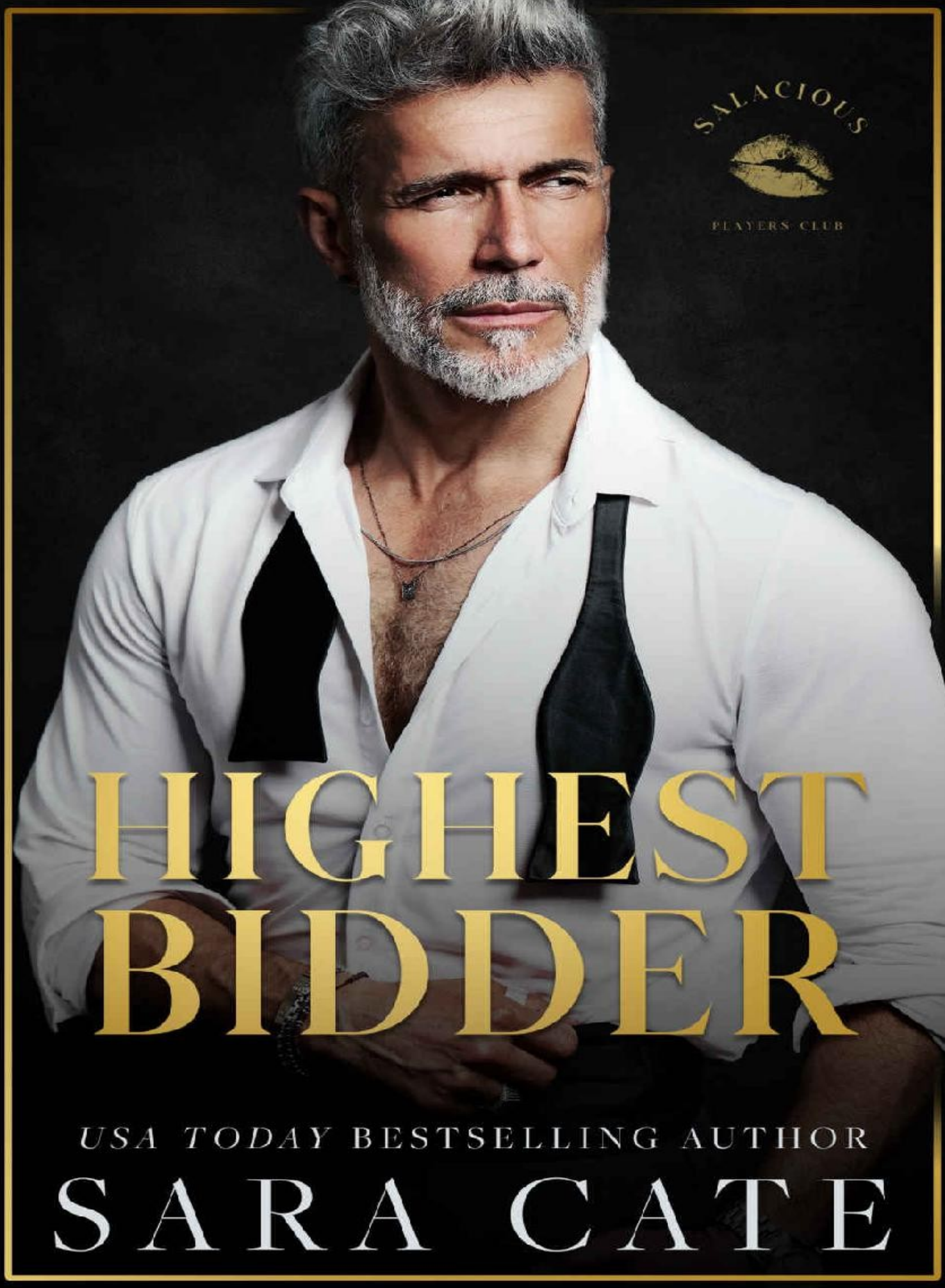

SALACIOUS
PLAYERS CLUB
HIGHEST BIDDER
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARA CATE

EN YÜKSEK TEKLİF

SALACIOUS OYUNCULAR KULÜBÜ

SARA CATE

Copyright © 2023 by Sara Cate

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

Tüm baba kızları için

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu:

Önsöz
Kural 1: Paranızı ağzınızın olduğu yere koyun
Kural 2: Öngörülebilir olmaktan kaçının
Kural 3: Köhne minibüslerde yaşayanlar başkalarını yargılamamalı
Kural 4: Karavanlarında yaşayan genç kadınları kaçıramazsınız - iyi niyetli olsanız bile
Kural 5: Bazı fırsatlar kaçırılmayacak kadar iyidir
Kural 6: Kirli düşüncelerinizi kendinize saklayın
Kural #7: Perdenin arkasındakilerden korkmayın
Kural #8: VIP odası sohbet için en iyi yer değildir
Kural #9: Yardım istemek utanılacak bir şey değildir. Herkes zaman zaman kendini banyoda yerde bulur.
Kural 10: Bedava Paris gezisini asla geri çevirme Kural 11: Kendi yatağında uyuyamıyorsan, onunkini dene Kural 12: Ona baba de
Kural 13: İyi bir baba her zaman dinler ve asla gülmez
Kural #14: Ateşle oynarsan yanarsın
Kural #15: Kurallara uyun
Kural #16: Yapabildiğin zaman ona yardım et
Kural #17: Şeker babanız sizi şımartmak istiyorsa, ona izin verin Kural #18: Paris ışıklar (ve orgazmlar) şehridir
Kural #19: Kurallar çiğnenmek içindir
Kural #20: Manzaranın tadını çıkarın
Kural #21: Umut etmekten korkmayın Kural #22: Ne istediğini dinleyin
Kural #23: Tüm hayaller sona erer - bazıları diğerlerinden daha ani Kural #24: Ona bir ders ver
Kural #25: Yaş gerçekten sadece bir sayıdır
Kural #26: En iyi arkadaşlar her şeyi bilir
Kural #27: Bir erkeğin kalbini istiyorsan, önce en iyi arkadaşını kazanmalısın
Kural #28: Yapabildiğin zaman iyiliğe karşılık ver
Kural #29: Her zaman ortağınıza ve içgüdülerinize güvenmelisiniz
Kural #30: İş yerinde ona orgazm yaşat. Eğer kovulursa, buna değecektir
Kural #31: Zevk bile işkence gibi gelebilir
Kural #32: İyi bir Dom kontrolü kaybetmez
Kural #33: Acıyı sevmek sorun değil
Kural #34: Acıyı sevmiyorsan sorun değil
Kural #35: Kalp kırıklığı acıların en kötüsüdür
Kural #36: Acıyı bilmiyorsanız mutluluğu takdir edemezsiniz

Kural #37: Mutluluğunuzdan bir erkek sorumlu değildir
Kural #38: Her ne yaptıysanız, barmen daha kötüsünü duymuştur Kural #39: Bazen ihtiyacınız olan şey istediğiniz şey değildir
Kural #40: Büyük risk, büyük ödül
Kural #41: Ne zaman çekip gideceğinizi bilin
Kural #42: Paranızı ağzınızın olduğu yere koyun
Kural #43: Anı yaşayın
Kural #44: Her şey yoluna girecek
Kural #45: Zaten hamile olan bir kadını hamile bırakamazsınız... ama denemekten zarar gelmez Kural #46: Hayat dağınık bir rüyadır

Teşekkür
Serinin Bir Sonraki Kitabı... İmzalı
Kitapçıklar Mevcut! Yerçekimi
Benim İçin Yan
Ayrıca Sara Cate Sara
Cate hakkında

YAZARIN NOTU:

Uyarı: Bu yazı serinin ilk dört kitabı için spoiler içermektedir.

Salacious Players' Club'a tekrar hoş geldiniz!

Kulübe adım atmayalı uzun zaman oldu, işte size en sevdiğiniz sapkın karakterlerde neler olup bittiğine dair hızlı bir bilgi tazeleme.

Highest Bidder, Övgü'nün başlangıcından iki yıl sonra devam ediyor. Charlotte artık Bayan Grant'tir ve eski sevgilisi Beau artık Phoenix'tedir ve yeni Madamı Maggie ile kendi kulübünü işletmektedir.

En sevdiğimiz üçlü, Drake, Isabel ve Hunter artık ikiz kız çocuklarının gururlu ebeveynleri ve üçüncüyü denemeye başlamak üzereler.

Garrett ve Mia mutlu bir şekilde nişanlandılar ve bu yılın sonlarında gölde bir sonbahar düğünü yapmayı planlıyorlar.

Son zamanlarda kulüpte sessizlik hakimdir ve bu durum en zengin üyenin kendi başına küçük bir bela açmasına neden olur...

İçerik uyarıları:

Her zaman olduğu gibi, bu hikayede de karakterlerle birlikte bu yolculuğa çıkmadan önce bilmenizi istediğim bazı yoğun temalar olacak. Keder, ebeveyn kaybı ve çocuk kaybına ağır bir vurgu var. Ayrıca iyileşme, toparlanma ve hatırlama da var. Mutlu kısımlar olmadan asla üzücü kısımları yazmayacağımdan emin olabilirsiniz. Keder ve neşe bir arada.

Çok sevgiler, okuyucularım.
İyi eğlenceler.

Sevgiler,
Sara

PROLOGUE

Dokuz yıl önce
Ronan

Kimden: Emerson
Grant'e: Ronan Kade
Konu Yatırım Fırsatı

Ronan,

Yeni bir şirket kurmak istiyorum ve bir yatırım fırsatı ile ilgili olarak sizinle görüşmek isterim. Görüşmemiz sırasında size daha fazla bilgi verebilirim, ancak bunun finansal ve kişisel *nedenlerle kurumsal hissedarlık portföyünüze uygun bir katkı olacağına inanmak için nedenlerim var.*

Lütfen en kısa zamanda beni arayın.

Umarım iyisindir, dostum.

Yakında sizden haber almayı dört gözle bekliyorum.

Emerson Grant

"Ronan, beni dinliyor musun?"

Bilgisayar ekranımdan başımı kaldırdığımda Shannon'ın kapıda gözleri yaşlı bir şekilde durduğunu ve yüzünde ıstırapla beni izlediğini gördüm. Kahretsin, içeri girdiğini bile görmedim. Ne kadar aşağılık biriyim.

Birkaç dakika önce bana aramızdaki ilişkinin bittiğini söylemeye çalıştı ve ben de gerçekle yüzleşmek yerine ofisime kaçtım. Ona düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Bunun yerine, sanki gelen kutumdaki herhangi bir şey sevdiğim bir kadını daha kaybetmenin acısını silebilirmiş gibi e-postalarımı kontrol etmeye başladım.

Çabucak monitörü kapatıyorum ve yerimden kalkıyorum.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum odayı geçip onun önünde dururken.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor, ellerimi ellerinin arasına alarak. "Asla başaramayız. Sen işine takıntılısın, ben de sana takıntılıyım. Bakmam gereken bir kızım var Ronan ve o benim ilgimi daha çok hak ediyor."

"Onu Briar Point'e getirin," diye umutsuz bir yalvarışla cevap veriyorum. "Bırakın ikinize de ben bakayım. Söz veriyorum daha az çalışacağım."

Gözlerini sıkarak kapatıyor, bir damla gözyaşı süzülüyor ve güzel yanağından akıyor. Gözyaşını siliyorum, onu bedenime doğru çekiyorum, dünyayı kapatıp sadece ona sarılmak istiyorum.

Bir kadını bu kadar çok sevmeyeli ve bu kadar kısa sürede aşık olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Shannon altı hafta önce bir emlak anlaşması yapmak için Indiana'dan Briar Point'e geldi ve bir hevesle tanıştık. Birbirimize hızla aşık olduğumuzda iki haftalık seyahati üç katına çıktı. Ama eninde sonunda bu ilişkinin bitmesi gerektiğini biliyorduk.

Son karım bile kalbimi Shannon gibi yerinden söküp alamazdı. Ama Shannon birlikte olduğum diğer kadınlar gibi değil. Para ya da güvenlik umurunda değil. Gerçekten istediği tek şey yanımda olmak ve ona verebileceğim en iyi şey zamanımın bir parçası.

Ben bir aptalım.

"Yapamam," diye fısıldıyor göğsüme, "eve gitmem gerek. Bütün yaz evde olmamam yeterince kötü zaten. Ama Daisy normal bir hayatı ve ona öncelik veren bir anneyi hak ediyor."

"Biliyorsun bu seni daha çok sevmeme neden oluyor," diye mırıldanıyorum, yüzünü yukarı kaldırarak ona bakabiliyorum. Kan çanağına dönmüş mavi gözleri ve ağlamaktan solmuş beyaz yanaklarındaki pembe lekelerle bile hala nefes kesici. Sevgisi yüz hatlarından okunuyor, bana ve kızına olan sevgisi - ikiye bölünmüş bir kadın gibi.

Kendimi tutamayarak onu sıkıca kollarıma alıyorum, sanki gerçeklerden kaçabilirmişim gibi onu kendime doğru çekiyorum: bu kasırga gibi geçen yaz sona ermek zorunda ve Shannon bir daha dönmemek üzere gittiğinde yine yalnız kalacağım.

İçimde ıstırap ve çaresizlik oluşuyor ve bunu düzeltme ihtiyacı hissediyorum. Düzeltmek için. Bir şekilde yok olması umuduyla acıya para atmak. Yavaşça geri çekiliyorum. "Sana bir şey vereyim."

Gözlerini sımsıkı kapatarak başını sallıyor. "Hayır, Ronan. Lütfen. Paranı istemiyorum."

"Senin bir şey istediğin ya da bir şeye ihtiyaç duyduğun düşüncesine katlanamıyorum Shannon.

Lütfen," diye yalvarıyorum.

Gözlerini açıyor, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirirken gözyaşları hala akıyor. Ellerimi tekrar avuçlarının arasına alıp sıkıyor ve ağzından çıkan kelimeler beni yerle bir ediyor. "Hayır, Ronan. Seni karşılıksız seviyorum."

Olduğum yerde donup kaldım, bu hayatta hissedeceğim son gerçek aşk olduğunu bildiğim şeye bakıyorum. Ne tür bir aptal böyle bir şeyin gitmesine izin verir? Ama ben onun kızıyla nasıl eşleşebilirim ki? Bu aşkın ağırlığını biliyorum. Ne pahasına olursa olsun fedakarlık yapma isteğini. İçinde boğulmak isteyeceğin kadar zengin bir aşk.

Bununla birlikte, aklıma bir fikir geldi.

"O zaman *ona bir* şey vereyim," diyorum çaresizlik içinde. "Ronan..."

Masama doğru ilerliyor, üst çekmeceden çek defterimi alıyorum. "Lütfen, Shannon. Kendin için almayacaksan, onun için al. Böylece onun da benim için en az senin kadar önemli olduğunu anladığını biliyorum. Böylece hiçbir şey istemesine gerek kalmaz. Böylece buna değer olduğunu bilecek. Bunu kızın için yap, Shannon." Yalvaran bir ifadeyle ona bakıyorum. "Bir ebeveynin sevgisini bilirim."

Çeki parmaklarımın arasından alırken gözlerinde bir parça sempati var, bakışları yavaşça kâğıtta yazan numaraya doğru kayıyor. Gözleri büyüdüğünde, tartışmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Bu çok fazla-"

"Mali danışmanıma sizi aramasını söyleyeceğim. Parayı onun için bir hesaba yatırabilir, böylece faiz tahakkuk eder. Üniversiteye başladığında tek kuruş ödemeniz gerekmeyecek. Onunla ilgilenildiğini bilerek rahatlayabilirsiniz."

Gözleri tekrar benimkilere kaydığında, ifadesindeki yumuşaklığı görüyorum. Bir sonraki nefeste yine kollarımda. Nefes alıyorum

Şampuanının kokusunu ve çenemin hemen altına sıkışmış kollarıma nasıl oturduğunu ezberliyorum.

Saçlarına doğru mırıldanıyorum, "Sen benim için asla sadece bir kaçamak olmadın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladığında, dudaklarından çıkan küçük bir hıçkırık sesini duyuyorum. Onu tekrar kalmaya ikna etmeye çalışmak istiyorum. Keşke tüm bunları onun için bir kenara atacak cesaretim olsaydı. Şirketi ve mülklerimi satmak, tüm paramı vermek, sadece ona ve kızına hak ettikleri normal hayatları vermek için.

Ama acımın tekrar içime sızmasından ve her şeyi mahvetmesinden çok korkuyorum. Kendimi gömecek bir işim olmazsa, benden geriye ne kalır?

Shannon ve kızı daha iyisini hak ediyor.

"Seni havaalanına bırakayım," diye fısıldıyorum ama başını sallıyor.

"Hayır. Bu işi daha fazla uzatmaya dayanamam. Yapmak zorundayım. git, Ronan."

Kendini kollarımdan çektiğinde, göğsüme bir bıçak daha saplanmış gibi hissediyorum. Başka bir kayıp. Parmaklarımın arasından kayıp giden başka bir kadın. Aynı trajik günü tekrar tekrar yaşamak gibi.

Onun gidişini izleyemem.

Bunun yerine, dönüp aşağıdaki şehre bakan pencereye bakıyorum, sonra ön kapının kapanma sesini duyuyorum, neredeyse beni öldürecek bir silah sesinin çınlaması gibi.

Öylece gitti. Ve ben

yalnız kaldım.

Acı keskin ve inatçı, bu yüzden onu hissetmek yerine masama oturup monitörü tekrar açıyorum. Emerson'dan gelen e-posta hala ekranda açık.

Başka bir şey düşünmeden Cevapla'ya tıklıyorum.

Kimden: Ronan

Kade'e: Emerson

Grant

Konu: Re: Yatırım Fırsatı

Emerson,

En uygun zamanınızda görüşelim. Yeni şirketiniz hakkında bilgi almakla çok ilgileniyorum ve programım müsait.

Saygılarımla,
Ronan Kade

KURAL 1: PARANIZI AĞZINIZIN OLDUĞU YERE KOYUN

Daisy

"Büyük kirpikli güzel sarışın," diye sesleniyorum, içki tepsimi barın üzerine bırakıyorum ve bir bardak bira dolduran Geo'nun dikkatini çekiyorum. Sahnenin yakınındaki insan kalabalığını incelerken gözlerini kısıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye gülerek cevap veriyor.

"Evet, biliyorum. Onu çözdüm. İlk kızlara asla teklif vermez ve son zamanlarda otuz yaş üstü sarışınlara karşı bir ilgisi var," diyorum kendimden emin bir şekilde, martinileri içki tepsime yüklerken.

Omuz silkerek başını sallıyor. "Ben Shibari eğitmeniyle gidiyorum."

"Shibari eğitmeni mi?" Şaşkınlıkla cevap veriyorum. "İmkânı yok. Onun için fazla baskın."

"Belki bir şeyleri değiştirmek istiyordur."

"Geo, adam elli altı yaşında. Bu noktada bir şeyleri değiştirmek istediğinden şüpheliyim."

Tepsime bir espresso martini daha koyarken bana kendini beğenmiş bir ifade veriyor. "Burada öğrenmen gereken çok şey var Daisy."

Son üç aydır Salacious'ta çalışıyorum ve itiraf etmeliyim ki büyürken hayal panomda yirmi bir yaşında bir seks kulübünde içki servisi yapmak yoktu. Öylece oluverdi. Çok fazla keşfetmemiş olsam da itiraf etmeliyim ki burası beklediğim gibi değil. Kabul ediyorum, siyah perdelerin arkasına bakmadım, ama önemli olan tek şey

Benim için önemli olan, sahiplerinin nazik, yönetimin adil olması ve geçimimi sağlayacak kadar kazanmam.

Adi bir striptiz kulübü ya da iğrenç üyeler salonu gibi değil. Kimse kıçımı ellemeye çalışmıyor ya da yanından geçerken bana laf atmıyor. Sahipleri saygılı olmak konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyor.

Ve gezegendeki en iyi insan manzaralarından bazılarını sunuyor. Ben çocukken annem beni bazen alışveriş merkezine götürürdü, dondurma alırdık ve sadece alışveriş yapanları izlerdik, eğlenmek için onlar hakkında saçma hikayeler uydururduk. Şimdi bunu bir seks kulübünde yapıyorum ve bu yüz kat daha iyi.

İyi bir gecede, insanları izlediğim tek bir vardiyadan birkaç şarkı sözünü bir araya getirebilir, çalışırken uydurma melodiyi mırıldanabilirim.

Seksi siyah saçlı barmenle açık artırma gecesi bahisleri yapmak da işin eğlenceli bir yanı oldu. Geo ve ben her Perşembe gecesine sahneye çıkmak için kayıt yaptıran erkek ve kızları kontrol ederek başlıyoruz. Sonra da hangisinin kulübün en zengin üyesinden en yüksek teklifi alacağına dair bahislerimizi oynuyoruz.

Şimdiye kadar yenilmedim.

Geo'ya başımı sallayarak içki dolu tepsiyi yüksek masaya taşıyorum ve kibar bir gülümsemeyle masanın üzerine yerleştiriyorum.

Geri dönerken, en zengin üye olan Bay Kade'in ön kapıdan girip arka taraftaki her zamanki yerine doğru kasıla kasıla yürüdüğünü görüyorum. Gümüş rengi saçları ve zarif tarzıyla onu gözden kaçıramazsınız. Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyor olabilirim ama onun gibi bir adamın buradaki kadınlar arasında nasıl bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum.

Üzerinde dar siyah bir pantolon ve üst iki düğmesi açık beyaz bir gömlek var. Yürürken gözleri pek kaymıyor. Onda bunu fark ettim. Normal bir insan odaya girerken etrafı tarar ama o öyle değil. Doğruca masasına gidiyor, Geo'ya bir göz atıyor ve sanki bir içki içmek istediğini belirtmek istercesine el sallıyor.

Ona uzun süre bakıyor olmalıyım çünkü Geo fark ediyor.

"Bay Kade'i çok izlediğin kesin." Geo, Ronan'ın sek burbonunu içmeye başlarken bana göz kırpıyor.

Ronan Kade'e olan ilgimin cinsel bir şey olduğunu ima etmesi karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Öyle değil."

Gülüyor. "Ne? Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyor musun?"

Daha yakına eğildim. "Hayır, o kızların hiçbiri de değil. Hepimiz biliyoruz ki onunla sadece elmasları ve göğüs implantları için ilgileniyorlar."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, kulağa hoşlandığımdan daha sert geliyor, irkiliyorum. Bu hiç de bana göre değildi. Ben o kız değilim.

Yine de bir süredir kendimi tanıyamadım.

Dudağımı çiğnerken gözlerim aşağı doğru kayıyor, parmaklarım annemin boynumda asılı duran yonca kolyesini kurcalamak için hareket ediyor.

Gerçek şu ki Ronan'ı izliyorum, hem de çok.

Geo kıkırdayarak, "Ronan öyle biri değil," diye cevap veriyor. "İster inan ister inanma." "Sen öyle diyorsan," diye cevap veriyorum, gülümsüyormuş gibi yaparak. "Ben sadece herhangi bir düz zenginliğini genç ve güzel kadınları yatağına atmak için kullanmayan erkek milyarder yoktur."

"Bana kendi gözlerinizle görmeniz gerekiyormuş gibi geliyor."

Keşke Geo gerçeği bilseydi. Ronan'ı yargılamak için incelemiyorum. Romantik bir ilgiden de değil. Tamamen meraktan... bir de kendi gizemimi çözmek için.

"Hâlâ büyük memeli sarışın üzerine mi oynuyorsun?" Geo burbonu tepsiye yerleştirirken soruyor. Şu anda Ronan'ı içten bir gülümsemeyle karşılayan güzel kadına bakıyorum. Ronan'ın bu gece ona gösterdiği ilgide bana büyük bir iş yapmak üzere olduğunu düşündüren bir şey var. Nasıl bildiğimi söyleyemem ama sadece bir his.

"Yüzde yüz," diye yanıtlıyorum.

Geo kendi kendine kıkırdar. "Paranı ağzının olduğu yere koymaya istekli misin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Çok komik. Hiç param olmadığını biliyorsun."

Bununla birlikte, sek burbonu Ronan'ın oturduğu yere götürüyorum. Ben geldiğimde sarışın uzaklaşıyor.

"İyi akşamlar Bay Kade," diyorum tatlı bir şekilde, içkisini önüne koyarken göz teması kurmadan.

"Teşekkür ederim Daisy," diye cevap veriyor, adımı beni tanıyormuş gibi kullanıyor ama tanımıyor.

Her gece olduğu gibi ona içki servisi yaparken, gözlerimin bir an için onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum, gözlerinin etrafındaki hafif kaz ayaklarını ve saçlarının tuz ve biber rengini fark ediyorum. Sonra yüzüne bakıyorum, ifadesini gerçekten yakalıyorum. Bu gece biraz daha az samimi görünüyor,

Gözleri sahneye sabitlenmiş. Sanki müzayedenin başlamasına çoktan hazırmış gibi kararlı görünüyor.

Bara döndüğümde kendime eskisinden biraz daha fazla güveniyorum. "Tamam... Bu gece ne için oynuyoruz?" Geo'ya sordum.

Kıkırdıyor. "Sesin kendinden emin geliyor."

Ronan'a dönüp bakıyorum. Hâlâ sahneye bakıyor. Bu gece kesinlikle kazanma havasında. Bahse girerim işte zor bir gün geçirmiştir ve flört etmekle ya da normal yollardan biriyle çıkmak zorunda kalmakla uğraşmak istemiyordur, bu yüzden kazanmak için oynuyor.

Barı silerken "Kaybeden paspaslamak zorunda" diye
cevap veriyor. "Bu kadar mı?"

"Aklında daha iyi bir şey var mı?"

"Kazanan yarın geceki barı seçecek, kaybeden ise ilk raundu satın almak zorunda kalacak."

Acı içinde yüzünü buruşturuyor. "Sokağın aşağısındaki piyano barını seçeceksin, değil mi?"

Benim tatlı bir gülümsememle cevabını aldı. Geo hemen gözlerini devirdi. "Peki."

Billy Joel'in dandik cover'larını dört gözle bekleyerek zaferle ışıldıyorum.

Sonra yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. Elindeki bardağı temizledikten sonra rafa kaldırıyor ve bana bakıyor. "Aslında daha iyi bir teklifim var."

"Öyle mi? Ne oldu?"

"Tamam, eğer sarışını o kazanırsa, seni piyano bara götüreceğim. Ama sarışını seçmezse, o zaman ben kazanırım ve sen de oraya gitmek zorunda kalırsın."

Sahneye doğru başını sallıyor ve neyi kastettiğini görmek için arkamı dönüyorum. Açık artırma başlamak üzere ama sahnede henüz hiç kız yok. Yine de teklif verenlerin kalabalığı artıyor, Perşembe geceleri genellikle olduğu gibi.

"Ne? Sahnede mi?"

"Açık artırma bloğunda, Daisy."

Yüzüm düşüyor. Ciddi değil. "Ben
mi?" "Evet, sen."

Ona yaklaşmak için barın üzerine eğildim. "Delirdin mi, Geo? Oraya çıkmayacağım!"

"Neden olmasın, Bayan Yargılayıcı? Biraz perspektif kazanmanın sizin için iyi olabileceğini düşünüyorum."

"Ben yargılayıcı değilim," diye karşı çıkıyorum. "Sadece şaka yapıyordum. O sahneye çıkmamın imkanı yok."

"Yani anlaşma yok, öyle mi?" diye soruyor alaycı bir tonda.

Önce sahneye sonra da arkadaşıma bakıyorum. Sonra gözlerimin, normalde içmesi daha uzun süren burbonunu neredeyse bitirmiş olan Ronan'a kaymasına izin veriyorum.

Bu noktada, mesele piyano bara gitmeyi istemek bile değil. Bu daha çok bir gurur meselesi. Ronan Kade'in söz konusu olduğu hiçbir bahsi kaybetmedim ve şimdi de kaybetmeyi planlamıyorum. Geçen yıl birbiri ardına kötü kararlar verdiğim için bu galibiyete ihtiyacım var. İyi bir karar gördüğümde bunu bildiğimi kendime kanıtlamaktan başka bir şey için olmasa bile.

Açık artırmaya çıkmayacağım. Yirmi dört saat sonra "Piano Man" şarkısını söylüyor olacağım.

"Peki," dedim. "Anlaştık." Elimi uzatıyorum ve Geo elimi sıkarken hınzırca sırıtıyor.

Sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum ve "*Bize bir şarkı söyle, sen piyanistsin,*" diye bağırıyorum, bir tepsi içkiyi daha yere taşırken. Geo arkamdan yüksek sesle gülüyor ve ben giderken Ronan'ın meraklı bakışlarını yakalıyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışıyorum. İçim titriyor, çünkü az önce tehlikeli bir anlaşma yapıp yapmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

KURAL #2: ÖNGÖRÜLEBİLİR OLMAKTAN KAÇININ

Ronan

Bardağımda kalan az miktardaki burbon ben çevirirken yavaşça dönüyor, etrafımdaki kalabalığı izlerken yumuşak ama dumanlı aroması burnuma çarpıyor. Müzayede geceleri genellikle olduğu gibi kulüpte hareketli bir gece. Gösterişli zenginlik gösterisi, seks vaadi, kazanan bir teklifin getirebileceği potansiyel. Salacious'taki en sevdiğim gecedir.

Bu gece neredeyse gelmeyecektim. Çok kötü bir gün geçirdim. Dün gece uyuyamadım, bugün işe odaklanamadım ve denesem de seks için enerji ya da arzu toplayamadım.

Tabii ki ölüm yıldönümleri de size bunu yapar. Takviminizde yer alan, kutlanmaması gereken ama görmezden gelinmesi imkansız küçük şeytani hatırlatıcılar gibidirler. Yirmi sekiz yıl sonra bile.

Garson kız yanımdan geçerken bardağımda kalan yudumu geri atıyorum. "Bir tane daha, Bay Kade?" diye soruyor masum görünümlü bir gülümsemeyle.

"Evet, lütfen, Daisy."

Başını nazikçe sallayarak boş bardağımı alıyor ve uzaklaşıyor. Bu kız tatilden sonra kulübe geldi ve ben onu garip bir şekilde ilgi çekici buluyorum. Genç ve bir seks kulübünde içki servisi yapmak için fazla melek görünümlü.

Onun ilgisini nasıl çektiğimi de fark edecek kadar keskin bir gözüm var. Özellikle Perşembe geceleri bakışları hep bana yöneliyor.

Ona göre ben bir muammayım, aval aval bakılacak, hayret edilecek, içten içe sorgulanacak ama asla yaklaşılmayacak ya da konuşulmayacak biriyim.

Bu tepkiyi pek çok insandan alıyorum; çoğunlukla da benim duygusuz bir CEO ya da kibirli bir Dom'dan başka bir şey olmadığımı düşünen insanlardan. Belki bu doğru ama tanıştığım insanlar tarafından şaşırtılmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorum. Keşke aynı fırsat bana da tanınsaydı.

Daisy burbonumu geri getirdiğinde, bu seferki ağır bir şekilde doldurulmuştu, meraklı bir kaşımı ona doğru yöneltiyorum.

"Mutlu teklifler," diye mırıldanıyor şekerli bir sırıtışla.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum içkiyi dudaklarıma götürmeden önce. Ona bu gece teklif *vermeyeceğimi* söylemenin bir anlamı yok.

Tam o sırada, neredeyse her hafta sahneyi süsleyen birkaç tanıdık yüz, erkek ve kadınla açık artırma başlıyor. Deneyimlerimden biliyorum ki birçoğu zamanları için ödenen her kuruşa değecek. Bu durumda seks zorunlu olduğundan değil. İster barda içki içmek için ister özel -ya da özelden *daha az özel*- bir *odada olsun,* sadece bir saatlerini veriyorlar.

Yine de takdir ettiğim şey, sekse yönelik istekli ve cüretkâr tutumlar; bu da, zevk almadığım hiçbir istekli katılımcının zamanını kazanmadığım anlamına geliyor.

Omuz hizasında sarı bukleleri olan güzel kadın sahneye çıktığında, diğerlerinden biraz daha gergin görünüyor, keşke bu gece misafir ağırlama havasında olsaydım diyorum. İyi bir sohbeti sürdürebilecek türden bir kadına benziyor - doğal olarak hayvanlar gibi sevişmeden önce.

Odanın arka tarafında iki adam tekliflerini ileri geri sallıyor ve randevusunun on binin üzerinde bir fiyata gittiğini görmek beni memnun ediyor. O da kendinden oldukça memnun görünüyor.

Tam teklifler kızışırken Daisy'nin yanıma geldiğini hissediyorum. Önce bardağımı doldurmak için mi geldi diye iki kez bakıyorum ama sonra yüzünde endişeli bir ifade olduğunu fark ediyorum.

"Ona teklif vermeyecek misin?"

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Daisy neden bu kadar endişeli?

"Yapmam için bir sebep var mı?" Şüpheyle sordum.

Daisy alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış ve parmaklarını endişeyle kolyesinin gümüş tılsımının üzerinde gezdiriyor.

"Sebebi yok," diye kekeliyor. "Sadece merak ettim. O... senin tipin gibi görünüyor, hepsi bu."

Bu sefer vücudumu tamamen ona doğru çevirirken gözlerim açılıyor. "*Benim tipim* gibi mi görünüyor? Söylesene, benim tipim tam olarak nedir Daisy?"

Şimdi çok eğlendim. Bu Daisy'nin bana söylediği açık ara en fazla kelime ve şu anda sahnede olan kadının genç garsonu buna zorlayıp zorlamadığını, teklif veren elimi ikna etmek için elinden geleni yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ben Daisy'ye merakla bakarken açık artırma devam ediyor. Müzayedeciyi izlerken neredeyse solgun görünüyor - aslında Garrett'ın bu etkinlikleri yönetmesi için tuttuğu yerleşik sunucu. Spiker seslendiğinde hâlâ Daisy'nin soruma vereceği yanıtı bekliyorum.

"Arkadaki adama on beş bin dolara satıldı!"

Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben daha neler olduğunu soramadan korkmuş bir tarla faresi gibi kaçmaya başladı.

Bu sırada sarışın, sahneye doğru yürüyen ve onu tatlı bir şekilde elinden tutup yanındaki boş sandalyeye götüren beyefendiye bakıp gülümsüyor. Sonuçtan memnun görünüyor ve burbonu dudaklarıma götürürken kendi kendime gülümsüyorum, kulübün bu gece numarasını yapmış gibi göründüğünü fark ediyorum. Bugün ilk kez acı çekmiyorum ve bu hoş bir rahatlama.

Ama bir sonraki oyuncu sahneye çıktığında, bu sefer acıdan çok hoşlandığını duyduğum yakışıklı bir subay, aklımı Daisy'den alamadığımı fark ediyorum. Açık arttırma başladığında yerimden kalkıp Geo'yu barda buluyorum.

"Hey, Daisy nereye gitti?" diye sordum.

Geo bir kadeh şarap doldururken yanakları dişlek bir sırıtışla geriliyor. "Tahminimce şimdiye kadar Sacramento yolunu yarılamıştır."

"Ne?"

İçkiyi bekleyen kadının önüne bırakırken gülüyor. "Bir iddiayı kaybetti ve muhtemelen ona ödetmemek için saklanıyor."

Elimi sakalımın üzerinde gezdirirken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu bahsin benimle bir ilgisi var mı?"

Geo'nun gülümsemesi daha da muzipleşiyor. "Belki."

Başımı sallayarak, yerime dönmeden önce ona sert bir bakış fırlatıyorum. Bu Daisy'nin tuhaf davranışını açıklıyor. Eminim kulüpte her açık artırma gecesinde çalışıyor olsaydım, ben de bunu ilginç hale getirmenin yollarını bulurdum.

Eden birkaç dakika sonra sahneye çıktığında, Daisy'nin ellerinin titremesi nedeniyle bir tepsi martiniyi neredeyse döktüğünü görüyorum. Bahsinin ne olduğunu bilmiyorum ama görünüşe bakılırsa hesaplaşmaya

pek de hevesli değil.

Eden için yapılan açık artırma savaşı, her zaman olduğu gibi birçok müşteri arasında geçiyor. Çok geçmeden yarısı fiyattan çekiliyor ve Eden sahnede gururla dururken, bir erkek ve bir kadın onun için savaşa giriyor ve altı haneli rakamlara mal oluyor. Bu insanların çoğu için bu, banka hesaplarındaki yirmi dolara denk geliyor ama en iyi ve en eski arkadaşımın, bu insanların onunla seksi, sikiş dolu bir saat geçirmek için ne kadar çok istekli olduklarını görmesini izlerken, bu beni gerçekten çok mutlu ediyor.

O bunu hak ediyor.

Kadın en üste çıkıyor, yani tekliflerle birlikte. Eden sahneden inerken coşkulu bir ifade takınıyor ve kadını neredeyse merdivenlere doğru sürüklüyor.

Ve gecemin bittiğini anladım. Kulüpte geçirdiğim bir akşam için tam bir kayıp sayılmaz. Gecemin son iki saatini çok daha kötü şekillerde geçirebilirdim, bu yüzden içkimin kalanını geri atıyorum ve kalkmaya başlıyorum.

Ama gece burada değişiyor.

Spiker herkese geldikleri için teşekkür edip açık artırmanın sona erdiğini ilan ettikten hemen sonra bardan bir ses yükselir.

"Aslında, bir tane daha var!"

Spiker sahneden Geo'ya gülümsüyor. "Barmenimiz bu gece açık artırmada bize katılacak mı?" diyor heyecanla.

Geo kıs kıs güler. "Oh, ben değil." Sonra, doğrudan Daisy'yi işaret ettiğini ve odadaki tüm gözlerin değişerek Daisy'nin üzerine dikildiğini izliyorum. "İçki sunucumuz Daisy, bu gece için bir saatlik bir randevuyu açık artırmaya çıkaracak!"

MC doğrudan ona bakar. "Daisy? Ne güzel. Sahnede bize katılmak ister misin?"

Sahneye doğru beceriksizce ilerlerken gülümsemesi zoraki. Önde ve ortada yerini almasını izlerken aptal gibi gülümsememek için alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırmak zorunda k a l ı y o r u m .

Bu benim sorumu cevaplıyor. Daisy bir iddiayı kaybetti ve şimdi ödeme zamanı.

Yukarı.

Işıklar altında dururken, neredeyse beyaz olan yüzünü vurgulayarak Sarı saçları ve ufak tefek boyuyla kendimi ilk kez ona hayranlık duyarken buluyorum.

Sevimli, küçük bir şey. Uzun, dalgalı sarı saçları her zaman bir taraftan aşağıya doğru örülüdür. Büyüleyici gök mavisi gözleri ve düğme burnu var. Ama genç, çok *genç*.

Benden daha genç kadınlarla çıkmak gibi bir sorunum olduğundan değil. Elli altı yaşımın sonundayım. Her iki yönde de bir tercihim yok, ancak Daisy kadar genç bir kadın benim yaşımdaki bir erkekle ilgilenmez, en azından doğru nedenlerle.

Bu dersi zor yoldan öğrendim.

Sahnenin ortasında, MC'nin yanında, daracık sunucu eteği ve kırmızı topuklu siyah üstüyle duruyor. Ellerini önünde kavuşturmuş, rahatlık alanının çok dışında görünüyor. Neredeyse onun için üzüleceğim.

Garip bir tanışma ve bardaki Geo'nun biraz kışkırtmasından sonra, teklif vermeye başladılar ve benim sadece seyirci olmaya niyetim vardı. Tanıdığım birkaç kişi sonunda başladı.

Kendimi teklif verenleri incelerken buluyorum - bana sorarsanız düşük teklifler. Biri otuzlu yaşlarında bir avukat, diğeri röntgenci salonunda sıkça gördüğüm daha genç bir adam ve sonra daha önce burada hiç görmediğim yeni bir adam. Koltuğumda kayıyorum.

Emerson'a ve ekibin geri kalanına üyelerini sert bir şekilde incelemeleri konusunda güveniyorum, ancak kulüpte yeni bir yüz görmek beni duraklatan bir şey var. Borsanın tükürdüğü bir şeye benziyor. Ukala bir ifade. Ucuz takım elbise. Büyük bir tavır. Ve kendime engel olamıyorum.

"On beş," diye sesleniyorum. İlk etapta orada olmasının benim hatam olduğunu düşündüm. En azından onu bu adamlardan biriyle bir saat geçirmek zorunda kalmaktan kurtarabilirim.

Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yüzüme takılıyor.

"Ronan Kade on beş bin teklif ediyor," diye bağırıyor spiker. "Bir rakibimiz var mı? On altı alabilir miyim?"

"Yirmi," diye karşılık verir genç adam. Diğer ikisi sessiz kalır.

Gözlerinin Daisy'nin üzerinde gezinmesini izlediğimde omurgam sertleşiyor. Onun yüzüne bakmadığı kesin. Ve onunla ilgili bir şey beni kötü hissettiriyor.

"Yirmi beş," diyorum kesin bir ifadeyle.

Bu kez takım elbiseli çocuk dönüp bana bakıyor, boynundaki kravatı düzeltiyor, belli ki rahatsız. Gözlerimiz buluştuğunda, ifadesindeki mücadelenin yok oluşunu izliyorum. Benden daha fazla teklif vermeyecek ve bunu biliyor. Yani bütün mesele ne kadar risk almak istediği ve bu korku dolu kızı yalnız bırakmayı ne kadar çok istediği.

Ama söz veriyorum, daha fazla kumar oynamaya hazırım.

Omuzlarımı geriye doğru bastırarak bir sonraki teklifini bekliyorum.

"Öndeki genç beyefendiden yirmi altı mı duyuyorum?"

Yutkunur ve sahneye doğru döner. Daisy bir sonraki hamleyi beklerken biraz yeşil görünmeye başlıyor. Tereddütle elini kaldırıyor.

"Yirmi altı!"

Anonsçuya başımı sallarken tüm gözler üzerimdeydi.

"Otuz." Daisy dudağını ısırıyor.

Rakibim gülüyor, ukala görünüyor.

"Kırk bin," diye sesleniyor, cesur görünmeye

çalışarak. "Elli," diyorum, gözümü bile kırpmadan.

Genç adam başka bir teklifle geri geldi, bir tane daha, bir tane daha. Gergin bir şekilde kekeleyerek "Yetmiş beş" diyene kadar her birini geride bıraktım.

"Yüz bin dolar," diye bağırıyorum, parmaklarım sandalyenin derisine çarparak gümbürdüyor.

Kalabalıktan şaşkınlık sesleri yükselir. Daisy'nin zaten solgun olan teni, parlak yeni bir piyanonun tuşları gibi porselenin yeni bir tonuna bürünüyor.

"Yüz, bir kez gidiyor... iki kez gidiyor..."

Gözleri ben ve genç adam arasında gidip geliyor.

"Ronan Kade'e yüz bin!" diye anons ediyor MC ve Daisy bayılmak üzere görünüyor.

Genç adamın hayal kırıklığı içinde sıktığı çenesini izliyorum. Kalabalık alkışlıyor, Daisy sahneden inerken bana hayranlıkla bakıyor, uysalca bana doğru yürüyor, ama sonra bana ulaştığında duraksıyor.

Ayağa kalkıyorum, narin parmaklarını koyduğu elimi uzatıyorum. Bana merakla bakarken gözleri yüzümden ayrılmıyor. Birkaç dakika içinde kalabalık dağılıyor ve ilgisini kaybediyor. Artık sadece ben ve gergin görünümlü bir garson varız.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Elinde bir titreme var.

"Evet," diye inandırıcı olmayan bir şekilde cevap veriyor. Sonra ayaklarını sürüyerek kalabalık odaya bakmaya başlıyor.

"Vardiyamı bitirmek zorundayım, ama bir süre daha kalmayı planlıyorsanız..." diyor gözleri bara doğru kayarken.

Bir parçam randevuyu kabul etmeyi düşünmek istiyor. Ona üst kattaki özel odama kadar eşlik edebilir, onu biraz daha yakından tanıyabilir, belki de ona aslında çok yaşlı, çok zengin ya da çok sıkıcı olmadığımı kanıtlayabilirdim. Ama bir şey

beni geri tutuyor. Kafamın içinde onu her şeyden çok kalp kırıklığı potansiyeli olarak gören o eski ses.

Ben de koluna hafifçe dokundum. "Aslında, Daisy. Bu randevuyu ertelesem sorun olur mu?"

Dönüp bana bakarken ağzı küçük bir o harfi oluşturuyor. "Elbette."

"Bunu dört gözle bekliyorum," diye sırıtarak cevap veriyorum, ancak hiç niyetim olmamasına rağmen
o yağmur çekini bozdurmak için. "İyi akşamlar Daisy." "İyi
geceler, Ronan."

Bununla birlikte, tek başıma çıkışa doğru yürüyorum ve şoförümü ön tarafta beni beklerken buluyorum. Arka koltuğa tırmanırken Daisy'nin bahsi kaybettiğinde tam olarak neye oynadığını hiç öğrenemediğimi fark ediyorum. Ama ona başka bir zaman sormayı aklıma koyuyorum. Tahmin edilebilir olmak istediğim son şey.

KURAL 3: KÖHNE KARAVANLARDA YAŞAYANLAR BAŞKALARINI YARGILAMAMALIDIR

Daisy

Telefonumdaki çeşitli uygulamalar arasında gezinirken nefesim buğulu puflar halinde çıkıyor. Ayaklarımda üç kat çorap var, ama onları ne kadar ovuşturursam ovuşturayım, yine de kemiklerime kadar inen bir soğukluk var. Küçük ısıtıcım minibüsü ısıtmak için iyi bir iş çıkarıyor ama yanık saç gibi kokuyor ve onunla uyumaktan çok korkuyorum, bu yüzden onun yerine üç battaniyenin altına kıvrılmış durumdayım. Keşke uyuyabilsem ama havadaki soğuktan kurtulamıyorum.

Ayrıca, Ronan Kade ile olan tuhaf karşılaşmamı yeniden yaşamakla meşgulüm. Neredeyse her gece görmeme rağmen son üç ayda adamla ancak on kelime konuşabildim.

Sonra, bu gece, benimle bir randevu için rastgele yüz bin dolar teklif etti... paraya çevirmedi.

Neden?

Yani, belki de gerçekten ertelemek istemiştir? Belki de havasında değildi ya da kendini iyi hissetmiyordu. O zaman neden teklif verdi? Hiçbiri mantıklı değil. Ronan'ın davranışı Geo'yu bile şaşırttı.

Garip bir şekilde, bundan bazı övünme hakları kazandığımı hissediyorum. O sahnede sadece birkaç dakika boyunca Briar Point'in en zengin adamının dikkatini çektim. Ve evet, onu internetten araştırdım. Bir nokta beş milyar dolar değerinde.

Sadece zengin değil, *çok* zengin.

Ve bir açık artırmada bana teklif verdi. Muhtemelen kendimi özel hissetmemeliydim. Aynı şeyi düzinelerce kızla yapmasını izledim ama yine de hoşuma gitti.

Yani... Randevuyu zaten istemiyordum. Eğer Ronan Kade otuz yaş daha genç olsaydı, her şeyi yapardım. Onun yirmili yaşlarındaki fotoğraflarını görmüştüm. Cidden muhteşemdi ama ne kadar iyi yaşlanmış olursa olsun, aramızda otuz beş yaş olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hâlâ yakışıklı... ama cinsel dürtülerimi onu gösterişli bir gümüş tilkiden başka bir şey olarak görmeye ikna edemiyorum.

Birden kendimi deli gibi yüksek sesle gülerken buldum. Çünkü buradayım... minibüsümde uyuyorum ve milyar dolarlık bir adamı benim için yeterince genç olmadığı için yargılıyorum.

Daisy...sen bir aptalsın.

Eğer akıllı olsaydım, kendimi o adamın üzerine atardım. Bunu yapmak için mükemmel bir fırsatım vardı ama mahvettim.

Akıllı bir kız bu geceyi ona yakınlaşmak için kullanırdı. Hatta belki de istediğim cevapları almak için onunla yatardı. Yani... Ronan Kade ile yatmak fedakarlık sayılmaz. Eminim birçok kadın bunu bedavaya yapıyordur.

Ama o kadar da zeki, seksi ya da kurnaz değilim.

İşin aslı şu ki, üç ay öncesine kadar hiç tanışmadığım Ronan Kade adında bir adam tarafından dokuz yıl önce bana verilen ve içinde bir milyon dolardan fazla para bulunan bir tasarruf hesabım var.

Yani evet, iş o noktaya gelirse bu bilgi için seks takası yapmaya hazır olabilirim.

Tek bildiğim, annem üç yıl önce vefat ettiğinde, dosyalarında bazı uzun evrakların ve Kaliforniya, Briar Point'teki bir bankada beni lehtar olarak gösteren yüksek getirili bir tasarruf hesabının bulunduğu bir klasör vardı.

Annem, her ne kadar harika biri olsa da, bu tamamen yabancı kişinin bana üniversiteyi okumama yetecek kadar para ve bileşik faiz bırakmasının nedenini bana söylemedi. Ve nedenini öğrenene kadar ona dokunmayacağım.

İşte bu yüzden bunu anlamak için büyük, biraz da delice bir çaba sarf ettim - küçük bir takip, ülkenin öbür ucuna taşınma, gittiğini bildiğim bir işe girme ve üç ay boyunca yavaş yavaş onu inceleme dahil.

Bu şimdiye kadar yaptığım en dengesiz şey mi? Açık ara.

Zamanımı harcayacak daha iyi bir şeyim var mı? Maalesef yok.

Tüm bunları çözene kadar, o parayı müzik okulu ya da yeni bir başlangıç için kullanmayacağım. Dokunmadan önce neden orada olduğunu bilmem gerek.

Telefonumu yatağımın yanındaki rafa yerleştirdikten sonra diğer tarafıma dönüyorum. Annemi düşünmek iyileşmeyi reddeden bir yarayı deşmek gibi geliyor, bu yüzden düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu her zaman oluyor gibi görünüyor. Zalim bir altı derecelik ayrılık oyunu gibi. İş hakkında düşünmek bana Ronan'ı düşündürüyor, bu da bana hesabı düşündürüyor, bu da bana annemi düşündürüyor, bu da bana hemen onun korkunç ve işkenceli ölümünü düşündürüyor.

Görünüşe göre her düşünce eninde sonunda bu noktaya varıyor.

Zaten uyumakta yeterince zorlanıyorum. Onu o yatakta, çökmüş, solgun ve son nefesini vermek için çırpınırken düşünmeye başladığımda, her şey yokuş aşağı gidiyor. Ve biliyorum ki uyku asla gelmeyecek.

İşte yine başlıyorum... Beynim, yapmaması için açıkça yalvarmış olmama rağmen her şeyi tekrarlıyor.

Annem öldüğünde on sekiz yaşındaydım - ki bu bir ebeveyni kaybetmek için korkunç bir yaş, hiçbiri o kadar da harika değil. Ancak hem gerçek hem de mecazi anlamda yetişkinliğe adım atmak başlı başına yeterince kötü, bir de bunun üzerine kederin ağırlığını taşımak tamamen adaletsiz.

Annem öldüğünde hiçbir şeyim yoktu. Mecazi anlamda yani.

Bu yüzden üç yıl boyunca onun yokluğu kokan bir evde yaşadım ve kısa süre sonra o ev bir hapishaneye dönüştü. Ta ki geçen yılın sonlarına doğru bir gün, sigorta şirketinin istediği bir şeyi bulmak için onun evraklarını karıştırırken, onu bulmak yerine, on iki yaşımdan kalma, üzerinde daha önce hiç duymadığım bir adamın adının yazılı olduğu bir banka ekstresi bulana kadar.

Takıntılı hale geldiğimi söylemek hafif kalır. Hayatım bu gizemin etrafında dönüyordu ve hala da öyle.

Hemen elediğim birkaç şey vardı.

İlk olarak babama Briar Point'te Ronan Kade diye birini tanıyıp tanımadığını sordum, o da hayır dedi.

İkincisi, ve bu bir rahatlama, Ronan ve ben hiçbir şekilde akraba değiliz. O benim kayıp büyükbabam ya da gizli babam değil. Babamın güçlü biyolojik genleri sayesinde tıpkı ona benziyorum, yani bu ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim kurtarıcı bir lütuf.

Ronan da yaşlı ama büyükbabam olacak kadar yaşlı değil, yani o da elendi.

İlk gözlemim Ronan Kade'in beni tanımadığı yönündeydi. Kulüpte çalışıyordum, yaka kartım herkesin gözü önündeydi ve bir kez bile "Hey, sen neredeyse on yıl önce bir milyon dolar verdiğim çocuk değil misin?" demedi.

Bir kere bile.

Sebebi ne olursa olsun, onun benim için olduğu kadar benim de onun için bir gizem olduğum açık.

Bu da beni son iki teorime götürüyor.

Birincisi, ailemden hiçbirinin bana söylemeyi tercih etmediği yüklü bir meblağ karşılığında rastgele bir Ronan Kade piyangosu kazanmış olmam. Şüpheli.

Ya da iki... Annemle ilgili.

Annemle babam ben on iki yaşındayken ayrıldılar ve boşanmış bir çocuk olarak o ilk yazı babamla geçirdim. Annem Briar Point'e bir iş gezisine gitmişti. Sosyal medya sayesinde bu kadarını öğrenebildim ama elimdeki tek şey bu. Burada olduğunu biliyorum ve söyleyebileceğim kadarıyla, olması gerekenden daha uzun kaldı.

Annemin Ronan Kade ile bir ilişkisi var mıydı?

Görünüşte imkansız olan bu senaryo, bana neden bu kadar çok para bıraktığını hala tam olarak açıklamıyor. Ve evet, kabul ediyorum, ona sorabilirdim ama henüz bu sorunun cevabını öğrenmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Açmaya korktuğum bir kasa gibi.

İşte burada, evi satarak elde ettiğim parayla satın aldığım yenilenmiş bir karavanda oturuyorum ve ben buna özgürlük diyorum.

Tüm anılarıyla birlikte o evden kurtulmak.

Annemin doldurması gereken ama doldurmadığı tüm boş alanlardan kurtuluş.

Çoğunlukla kendimde yaşadığım hayal kırıklığının boğucu ağırlığından kurtulmak.

Bu minibüsü her yere sürebilirdim. Sahilde ya da bir dağın eteklerinde uyanabilirdim. Onun yerine doğruca Briar Point'e gittim çünkü burada olduğunu biliyordum. Salacious'ta iş buldum çünkü orada olacağını bilecek kadar onu takip ettim. Şimdi, devam etmek için ihtiyacım olan cevapları ya da bu soruları soracak cesareti bulana kadar halka açık parklarda ve bazen Geo'nun kanepesinde uyuyorum.

Paraya gelince, neden orada olduğunu öğrenene kadar ona dokunmayacağım.

Ben buna özgürlük diyorum ama ben bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Sadece bir hapishaneyi diğeriyle takas ettim.

Kendi şarkılarımı yazıyor olmam gerekiyordu. Hayatın amacını ararken kitabımı derin ve düşünceli sözlerle doldurmam gerekiyordu.

Hiçbiri planlandığı gibi gitmiyor.

Rahatsız sünger yatağımın yanındaki dağınık raftan telefonumun ışığı yanıyor. Dönüp elime alıyorum ve Geo'dan gelen mesajı okuyorum.

Bahsi kaybettiğinin ve Ronan Kade ile bir randevu kazandığının farkında mısın?

Kim bu kadar şanslı olabilir ki?

Mesajına gözlerimi deviriyorum. Kıkırdayarak cevap veriyorum.

Randevu falan yok. Benimle bir daha konuşacağından şüpheliyim.

Ayrıca, o benim için çok yaşlı.

Yaş sadece bir sayıdır.

Evet, elli altı da büyük bir sayı.

Babamın kendisinden büyük bir adamı eve getirmemden pek hoşlanacağını sanmıyorum!

LOL

Yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterim.

Lütfen yaptığında beni de davet et.

Böyle bir şey olmayacak. O randevuya gitmeyeceğim.

Elbette.

O paradan pay alacağını biliyorsun, değil mi?

O kadar hızlı kalkıyorum ki başımı yatağımın üzerindeki rafa çarpıyorum.

"Ah, lanet olsun!" Onun mesajını tekrar okurken alnımı tutarak ciyaklıyorum.

Ne?! Ne kadar?

Yüzde yirmi.

"Vay anasını!"

Çabuk, yüz binin yüzde yirmisi kaç eder?

"Yüzde on...on bin...aman Tanrım. Yirmi bin dolar mı?"

Korkuyorsun, değil mi?

Bir sonraki çekimde yirmi bin dolar alacağımı mı söylüyorsun?

Evet.

AMAN TANRIM. Geo!

Bir sonraki açık artırma gecesi ne zaman?

Sakin ol, Pretty Woman.

Ben Julia Roberts gibi değilim. Onu kurtarması için zengin bir adama bel bağlamıştı. Sanırım ben sadece kendimi kurtardım.

Zengin bir adamın parasıyla.

Anlambilim.

Umarım bu gece tehlikeli bir yere park etmemişsindir.

Evsiz kalmak istemiyorsan kanepe açık.

Erkek arkadaşın orada mı?

Bu gece olmaz. Çalışıyor.

Kız arkadaşıyla mı demek istiyorsun?

Bu gece kötü davranıyorsun. Para seni değiştirmiş.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Midemdeki endişe çukuru gitti ve yerini heyecana bıraktı. Az önce yirmi bin dolar kazandığıma inanamıyorum.

Sağ ol Geo, ama bu gece böyle iyiyim. Sahildeki aile kamp alanına park ettim. Yarın gece burada kalacağım. Söz veriyorum.

Tamam, bebeğim. Bunu duyduğuma sevindim. Kendine iyi bakmalısın. Biraz uyu. İyi geceler.

İyi geceler.

Telefonu rafa geri koyduğumda kendimi yine biraz kötü hissettim. Aile kampında kaldığım konusunda yalan söyledim. Şehir merkezinde, kulübe yakın bir otoparktayım. Nedense, hayatımın ne kadar harika olduğu konusunda yalan söylersem, bir şekilde onu daha iyi olması için manipüle ettiğimi düşünüyorum, ama öyle değil. Hâlâ her zamanki gibi hayal kırıklığı yaratan bir karmaşa.

KURAL #4: KARAVANLARINDA YAŞAYAN GENÇ KADINLARI KAÇIRAMAZSINIZ - İYİ NİYETLİ OLSANIZ BİLE

Ronan

"Teşekkür ederim Agatha. Çok lezzetliydi," diyorum ve çatalımı tabağa koyup sandalyemde arkama yaslanıyorum ki hizmetçim masayı toplamak için yanıma geliyor.

"Beğendiğinize sevindim Bay Kade." Tabağımı ve çatal-bıçağımı toplarken saatine bir göz atıyorum ve saatin gece yarısını çoktan geçtiğini hatırlatarak yüzümü buruşturuyorum.

"Keşke bu kadar geç saate kadar kalmak için ısrar etmeseydin. Kendi yemeğimi kendim ısıtabilecek durumdayım."

Mutfağa doğru giderken gülüyor. "Geç saatleri seviyorum. Çocukların hepsi büyüdü ve evden çıktılar. Orada tek başıma yalnız kalıyorum."

"Tyson'ın seni arabana kadar geçirmesini
sağla." "Elbette, Bay Kade."

Lavabodaki bulaşıkları temizliyor, ben kadehimdeki burbonu çevirip şehre bakan dev pencereden dışarı bakarken onun nazik sesi sinirlerimi yatıştırıyor. O gittiğinde ortalık çok sessiz olacak.

Sanırım onun çalışmasını dinlemekten huzur bulduğumu biliyor olmalı, çünkü tezgahları silerek, yerleri süpürerek, sabah kahvemi yedide demlenmeye başlaması için hazırlayarak gerekenden daha uzun süre kendini meşgul ediyor.

"Yarın görüşürüz Bay Kade," diye sesleniyor girişten. "İyi
geceler, Agatha. Dikkatli sür, lütfen."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Anahtarlarını kapının yanındaki orta sehpadan alırken çıkardığı sesi duyuyorum.

"Ah, Bay Kade," diye sesleniyor bana doğru ve ben de beklentiyle ona dönüyorum. "Eric yarın organizasyon için düzenleyeceği yardım gecesini size hatırlatmamı istedi."

"Limanda mı?" diye

sordum. "Evet, efendim."

"Mükemmel. Ona orada olacağımı söyle."

"Çok teşekkür ederim, Bay Kade." Bununla birlikte, ceketi ve çantalarıyla dışarı çıktığını duyuyorum, her zaman aynı anda çok fazla şeyi hokkabazlık etmeye çalışıyor.

Kapı kapandığında, daire sessizlikle yıkanır. Sağır edici.

Sessizlikte tuhaf bir şey var, sanki beni rehin almış gibi. Hareket etmeme izin vermiyor. Müzik ya da televizyon açmama izin vermiyor. Ve kesinlikle uyumama da izin vermiyor. Bunun yerine, beni düşüncelerimle yalnız kalmaya zorluyor. Zalim, zalim sessizlik.

Ama en azından bu gece, düşüncelerim tatlı bir yüzle dolu. Yuvarlak mavi gözler ve kızaran kırmızı yanaklar. Daisy'nin o sahnede takındığı gergin ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum.

Kulüpten ayrıldıktan sonra doğruca eve geldim. Agatha buradaydı, yemeğim hazırlanmış ve beni bekliyordu. Sessizlikten hoşlanmadığı için beni beklediğini söyleyebilir ama ben gerçek nedeni biliyorum. Agatha bugünün ne olduğunu biliyor. Benim eve gelmemi bekliyordu, çünkü gelecek başka kimse yoktu.

Çok nazik ama keşke dul hizmetçim olmasaydı.

Daisy'yi bir randevuya götürmeliydim. Bunu itiraf etmek beni acınası hissettiriyor ama yapmalıydım. Bir gecelik arkadaşlıktan başka bir sebep olmasa bile.

Bir gece, potansiyel olarak bir ay ya da bir yıl olabilir. Ta ki benim sağladığım lüksü biraz fazla sevdiğini hissetmeye başlayana kadar. Sonra kaçınılmaz olarak acı verici bir şekilde sona erecek.

Ama umut, her yerde büyüyebilen o inatçı mantar, bana belki de büyümeyeceğini düşündürüyor.

Hayır, dur. O yola girme.

Sanırım biraz uyumalıyım, ama zihnimi rahatlamak için yeterince sessiz olmaya zorlayamıyorum, bu yüzden denemeye bile zahmet etmiyorum. Bunun yerine, masadan telefonumu ve askıdan ceketimi alıp ön tarafa doğru ilerliyorum.

Kapı. Boş asansöre adım attıktan sonra garaj yerine ana kat düğmesine basıyorum. Bazen rahatlamak için geceleri arabayla gezintiye çıkarım, ama diğer geceler şehirde sakin bir gezintinin tadını çıkarırım. Bu gece de o tür gecelerden biri.

Soğuk hava boynumu ısırıyor, bu yüzden lobinin kapısından geçerken ceketimi ilikliyorum. Görünüşe göre bahar hızla yaza dönüşmeden önce son bir soğuk hava dalgası yaşıyoruz.

"Sizi bırakmamı ister misiniz, Bay Kade?" diye sorar kapıcı.

"Hayır teşekkürler, Tyson. Onun yerine gece yarısı

yürüyüşünün tadını çıkaracağım." "Keyfinize bakın, efendim."

Sessiz ama benim dairemdeki gibi değil. Orada yalnızlık var, ama burada sesler bir melodi gibi, huzurlu ve ahenkli. Arabalar geçiyor, yaya geçidi sinyalleri, uzaktan gelen müzik.

Şehrin bu bölgesinde sokaklar nispeten güvenlidir. Lüks apartmanlar ve butik tarzı işletmeler sokaklarda sıralanmaktadır.

Birkaç blok ötede bir bar var. Uzaktan gelen sesler boş sokaklarda yankılanıyor. Bu rahatlatıcı bir yaşam belirtisi, dünyanın geri kalanı uyurken gece kuşları eğleniyor. Gece hayatını her zaman sevmişimdir - artık öyle barlara gitmiyorum.

Gençlik günlerimde yapardım. Dünyam yıkıldıktan sonra, dikkatimi dağıtmak ve gerçekliği bulanıklaştırmak için aşırı içki ve sıradan seksle rahatladım, böylece hissetmek istemediğim acı verici şeyleri hissetmek zorunda kalmadım.

Bunların hepsi yaşam tarzını keşfetmemden önceydi, ki bu bir nevi tesadüfen oldu. Otuzlu yaşlarımdaydım, hayatımı kısır bir para ve seks döngüsü içinde harcıyordum ki, bağlanmaktan ve vücudunu bana teslim etmekten hoşlanan bir kadınla yatmaya başladım. O zaman benim de bazı zevklerim olduğunu keşfettim; zevk ve hükmetme zevki.

Bu yüzden, benzer istekleri olan daha fazla kadın aramaya başladım.

Kısa süre sonra, seks ve acıyı uyuşturmakla ilgili olmaktan çıkıp dikkatimi gerçekten işe yarar ve ihtiyaç duyduğum bir şeye odaklamaya başladım. Amacımı yeniden buldum.

Sonra, dokuz yıl önce Salacious açıldı ve yaklaşık yirmi yıldır ilk kez yeniden bir ailem oldu. Emerson ve Eden gibi arkadaşlarım, yatak odasında hoşlandığım şeylerden dolayı kendimi farklı hissetmeme neden olmadılar. Bana yargılamadan ya da alay etmeden gerçekten kendim olabileceğim bir yer verdiler. Böyle bir ailenin ne kadar tatmin edici olabileceğini neredeyse unutmuştum.

Derin düşüncelere dalarak yürümeye devam ediyorum. Düz devam edip bara doğru gitmek yerine sola dönüyorum ve birkaç blok sonra bir şehir parkına yaklaşıyorum. Caddenin karşısında geç saatlere kadar açık kalan bir benzin istasyonu var. Sahibinin adı Sherie ve kocası geçen Mayıs ayında öldü, bu yüzden işlerin nasıl gittiğini görmek için daha sık uğramaya çalışıyorum.

İçeri girdiğimde Sherie tezgâhın arkasındaydı, kapı zili çaldı ve varlığımı ona haber verdi. Kitabından başını kaldırıyor ve sıcak bir selamla bana gülümsüyor.

"Ronan," diyor başını eğerek. "Yine geç saate kadar dışarıda mısın?" "Uyuyamıyorum," diye halsizce cevap veriyorum.

"Asla uyuyamazsın."

"Bu doğru. Burada nasılsın?" Dükkâna hızlıca bir göz attım. İyi durumda. Tamire ihtiyacı varmış gibi görünen bir şey yok.

"Her şey yolunda. Yılın bu zamanı işler harika" diyor. "Ama bahar tatiline hazır değilim. Çok yoğun olacak."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Eminim öyle olacaktır. Yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver-"

Kapı arkamdan açılıyor ve bu kadar geç saatte kimin geldiğini görmek için dönüyorum. Omzunun üzerinden sarkan kalın sarı saç örgüsünü ve farlara tutulmuş bir geyik gibi bana bakan yuvarlak mavi gözleri fark etmeden önce bir kez daha bakıyorum.

"Ronan?" diye çığlık atıyor, kapı aralığında donmuş bir şekilde duruyor.

Daisy'ye doğru dönerken kaşlarım çatılıyor. Arkasından bakıyorum, bir erkek arkadaş ya da koca bekliyor, gecenin ikisinde şehir merkezindeki bir benzin istasyonuna yalnız girmediğini umuyorum.

Ama kimse yok. Ön tarafa park etmiş bir araba bile yok.

"Daisy?" Onu bu saatte burada gördüğüme şaşırarak soruyorum. "Benzin istasyonunda ne işin var?" diye soruyor kuşkuyla.

Saatime baktım. "Saat sabahın ikisi. Burada yalnız mısın?"

"Um..." diye kekeliyor. "Çayım için sıcak suya ihtiyacım var ve Sherie bunu bedava içmeme izin veriyor."

Dönüp şaşkınlıkla Sherie'ye bakıyorum, sonra tekrar Daisy'ye. "Gecenin bir yarısı çay mı yapıyorsun?"

"Bu papatya. Uyumama yardımcı oluyor-Bekle, bunu sana neden açıklıyorum? İstediğim yere gidebilirim," diye ekliyor başını dik tutarak.

Çenem sıkışıyor ve bu kadar saf olduğu için ona çıkışmadan önce nefes almak için kendimi zorluyorum. "Neden evde sıcak su yapamıyorsun?"

Daisy'nin gözleri ben ve Sherie arasında gidip geliyor. Sonra kendini toparlıyor. Omuzları geride, sanki kendini güçlü olmaya zorluyor. "Seni ilgilendirmez."

Yumuşak, nefes nefese tiz sesiyle bunu söylemesi neredeyse sevimli. Ya da en azından bu kadar sinir bozucu olmasaydı sevimli olurdu.

Beni geçip doğrudan kahve istasyonuna yürüyor, büyük bir fincan alıp içini dumanı tüten sıcak suyla dolduruyor, sonra plastik bir kapakla kapatıp sıcaklığını çalmak istercesine göğsüne tutuyor.

Sessizce izliyorum, olayların bu rastgele dönüşünü bir araya getirmeye çalışıyorum. Yani, insanların beni şaşırtmasını severim ama bu kız her seferinde beni şaşırtıyor.

"İyi geceler, Sherie," diyor. Sonra ciddi gözlerini bana çeviriyor, "İyi geceler Ronan" derken bana bakıyor. Başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıkıp gidiyor ve beni cevaplardan çok sorularla Sherie'ye bakarken bırakıyor.

Daisy haklı. Bu beni ilgilendirmez. Ama ne zamandan beri bu beni durdurdu?

Sherie bana omuz silkiyor ve kızın sırlarından herhangi birini ifşa etmeyeceğini biliyorum. Kapıya doğru dönüyorum ve Daisy'nin karanlık otoparktan caddeye doğru tek başına geçişini izliyorum.

Ne oluyor lan?

Ayaklarım kendi kendine hareket ediyor. Neredeyse onu kapıdan dışarı ve otoparka kadar kovalıyordum. Kalın bir sweatshirt ve kıçının şekli söz konusu olduğunda hayal gücüne çok az şey bırakan bir çift dar siyah tayt giymişti.

Tek başına şehir parkına doğru yürürken ne diyeceğimi bilemiyorum. Oraya gidiyor olamaz, değil mi? Dev bir meşe ağacının altına park etmiş, kaypak görünümlü beyaz bir minibüse tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Bu kız neyin peşinde?

"Daisy," diye sesleniyorum sokağın karşısından. Tam beyaz minibüse ulaştığında bana doğru dönüyor. Yüz ifadesi gergin, dudakları birbirine yapışmış ve omuzları gerginmiş gibi yukarı kalkmış.

"Ne?" diye cevap veriyor, sesi bitkin

geliyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"İyi geceler, Ronan. Sadece eve git." Bıkkın bir iç çekişle omuzlarını kulaklarından ayırıyor ve minibüsün sürgülü kapısını açıp arkaya tırmandığında gördüklerime inanamıyorum.

Ağır battaniyelerle yığılmış küçük bir platform yatağı seçebilmem için yeterince uzun süre açık kalıyor. İçimdeki kavga dağılıyor. Gerçekten orada yaşıyor olamaz, değil mi? Emerson'ın bundan haberi var mı? Çalışanlarının bu şekilde mücadele etmesine asla izin vermezdi.

Aceleyle caddeyi geçiyorum. Minibüse ulaştığımda, cama vuruyorum.

"Daisy, aç kapıyı" diye bağırıyorum.

"İyi geceler dedim Ronan," diye sesleniyor içeriden.

Dişlerimi sıkarak, "Çık şu lanet minibüsten," diye bağırdım. Sakinliğimi koruyabileceğimi sanıyordum ama sanırım yanılmışım. Görünüşe göre, şu anda sakin kalmayı beceremiyorum. Dehşete düşmüş durumdayım ve dürüst olmak gerekirse, biraz da öfkeliyim.

Bir an sonra kapı kayarak açılıyor ve kızgın bir ifadeyle bana bakıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye tartışıyor. "Erkek olduğun için bana patronluk taslayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Minibüsünde mi uyuyorsun?" Onun kışkırtıcı sorusunu duymazdan gelerek soruyorum.

Daha da yaklaşıyor, o bebek mavisi gözleri beni öfkeyle deliyor. "Bu. Hiçbiri. Of. Senin. Seni ilgilendirmez," diye tersliyor, her kelimeyi noktalayarak.

Kontrolü kaybettim. Çoktan gitti. Onu belinden tutup omzuma kaldırırken içimden gelen dürtüyle hareket ediyorum ve sanki onu bu şekilde eve taşımak istiyormuşum gibi dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor.

Belli ki bu işe yaramayacak. Bu çırpınan genç kadını kaçırıp daireme getirmeye çalışırsam dakikalar içinde hapse atılırım. Onu yere bırakıyorum, böylece tam önümde duruyor.

Kafanı topla, Ronan. Senin derdin ne lan?

Bana tokat atmak için elini geri çektiğinde, temas etmeden önce onu bileğinden yakaladım.

"Burada uyumana izin vereceğimi sanıyorsan delirmiş olmalısın." "Ben evsiz değilim," diye cevap veriyor. "Bir sürü insan karavanlarında yaşıyor. Bu
Mobil bir ev gibi. Bir yatağım var. Ve güvendeyim."

"Geceleri etrafta dolaşıp, insanların seni o minibüse binerken görmesine izin vermenin güvenli olduğunu mu sanıyorsun? Bir adam camları kolayca kırabilir ve sana zarar verebilir." Ben

bu noktada kaynıyor.

"Beni rahatsız eden tek kişi sensin," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor ve gözlerini elimin hâlâ bileğini tuttuğu yere kaydırıyor.

Aşırı tepki mi veriyorum? Bu kızın şehir merkezindeki caddelerden birinde bir minibüste uyumasını engellemek istediğim için hatalı mıyım?

Daisy benim için hiç kimse. Ne yaptığı neden umurumda

olsun ki? Şimdi çekip gitmeliyim.

Ama ben yapamam.

Beni bu noktada tutan, ona ve bu duruma bağlı kalmamı sağlayan bir şey var.

Karım bana *her şeyi düzeltemezsin* derdi. Haklıydı da ama bu beni denemekten asla alıkoymazdı.

"Evimde bir sürü oda var. Hatta minibüsünüzü güvende tutmak için garaja park edebilirsiniz."

Neredeyse irkiliyor, sanki onu gücendirmişim gibi bana bakıyor. "Delirdin mi sen? Seninle gelemem."

"Evet, yapabilirsin ve yapıyorsun da" diye cevap veriyorum sabırsızlıkla.

"Beni yine omzunun üzerinden mi atacaksın?" Ağzı düz bir çizgi halinde ve kendinden emin bir şekilde benimle tartışması çok sevimli, sanki gerçekten kazanacakmış gibi.

Çenem sıkıştı ve tam olarak bunu yapma isteğimle savaştım. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı ama bu sadece onu kızdıracaktı ve asla kalmasını sağlayamayacaktım. Bunun yerine eğilip gözlerinin içine bakıyorum. Yakınlığıma biraz şaşırmış görünüyor, gözleri açılıyor ve omuzlarındaki gerginlik eriyor.

"Daisy, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, tamam mı? Bırak sana yardım edeyim."

Yanıtını bulmakta zorlanırken dudakları aralanıyor. "Yardımına ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olmak zorunda değil. Yine de al."

Sonunda kendini yutkunmaya zorlamadan önce bakışlarının gözlerim arasında ileri geri dans edişini izliyorum ve içindeki mücadelenin öldüğünü görüyorum.

"Bu park bir kadının tek başına uyuyabileceği bir yer değil. Senin burada olduğunu bilerek dinlenemem. O yüzden bu gece benimle gel."

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sorduğunda kaşları birbirine kenetlenmişti.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Sevişmek için genç kadınları dairene çekmene gerek yok, değil mi?"

Buna biraz güldüm. "Pek sayılmaz."

Bununla birlikte, ağır bir nefes verdi. Bana hızlıca başını sallamadan önce arkamdan minibüsüne baktığını fark ediyorum. "Peki. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben giderim."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

"Her zaman istediğini elde ediyorsun, değil mi?" diye soruyor minibüsüne doğru ilerlerken, kapıyı kapatıyor ve sonra sert bir ifadeyle bana bakıyor.

Bir an için, bizi bir gecede iki kez bir araya getiren şeyin kaderin bir cilvesi olup olmadığını merak ediyorum. Onun da yürüyeceğini bilmeden sokaklarda yürümek için evimden çıktığımda daha güçlü bir şey mi vardı?

Gözlerimin bacaklarının uzun, ince şeklini ya da yüzündeki inatçı ifadeyi içine çekmesine izin verme zahmetine girmiyorum. Daisy ve benim tanıdık olmaktan öte bir şey olduğumuz fikrine bağlanmayı reddediyorum, çünkü daha iyisini biliyorum. O haklı. Kadınları yatağıma almak için fazla bir şey yapmama gerek yok, ama onun gibi birinin kalmasını sağlayabileceğimi düşünüyorsam hayal kuruyorum demektir.

Kalbimin kırılması yeterince acı verici. Ama Daisy gibi bir kadın tarafından kırılmak beni öldürebilir.

Yani, yalan söylüyorum. Ve gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, öyle."

KURAL #5: BAZI FIRSATLAR KAÇIRILAMAYACAK KADAR İYİDİR

Daisy

Olaylar ilginç bir şekilde gelişiyor. Gecenin bir yarısı Ronan Kade ile pijamalarımla asansördeyim, onun dairesinde uyumak üzereyim, sokaklarda bulduğu bir tür serseri gibi. Ki teknik olarak öyleyim.

İnanılmaz derecede şanslı mıyım yoksa inanılmaz derecede aptal mı karar veremiyorum.

Asansörün zili çalana ve kapılar açılana kadar sessizce duruyoruz. Sonra bir fuaye alanındayız ve ağır kapıyı açmak için bir anahtar kullanarak küçük alan boyunca ilerliyor. İçeri adım attığımızda çenem neredeyse yere çarpacak. Şehre ve körfezin ötesine bakan tavandan tabana pencerelere açılan geniş bir alan. Mutfak benim minibüsümün tamamından daha büyük ve oturma odasında kesinlikle benden daha uzun bir televizyon var.

Odaya giriyor, ayakkabıları mermer zeminde tıkırdıyor. Ama ben kapının yanında sessizce durmuş, bir saat önce üç battaniyenin altında titrerken şimdi nasıl olup da şehirde bir çatı katında durduğumu merak ediyorum.

"İçeri gel Daisy," diye sesleniyor, derin ve otoriter sesi odada yankılanıyor.

Hızla onu takip ediyorum ama etrafa bakmadan duramıyorum.

"Agatha sabah burada olacak. Size kahvaltı hazırlayacak ve ihtiyacınız olan her şeyi getirecek."

Durakladım. "Agatha kim?"

"Agatha benim hizmetçimdir," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle.

Beni her iki yanında odalar olan uzun bir koridora götürüyor. İlerideki oda, gece gökyüzünün camdan parıldadığı bir başka büyük penceresi olan bir ofis gibi görünüyor. Gözlerim ofise takılıyor, içinde çok önemli bilgiler olması gerektiğini biliyorum.

"Burası misafir yatak odası," diyor ve büyük bir yatak odasına açılan uzun bir kapıyı açıyor. İçeri girdiğimde ışığı benim için yakıyor. Yatak takımları bembeyaz ve gereğinden fazla yastık var. "Burada bir de en-suite banyo var. Neye ihtiyacın varsa alabilirsin."

Banyoyu görmek için arkamı döndüğümde Ronan'la yüz yüze geliyorum. Kestane rengi kahverengi gözleri beklentiyle bana bakıyor.

"Gecenin bir yarısı neden yürüyordun?" diye sordum.

Çenesi sıkıştı. "Uyuyamadığım zaman yürüyüşe çıkmayı severim."

"Sabahın ikisinde mi? Soyulmaktan korkmuyor musun?"

"Değerli bir şey almadım. Seni bir şekilde evime soktuğumdan mı korkuyorsun? Sanki tüm bunları ben planlamışım gibi?"

Yüzündeki şaşkınlık eğlenceli bir ifadeye dönüşüyor ve ses tonunda nefret edilemeyecek kadar yakışıklı bir hafiflik var.

"Evet... belki de öyleyim. Yani, bir... milyarderin gecenin bir yarısı rastgele bir benzin istasyonunda olması ve benim de orada olmam çok garip. Beni mi takip ediyordun?"

Gülümserken dudaklarını yaladığında neredeyse seksi görünüyor, muzip ifadesi karşılığında benim de sırıtmama neden oluyor.

"Şimdi de güvenliğinizden endişe ediyorsunuz..." diyor eğlenerek.

Haklı olduğu bir nokta var.

"Dinle Daisy. Eğer gitmemi istersen, şehirde gidebileceğim başka bir yer var ve daire sana kalır. Ayrıca bana kefil olması için Salacious'taki herhangi birini arayabilirsin. Sana zarar vermek ya da senden faydalanmak gibi bir niyetim yok." Sonra ifadesi tekrar kararıyor ve babacan bir tonla ekliyor: "Yine de beni sorgulamana sevindim. Sorgulamalısın."

Ona bakarken alt dudağımı çiğniyorum ve ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ronan Kade'in bir özelliği de bu kadar zengin ve itibarlı bir adama göre gülünç derecede ayakları yere basan biri olması. Ona inanıyorum, bu da demek oluyor ki ya samimi ya da insanları yalanlarına inandıracak kadar iyi bir sosyopat.

Bir süre düşündükten sonra, "Gitmene gerek yok. Endişelenmiyorum." Gitmesini bu kadar istememem çok garip.

"Güzel. Biraz uyumana izin vereceğim. Genelde erken kalkarım, eğer uyandığında burada olmazsam, evdeki her şeyi alabilirsin ve Agatha sana ihtiyacın olan her şeyi getirecektir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Bir an beni izlerken uzun bir duraksama oluyor, bu tuhaf karşılaşmanın ağırlığı havayı gerginleştiriyor. Kapı aralığından kaşlarını çatarak bana bakarken yine sert ifadesini takındı ve "Bir daha asla şehir parkında uyuma. Çok tehlikeli. Anlaştık mı?"

Ellerimi arkamda birleştirirken bir kahkahayı bastırıyorum. "Evet, baba."

Sertleşen ifadesi ve bir anlık duraksaması, bunu söyleyerek işleri daha da garipleştirmiş olabileceğimin kanıtı. Sonunda gerginliği de yanına alarak gitmeden önce uzun, işkence gibi garip saniyelerin birbirini takip etmesini bekliyorum.

Beni odama kapattıktan sonra çantamı yere atıp banyoya giriyorum. Tabii ki çok büyük, şık ve tam boy bir küvet, iki duş başlığı olan fayanslı bir duş ve süslü görünümlü mermer bir tezgah.

Tüm duşlarımı kulüpte alıyorum ama aylardır köpüklü banyo yapmadım ve şimdi yapmak isterdim ama o kadar yorgunum ki orada bayılıp boğulmaktan korkuyorum. Onun yerine kıyafetlerimi çıkarıp yüzümü yıkıyorum ve dev yatağa tırmanıyorum. Yatak o kadar yumuşak ki, neredeyse Ronan Kade'in dairesinde olduğumu ve bir bulutun üzerinde uyumadığımı unutuyorum.

Derin bir uykuya dalmadan önce sadece birkaç dakikalığına düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Bütün gece bir santim bile hareket etmedim. Bu aylardır uyuduğum en iyi uyku olabilir. Sonunda gözlerimi açtığımda, pencereden güneşin parlak ışığı parlıyor ve anında nerede uyuduğumu hatırlıyorum.

İnce sünger yatak yok. Havasız, kötü havalandırılmış minibüs yok. Sokak trafiği yok.

Ronan Kade'in dairesindeyim.

Kaderin ne garip, tesadüfi bir cilvesi. Bu bir işaret olmalı, değil mi? Bir sebepten dolayı buradayım ve istediğim her şey elimin altında. Şimdi tek yapmam gereken uzanıp onu almak.

Ona sorabilirim. Muhtemelen sormalıyım. Ama zaten üç ayımı kulüpte çalışarak geçirdim ve bu senaryoda psikopat bir sapık gibi görünmeden, *annemi tanıyordun ve bana bir milyon dolar bıraktın* muhabbetini açma fırsatını kaçırmış sayılırım.

Ama geçmişte tanıdığı ve/veya kısa bir süre çıktığı bir kadın hakkında konuşmasını sağlayabilirsem, en azından elimde bir şey olurdu. O zaman hayatıma devam edebilirdim. Annemin gerçekten istediği şeyin bu olduğunu ve ondan bir parçayı da yanımda götüreceğimi bilerek parayı alabilirdim.

Yataktan fırlıyorum ve hemen koridorda boğuk sesler duyuyorum. Kapıyı yavaşça aralayıp konuşmalarını dinliyorum.

"Sen en iyisisin Agatha," diyor Ronan, derin sesi uzun koridorda yankılanıyor.

"Ne kadar kalacak?"

"İhtiyacı olduğu sürece," diye sıcak bir şekilde yanıtlıyor. "Şehirde tek başına park ettiği o minibüste uyumayacak."

Artık bir şekilde hayatımı kontrol ettiğini ima etmesine gözlerimi deviriyorum. "Tatlı olduğu kadar inatçı da," diye ekliyor ve ben sessizce gülüyorum. O inatçı *olduğumu* düşünüyor.

"İhtiyacın olan şey bu olabilir. Sizi diken üstünde tutacaktır," diye şaka yapıyor kadın.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor alçak bir ses tonuyla.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıyı kapatıp banyoya giriyorum. Duşa uzanıp kolu çevirmeden önce parmaklarım mermer tezgahın üzerinde kolayca kayıyor ve her iki duş başlığından da buharlı su fışkırıyor. Kafamda, birkaç gündür beni rahatsız eden bir melodiyi mırıldanıyorum ve ılık spreyin altında dururken, melodiye atamak için farklı sözlerle oynuyorum.

Duşlar düşünmek için her zaman en sevdiğim yerdir ve aylarca süren umumi duşlardan sonra nihayet mahremiyete ve gerçekten beyin fırtınası yapmak için zamana sahip olduğum için çok rahatladım.

Ve aylardır ilk kez şarkı kolayca geliyor. Dışarı çıktığımda kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar yenilenmiş ve temiz hissediyorum. Üzerimde havlumdan başka bir şey yokken telefonumu elime alıyorum ve beynim onları unutmadan önce notlar uygulamasına dağınık, yazım hatalarıyla dolu şarkı sözlerini hızlıca not ediyorum.

Rahat bir şeyler giydikten sonra, kururken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, böylece dalgalı dokulu bir görünüm elde ediyorum. Saçlarımın bu güzel gününe hayran kalarak açık bırakmaya karar

veriyorum.

Sonra yatak odasından çıkıp yalınayak koridordan geçerek ana yaşam alanına doğru yürüyorum. Hangisinin daha etkileyici olduğundan emin değilim: gece manzarası mı yoksa tüm bu daireyi sıcak ve davetkâr hissettiren parlak ışık mı, sanki şehrin geri kalanının üzerinde gezinen bir bulutun üzerinde yaşıyormuşum gibi.

Dışarı çıktığımda mekânı boş bulduğuma şaşırıyorum, bu yüzden birkaç dakikamı meraklı ve meraklı olmak için ayırıyorum. Yani... kim merak etmez ki?

Kahvenin sarhoş edici kokusu beni mutfağa doğru çekiyor, ancak bir fincan doldurmak yerine, yemek odasından geçip diğerinden biraz daha resmi olan başka bir geniş yaşam alanına devam ediyorum. İncelenecek herhangi bir kişisel fotoğraf yok. Sadece duvarlarda bazı sanat eserleri ve seyahatlerinden kalma gibi görünen birkaç parça hatıra. Bir bar ve eski kitaplarla dolu bir raf var ve-

Nefesim kesiliyor, gözlerimin önümdeki görüntüyü içime çekmesine izin verirken olduğum yerde donup kalıyorum. Siyah, tertemiz bir bebek kuyruklu piyanosu. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel piyano.

Ona doğru birkaç adım atarak yaklaşan birinin sesini dinliyorum ama daire sessiz. Dokunmak için uzanıyorum ve parmaklarım serin, temiz, siyah lake ahşaba değdiğinde boğuk bir nefes alıyorum. Bu sadece filmlerde görebileceğiniz türden bir piyano.

Ben sekiz yaşındayken annem sattığı evlerden birinde birinin bıraktığı eski bir dik piyanoyu buldu. O n u eve getirdiği ve iki yatak odalı bungalov evimizin küçük, sıkışık köşesine tıktığı gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. O piyanoyla durmaksızın oynadım, notaları, gamları ve Chopsticks'i bütün bir yıl boyunca tekrar tekrar öğrendim.

Ertesi Noel'de komisyonlarından artırdığı parayla bana düzgün dersler hediye etti. Her salı okuldan sonra Dorothy adında yaşlı bir kadınla oturup bana *doğru* çalmayı öğretti, ama çok geçmeden haydutluğa başladım.

Piyano ile gerçekten yalnız kaldığımda, kendimi ona bağlı hissederdim. Sanki benim bir uzantımmış gibi. Öyle ki şarkıları yazan ben miydim yoksa o muydu bilemiyordum. Ama birlikte melodileri, sonra köprüleri, nakaratları, nakaratları ve kancaları bir araya getirdik.

O piyanoyu sattığım gün hayatımın en kötü ikinci günüydü. Ama bana annemi çok fazla hatırlatıyordu.

Tam parmaklarımın fildişleri üzerinde kaymasına izin verdiğim anda arkamdan derin bir ses yankılanıyor. "Çalıyor musun?"

Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmışım gibi bir çığlıkla piyanodan geriye sıçrıyorum.

"Aman Tanrım, beni korkuttun."

"Özür dilerim," diye gülerek yanıtlıyor. "Öyle demek istemedim." "Sorun değil..."

Elimi göğsümün üzerine koyarak Ronan'ın rahat görünüşünü inceliyorum. Onu görmeye alışık olduğum gibi takım elbise ya da smokin yok. Ceketini çıkarıp üstteki birkaç düğmeyi gevşeterek rahatlayabildiği, bakımsız, iş sonrası versiyonu bile yok.

Bugün üzerinde dar, uzun kollu bir tişört ve siyah botların üzerine giydiği kot pantolon var. Görünüşünü hızla değerlendirirken gerildiğimi hissediyorum. Ne kadar yakışıklı olduğu konusunda neden bu kadar zorlanıyorum? Neden onun muhteşem olduğunu kabul edemiyorum?

"Peki, seviyor musun?" diye soruyor, gözleri büyük bebeğe doğru kayıyor. "Um...evet. Aslında, yapıyorum. Ya da... Eskiden öyleydim." Garip bir şey var Ronan'a kişisel detaylarımı açmaktan, onun yanında *gerçek* bir insan olmaktan, içimdeki kızı görmesine izin verecek kadar gardımı indirmekten. Belki de birbirimizi sadece iş ortamında görmekten kaynaklanıyordur.

Ben onu zengin ve yaşlı bir adam olarak görüyorum, o da beni kısa etekli ve topuklu ayakkabılı bir içki sunucusundan başka bir şey olarak görmüyor.

Bankı geri çektiğinde gerildim. "Peki, devam et o zaman," diyor usulca.

"Hayır, sorun değil. Çok paslanmışım."

"Seyirci yok. Etkileyecek kimse yok. Sadece çal."

Gülümsemeye zorluyorum ve derin bir nefes alıyorum, daha fazla tartışabileceğimi biliyorum ama bir yanım bunu istemiyor. Bu piyano beni çağırıyor.

"Tamam..." Mırıldanarak koltuğa doğru ilerliyorum. Sıraya oturduğumda bana yer veriyor, duvara yaslanıp o kasvetli kahverengi gözleriyle beni izliyor.

Tuşlar parmaklarımın üzerinde yumuşak bir şekilde duruyorlar. Sanki yıllardır ilk kez evimdeymişim gibi hissediyorum. Sinirlerimi yuttuktan sonra iki elimle birden bastırıyorum ve oda zengin, sarhoş edici bir sesle doluyor. Anında, ışınlandım. Farklı bir zamana. Farklı bir yere.

Belirli bir yer yok. Yıllar önce yazdığım basit bir şarkıyı çalarken notalar beni alıp götürüyor, ama bu gerçekten de kapılıp gittiğim bir duygu. Bu his

özgür olmanın. Endişe, korku ya da stres yok. Melodi tüm bunları bastırıyor.

Gözlerim yaşarma tehdidiyle yanmaya başlıyor, bu yüzden başımı eğiyorum.

Her nota diğerinin içinde erirken, damper pedalı bile çıplak ayağımın altında tereyağı gibi hissediyor ve aniden duramıyorum. Ezberden çalıyorum, melodiden sapıyorum ve duracak bir yer bulana kadar kendi akorlarımı ve köprülerimi birbirine karıştırıyorum. Parmaklarım yükseldikten sonra bile ayağımı basılı tutuyorum, kaldırana kadar sesin kıyıya vurmasına izin veriyorum ve yerini sessizliğe bırakıyor.

Ve işte böyle, geri döndüm. Gerçek dünyaya. Bir milyarderin dairesinde oturmuş, bana ait olmayan bir piyanoyu çalıyorum.

"Çok güzeldi," diye fısıldıyor nazikçe, sanki içinde bulunduğum hassas anı bozmak istemiyormuş gibi.

"Teşekkür ederim," diye cevap
veriyorum aynı yumuşaklıkla. "Sen
mi yazdın?"

Omuz silkiyorum. "Evet."

"Ne kadar zamandır çalıyorsun?"

Sonunda bakışlarımı onun yüzüne kaldırdığımda, gözlerinin içine bakmakta neredeyse zorlanıyorum. Bana ilgiyle bakışı sarhoş edici ve hipnotik tuzağına düşmekten endişe ediyorum.

"Çocukken ders almaya başladım ama sonra evdeki piyanomuzla uğraşmayı sevdim. Ama dürüst olacağım..." Tuşlara bakarak, "Sanırım bu şimdiye kadar çaldığım ilk akortlu piyano," diyorum.

Ona baktığımda, yüzüm nazik bir sırıtışa dönüşüyor, o da bana gülümsüyor ve bir anlığına nefes almayı unuttuğuma yemin edebilirim.

"Bunu istediğin zaman oynayabilirsin."

Boğazımda biriken duyguyu yutkunarak bastırırken azı dişlerimi birbirine kenetliyorum. *Yeniden* oynama -gerçekten *oynama*- fırsatı beni beklediğimden daha çok etkiliyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, yere bakarken boğazımı temizliyorum.

Ronan'ın kendini olması gerekenden çok daha yakın hissetme gibi tuhaf bir özelliği var. Belki de kadınları kandırarak onları gerçekten önemsediğini ya da onlarla inanılması gerekenden daha fazla ortak yönü olduğunu düşünmelerini sağlamak, onun kadınlar üzerindeki büyüleyici numarasıdır.

İşin en kötü yanı, buna kandığımı
düşünüyorum. Eminim annem de kanmıştır.

KURAL #c: EDEPSİZ DÜŞÜNCELERİNİZİ KENDİNİZE SAKLAYIN

Ronan

Bir saat daha çalıyor. Odadan çıkıp ofisimde çalışmaya başladığımda daha da iyi çalıyor, sanki benim doğrudan dikkatimi çekmemesi ona müziğin içinde daha da fazla kaybolma özgürlüğü veriyor. Ses daireme güzel bir şekilde taşınıyor ve taşındığımdan beri ilk kez evim canlı hissediyor.

Müzisyenlerle partiler düzenledim ama hiç böyle olmamıştı - sanki Daisy'yi dinlerken aynı zamanda onu hissediyormuşum gibi.

Kendimi bu kadar kaptırdığım için aptalım. Ya da ona. Kızı tanımıyorum bile.

Çaldığı süre boyunca ofisimdeki bilgisayar ekranına bakıyorum. Ekibimden e-postalar ve raporlar geliyor, ancak yanıt vermek için hareket etmiyorum. Gerçek şu ki, artık çalışmama gerek yok. Şirketimde dikkatimi, uzmanlığımı ya da zamanımı gerektiren hiçbir şey yok, ama bunu yapıyorum çünkü onsuz ne yapacağımı bilmiyorum. Bu sessizlik, geceleri uyumaya çalışırken savaştığım şeytanla aynı. Her ikisi de bana acı veren anılarla musallat oluyor ve ben onları para, iş ve seks gibi manipüle edebileceğim şeylerle bastırmayı tercih ediyorum.

Ve bugün, dairemde yirmili yaşlarda birinin piyano çalmasının da aynı etkiye sahip olduğunu keşfettim. Hatta daha da fazla.

Acınası bir şeyle yüzleşiyorum ve bu da onun gitmesini istemediğim. Kadınla yatmadım bile ve onu daha uzun süre yanımda tutmanın yollarını düşünüyorum. Bu beni sürüngen mi yapar?

Onunla yatmayacağımdan değil. Belime doladığı o güzel uzun bacakları son yirmi dört saattir aklımdan çıkmıyor ama bir hamle yapmayacağım. Bu sefer olmaz.

Ben istediğini alan bir adamım. Bana neredeyse hiç hayır denmez ve ulaşamayacağım hiçbir şey yoktur.

Ama Daisy ile işler değişti. Bana ihtiyacı var. *Birine* ihtiyacı var ve ben ona yardım edebilecek konumdayım. Peki ya ona yardım etmek hoşuma gidiyorsa? Eğer fiziksel bir şey yaparsak, bu sadece işleri zorlaştırır. İlgimi hemen kaybedeceğimden bahsetmiyorum bile.

Bu bir savunma mekanizması, gerçekten. Birinin *benimle* ya da paramla ilgilenip ilgilenmediğini anlamanın gerçek bir yolu olmadığında, bunun sonu asla iyi bitmez. Kalbimin pek çok kez kırılması, onun etrafında bir nasır oluşturdu.

Duygusal olarak iflas ettim.

Ani sessizlik dikkatimi çekiyor ve beni iç karartıcı düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Beni bulmaya gelirken ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Sandalyemden kalkıyorum ve ona doğru istediğimden daha hızlı yürüyorum.

Boş odalara bakıyor, dar siyah taytları gözüme çarpıyor. Hayatımda daha güzel bir çift bacak gördüğümü sanmıyorum.

Beni bakarken bulmak için arkasını döndüğünde, bir işaret için yüz ifadesini izliyorum. Onu itiyor muyum? Onu korkutuyor muyum? Hayal görüyor olabilirim... ama ilgisini çekiyor muyum?

Gözlerimiz buluştuğunda dudakları hafifçe yukarı kalkıyor, sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi. Sonra o konuşmadan önce aramızda birkaç dakika sessizlik uzuyor ve ben kendimi ne söyleyeceğini beklerken buluyorum.

"Özür dilerim. Muhtemelen beni evinden çıkarmak istiyorsun," diye mırıldandı sessizce. "Saatin öğleden sonra iki olduğunu fark etmemiştim."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

"Saat sekizde işe gitmem gerekiyor," diye yanıtlıyor arsız bir sırıtışla. "Yine minibüsünde uyumayacaksın."

Yüz ifadesinin sertleşmesini izliyorum. "Şu anda kaçırılıyor muyum?"

"Buraya kendin geldin." Gülümsememi koruyarak kolumu duvara yaslıyorum.

"Ben ciddiyim Ronan. Empoze edemem."

"Heybetli değilsin. Benim yerim var, senin de ihtiyacın var. Sıcak kal. Güvende kalın. Tartışma bitmiştir."

Gözleri o tatlı, şakacı bakışa bürünüyor ve onu duvara yaslayıp yüzündeki masumiyeti öpme isteğiyle savaşıyorum.

Bir kadının benimle oyun oynadığını anlayacak kadar uzun süredir buralardayım ve Daisy'nin gözlerinde bunu görebiliyorum, sırf damarıma basmak için uysal ve safmış gibi davranmayı ne kadar sevdiğini.

"Evet, Da-" demeye başladı ama cümlesini bitirmemesi için elimi ağzına bastırdım. Bu onun için bir şaka olabilir ama benim için kesinlikle değil. Bu cümlenin beni ne kadar etkilediğini bilmek istemiyor.

Elimi çektiğimde dudakları bir gülümsemeyle savaşıyor.

"Özür dilerim." "Aç mısın?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Biraz," diye yanıtlıyor.

Bununla birlikte, önümde yürümesini işaret ederek onu mutfağa götürüyorum. Agatha alışveriş yapmak için dışarı çıktı ama öğle yemeğini ben halledebilirim. Kollarımı yukarı çekip lavaboda ellerimi yıkıyorum. Daisy mutfak tezgahına yaslanmış, ilgiyle bana bakıyor. Sanki ellerimi yıkamam şimdiye kadar izlediği en ilgi çekici şeymiş gibi.

"Bana yemek mi hazırlıyorsun?" diye soruyor gülümseyerek. "Hey, ben iyi bir aşçıyım."

"Yemeklerini yapacak biri yok mu?" diye soruyor.

Buzdolabına doğru giderken omuz silkiyorum. "Her yemeği pişirecek vaktim yok ama yapabildiğimde hoşuma gidiyor. Beni sakinleştiriyor."

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyor, buzdolabından soğan ve et çıkarmamı izliyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum, tezgahın arkasına yaslanmış kesme tahtasını işaret ederek. "Şu soğanları dilimleyin."

Başını sallayarak bloktan büyük bıçağı çıkarıyor ve tahtadaki soğanları dilimlemeye başlıyor. Ben baharatlayıp yağlı kâğıt üzerinde iki hamburger köftesi hazırlarken onu bana bakarken yakalıyorum. Sessizce kıkırdadığını fark edince gülümsüyorum.

"Ne?"

Başını iki yana sallar. "Beklediğim gibi biri değilsin." "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum."

"Söyle bana," diyorum, tavayı ocağın üzerindeki raftan çekip ocağın üzerine koyuyorum. Ocağın kadranını çevirdiğimde, alev duyulabilir bir *vınlama* vermeden önce birkaç kez tıklıyor. Ona yakın duruyorum

Dilimlenmiş soğanlardan bir avuç alıp tavaya atıyorum. Bir süre sonra Daisy gamzeli yanaklarını gizlerken cızırdamaya başlıyorlar.

"Günün ortasında Briar Point'in en zengin adamıyla hamburger pişirmeye yardım etmemi garip buluyorum." Sonra kalçalarını oynatıyor, yüzünü bana dönüyor ve ekliyor: "Ve sen benimle bir kez bile yatmaya çalışmadın."

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve ben kendimi başka yöne çevirip tavada sotelenen soğanlara bakmaya zorluyorum. Tuz ve biraz şeri eklerken bile, sözlerinin oyalanmasına izin veriyor, onlara nasıl karşılık vereceğimi düşünüyorum.

Onunla yatmaya çalışmamı mı istiyor? "Bir

şey söyle Ronan. Sadece bir şakaydı."

Karşılığında bir şaka yapabilirim. Konuşmayı hafife alabilirdim. Bunun yerine dürüstlüğü seçerim.

"Eve kadın getirmem Daisy. Bu yüzden kulüpte kendi odam var. Seni eve pantolonunun içine girmeye çalışmak için getirmedim. Bunu Salacious'ta da yapabilirdim."

Gülümsemesi bir an için duraksıyor. Bana döndüğünde yüzünde merak dolu bir ifade beliriyor. "Kulüpte özel bir odanız var mı?"

"Evet. Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Odalardan birine bile hiç girmedim."

Derin bir kıkırdama göğsümde gümbürdüyor. "Şaka mı

yapıyorsun?" "Hayır. Yani, bekle. Eve kadın getirmiyor musun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?" diye soruyor, sesi gerçekten meraklı geliyor. "Burası çok etkileyici bir yer."

"Çünkü..." Tuza uzanarak cevap veriyorum, "İstemiyorum."

Soğanlar piştikten sonra burgerleri aynı tavada ızgara yapıyorum ve aromanın odayı doldurmasına izin veriyorum. Daisy uzun bir nefes aldıktan sonra mırıldanmaya başlıyor. "Çok lezzetli kokuyor."

Ona doğru döndüğümde, tezgahın üzerinde oturduğunu, bacaklarının kenardan sarktığını fark ediyorum ve çok uygunsuz şeyler düşünmemek için çenemi sıkmak zorunda kalıyorum. Onları omuzlarıma atmayı, yumuşak kalçalarını kulaklarımda hissetmeyi ve aralarında tadının ne kadar güzel olduğunu görmeyi ne kadar isterdim.

Acaba tatlı tatlı inleyen ürkek bir aşık mı, yoksa istediğini istemekten korkmayan vahşi ve cesur biri mi? Şu anda ne kadar tatlı olduğunu düşünürsek, yatakta tam tersi olduğunu düşünmek istiyorum. Onu kazma fikri

Ağzımı ona doğru daha sert çekmek için saçlarımdaki parmaklar, sadece bunu düşünürken bile sikimin seğirmesine neden oluyor.

Onun iğrenç görüntüleri aklımdan geçmeye başladı. Onu defalarca boşaltma düşüncesi, sırılsıklam ve ağrıyor. Sikimi boğazından aşağı alırken çıkardığı sesler. Yatağıma bağlı, kıvranan ve rahatlamak için yalvaran görüntüsü.

Bu kızda bir şeyler var - ateşli olduğu kadar tatlı da. Onu iyi hissettirmenin tüm yollarını bulurken çok eğlenebilirim ve bunun her saniyesini seveceğimi biliyorum.

Fermuarımın arkasında sertleşiyorum ve bunun için kendimi bok gibi hissediyorum. Şu anda kafamın içinde onun mükemmel küçük amcığını yaladığımdan haberi yok.

Ve öyle de kalacak, kafamın içinde.

Burgerler piştiğinde, ızgara ekmeğin üzerinde marul yapraklarıyla servis ediyorum. İlk ısırıkla birlikte boğuk bir inleme sesi çıkarıyor ve sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Sanırım cevabımı aldım.

O anda, bu kadının gözümün önünden gitmesine izin vermeyeceğime karar verdim. Onu becermeye çalışmıyor olabilirim ama pişirdiğim yemeği yiyişini görmeye o kadar bağımlıyım ki gitmesine izin veremem.

"Burada kalıyorsun," diyorum, sesimin mağara adamı gibi çıkmasını umursamadan.

Ağzını peçeteyle silerken gözleri irileşiyor ve şok içinde bana bakıyor.

"Bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettiniz."

"Ücret yok. Yükümlülük yok. İstediğin kadar kalabilirsin. Ama artık o minibüste uyumanı istemiyorum."

Yemeğini yutup bir bardak su içmek için eline aldığında kaşları endişeyle birbirine çarpıyor. Sanki cevaplar tabağındaki öğle yemeğindeymiş gibi uzun bir süre ileriye bakıyor. "Birbirimizi tanımıyoruz bile."

Bununla birlikte sandalyemde geriye yaslanıyorum ve bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Pekâlâ Daisy. Ne bilmek istiyorsun?"

Sonraki birkaç dakika boyunca karşılıklı masum sorular soruyoruz. Bana Indiana'nın küçük bir kasabasından geldiğini ve kendi macerasına başlamak için Ocak ayında buraya taşındığını söyledi. Şirketim hakkında sorular soruyor ve ben de çok az kelimeyle bir holding sahibi olduğumu açıklıyorum, ama bu onun ilgisini çabucak kaybediyor, bu yüzden ben de kendi önemsiz sorumla karşılık veriyorum - ya da en azından önemsiz olduğunu düşündüğüm bir soruyla.

"En sevdiğin kitap hangisi?"

Bu soru Daisy'yi hazırlıksız yakaladı. Başını kaldırdı ve çatık kaşları ve hafifçe eğik ağzıyla bana baktı.

"Sadece bir tane

mi?" "Evet."

Yüzündeki küçümseyici onaylamama ifadesi kaybolmuyor.

"Buna cevap vermemi bekleyemezsin," diye cevap veriyor ses tonunda bir ısırıkla.

Öne doğru eğilip bardağımı masaya bırakıyorum. "Neden?"

"Çünkü bu adil bir soru değil. En sevdiğin kitap hangisi?"

"Ernest Hemingway'den *A Moveable Feast,*" diye cevap veriyorum

tereddüt etmeden. Yüzü kızarmış görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet..." Şimdi kafam karıştı.

"Hangi ruh halinde olursanız olun

mu?" "Evet..."

"Dünyadaki onca kitap arasından mı?" diye soruyor gözleri büyüyerek.

"Dünyadaki tüm kitapları okumadım ama okuduklarım arasında... evet, bu benim favorim." Gözlerimi kısarak ona dikkatle bakıyorum.

"Bence birinden sadece bir tanesini seçmesini istemek biraz kabalık olur. Size çocukluk favorimi söyleyebilirim. Ya da rahatlatıcı kitabımı. Ya da en sevdiğim çağdaş ya da en sevdiğim klasik. En sevdiğim şiir kitabı ya da en sevdiğim kurgu kitabı."

Devam ederken yüzümde bir gülümseme beliriyor, böyle haksız bir soru sorduğum için beni sözlü olarak azarladıktan sonra favorilerinin her birini hassas bir hassasiyetle detaylandırıyor. *Anne of Green Gables,* ve *Jane Eyre,* ve *The Handmaid's Tale,* ve *The Great Gatsby.*

Gözlerimi ondan alamıyorum. Birdenbire yemek odasındaki sandalyeye gömülüyor, bacaklarını göğsüne çekmiş, anlatmaya devam ediyor.

Her bir kelimeyi içime çekiyorum.

KURAL #7: PERDE ARKASINDAKİLERDEN KORKMAYIN

Daisy

Kulüp bir Cuma günü için sessiz. Bu ironik bir durum çünkü bahar geldi ve ben her zaman insanların baharda daha azgın olduğunu ve daha çok seviştiğini düşünmüşümdür. Ya da belki de *Bambi'de* baharda tüm erkek hayvanların kız hayvanlar için azdığı sahneyi hatırlıyorum.

Ve... *Bambi'*yi bir seks kulübüne benzettim. İşte bu kadar sıkıldım.

Geo barın diğer tarafında Drake ile sohbet etmekle meşgul ve ben de müşterileri bir şahin gibi izliyor, yeni bir içkiye ihtiyacı varmış gibi görünen birini bekliyorum. Ama bu gece hepsi çok yavaş yudumluyor.

Bugün şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Günün büyük bölümünde piyanodaydım ve çalmadığım zamanlarda Ronan'la konuşuyordum. Konuşmaya aç olmalıyım çünkü bizimki çok kolay aktı. Şimdi onun da gelmesini umuyorum ki en azından konuşacak biri olsun.

Elbette seks kulübüne gitmenin tek bir nedeni vardır, bu yüzden benimle sohbet ederek sevişme şansını boşa harcamak isteyeceğinden şüpheliyim.

Sahiplerden birinin merdivenlerden ana kata doğru indiğini gördüğümde kendimi meşgul görünmeye zorluyorum. Barın diğer tarafından bir bez alıp yüzeyi siliyorum ve boş bir masaya geçip, tertemiz olmasına rağmen onu da siliyorum. Sonra zaten düz olan bar taburelerini düzenliyorum ki arkamdan birinin bana yaklaştığını duyuyorum.

"Bu işte birinin ne zaman sadece
meşgul görünmeye *çalışıyorum*."

Garrett Porter'la yüzleşmek için döndüğümde, yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Öylece durmaktan iyidir."

"Bu doğru," diye yanıtlıyor. Tüm sahipler arasında Garrett benim favorim. Emerson'ı neredeyse hiç görmüyorum ya da onunla konuşmuyorum, çünkü artık neredeyse hiç buraya gelmiyor. Hunter da mesafeli ve pek konuşkan değil. Görünüşe göre dördüncü bir kişi daha varmış ama onu neredeyse bir yılla kaçırmışım. Yeni Phoenix kulübünü yönetmek için ayrıldı, ama Geo onun biraz katı ve sürekli hareket halinde olduğunu söyledi, bu yüzden zaten onunla arkadaş olacakmışız gibi gelmiyor.

"İhtiyacım olursa arkada bir şeyler stoklayabilirim" diyorum, ancak orada açılacak tek bir kutu bile olmadığını biliyorum.

"Hayır, yerde daha iyisin ve henüz seni kesmek istemiyorum." Birden aklına parlak bir fikir gelmiş gibi kaşları havaya kalktı. "Neden yukarı çıkıp Marianna'ya yardım etmiyorsun?"

Yutkunmak için kendimi zorlamam gerekiyor. *Üst kata*. Salacious'un VIP katına sadece bir kez girdim ve orada neler olduğunu bilmeme rağmen perdenin arkasına hiç girmedim. Orası aslında herkesin istediği her şeyi yapmakta özgür olduğu seks partisi alanı.

Bar ve oturma yerlerinin bir kısmı uğursuz siyah perdenin *dışında kalsa da, içki servis edenlerin* içeridekilere içki dağıtması gerekiyor. Çünkü kim halka açık bir ortamda cin martini içmek istemez ki?

"Hımm... tabii," diye sahte bir hevesle cevap veriyorum. Bu işe ihtiyacım var ve yönetim beni rahat olmadığım bir şeyi yapmaya asla zorlamayacak olsa da, bundan rahatsız olduğumu da açıkça itiraf etmiyorum. Belki de değilimdir. Belki de biraz meraklıyımdır.

Emin olmak için, "Eğer sizin için de uygunsa tabii," diye ekliyor.

"Tabii ki!" Bununla birlikte içki tepsimi merdivenlerden yukarı taşıyorum ve Ronan'ı düşündüğümde daha yolun yarısındayım. Özel bir odası olduğundan bahsetmişti ama hiç VIP seks partisi alanını kullanıyor mu? Bu onun tarzı mı?

Neden onun biriyle birlikte olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor? Ronan Kade'in sayamayacağım kadar çok kadınla birlikte olduğundan eminim, peki neden şimdi bunu düşünmek midemi bulandırıyor?

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Garrett'ın beni neden buraya gönderdiğini anladım. Burası dolu. Belki de bu yüzden alt kat ölüdür. Parti bu gece VIP katında.

Marianna elimde tepsimle bara yaklaştığımı görünce, "Tanrıya şükür," diyor. "Bunları masa ikiye götürür müsün?"

"Evet," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Sonra iki bira ve bir kokteyli tepsiye doldurup masanın etrafında birbirine yakın duran iki erkek ve bir kadına götürüyorum. İçkilerini koyarken bana gülümsüyorlar, bir adamın elinin kadının çıplak kalçasında olduğunu fark ediyorum. Kadının yüzüne bakıyorum, gevşek gülümsemesini ve yanaklarındaki pembe pembeliği fark ediyorum.

Kulüpteki pozisyonlar için eğitim alırken, bize bir kişinin içinde bulunmak istemediği bir durumdaysa vereceği tüm işaretleri öğrettiler. Göz temasından kaçınmak, sinirli hareketler, herhangi bir güç kullanımı veya başka bir kişi tarafından yerinde tutulmak.

Tanrı'ya şükür şu anda o işaretlerden hiçbiri yok. Henüz bir şey bildirmek zorunda kalmadım ve bildirmek de istemiyorum. Duyduğuma göre, Salacious'taki inceleme süreci çok sıkı ve güvenlik birinci sınıf. Ama yılanlar çatlaklardan sızmakta iyidir.

Bara doğru döndüğümde, neredeyse siyahlar içinde bir adama çarpıyordum. "Çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum, tam o sırada gözlerim adamın yüzüne takılıyor. Onu açık artırmada Ronan'a karşı teklif veren adam olarak hemen tanıdım. "Oh, merhaba..." Beceriksizce kekeliyorum.

"Şey, merhaba," diye cevap veriyor, yanaklarında derin yarık benzeri gamzeler oluşturacak kadar geniş bir gülümsemeyle. "Seninle burada karşılaşmak komik."

Sinirlerime rağmen kıkırdıyorum. Daha dün gece benimle çıkmak için binlerce doları gözden çıkarmıştı.

"Ben Clay," diyor elini uzatarak.

Tepsimi bir kolumun altına sıkıştırıp sallıyorum. "Daisy."

"Daisy..." Adımı sırıtarak söylüyor ve omurgamda garip bir şey parlıyor.

Clay çok yakışıklı. Büyük bir gülümseme ve nazik gözler. Mükemmel taranmış kahverengi saçları ve pahalı görünümlü kıyafetleri var. Benden çok uzun değil. Ronan kadar da uzun değil, gerçi neden birdenbire onları karşılaştırdığımı bilmiyorum. Ronan Clay'den daha fazla teklif vermeseydi gecem nasıl geçerdi merak ediyorum. Kulübün bir yerindeki bir odada ikimizin çırılçıplak kalmasıyla biteceğini hayal edebiliyorum. Bu kesinlikle o kadar da kötü olmazdı.

Ama en sevdiğim kitabı asla sormayacağını garanti edebilirim. Ya da bana kalacak bir yer teklif etmezdi. Ya da bebek kuyruklu piyanosunu çalmama izin vermezdi. Ya da ertesi gün bana öğle yemeği pişirmezdi.

"Vardiyan bittiğinde sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Birden tereddüt ettim. Neden tereddüt ediyorum? Clay muhteşem. Benim için çok daha uygun. Ve muhtemelen hala cehennem kadar zengin.

"Umm...Aslında planlarım var. Özür dilerim."

Cevabım karşısında çenesindeki kasın kasıldığını fark ediyorum ve onu geri çevirdiğim için anında kendimi kötü hissediyorum. Eminim bu onun için sık rastlanan bir durum değildir.

Tabii ki, bu bir yalan. İşten sonra planım yok. Sabah ikide çıkıyorum. Bir seks görüşmesi değilse, kim o saatte plan yapar ki?

"Başka zaman," diyorum ve işimi yapmak için etrafından dolaşarak bara doğru ilerliyorum. Beni takip etmiyor ve geri döndüğümde çoktan duvar kenarındaki bankta oturan başka bir kadına doğru ilerlediğini fark ediyorum.

"Bunlar VIP odasındaki on ikinci masada oturan çifte gidecek. Erkek ve kadın, yuvarlak masa," diyor Marianna bana bakmadan. Barın üzerinde iki bardak buzlu su duruyor ve sözleri aklıma yerleştikçe yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyorum. Bu içecekleri perdenin diğer tarafına götürmek zorundayım ve bu çiftin orada ne yaptığını bilemem.

Bunu yapabilirim.

Endişemi fark etmiş olmalı ki öne doğru eğilip elime dokunuyor. "Göz teması kurma. Aslında, hiçbir şeye odaklanma. Sadece içeri gir, masayı bul, onları yerleştir ve git."

Bir yudumla,

başımı sallıyorum.

Ben hallederim.

Kendimden emin ve kayıtsızmış gibi davranarak tepsiyi doldurup kaldırıyorum, barı dolduran insanların arasından geçip perdeye doğru yürüyorum. Fedailerden biri benim için perdeyi açıyor ve sanki bu sıradan bir günmüş ve bir porno setine girmiyormuşum gibi karanlık alana geçiyorum.

Önce sesler geliyor. Bir şey görmeden önce, inleme ve homurtuların yanı sıra insanların utanmadan birbirlerine girmeleriyle ortaya çıkan diğer tüm sesleri duyuyorum. Ama odaklanmaya devam ediyorum. En soldaki çifti arıyorum.

Bu da devam etmek için yeterli değil. Oda çoğunlukla kanepelerden oluşuyor, bazıları odaya çok boyutlu bir görünüm vermek için zemine gömülmüş. Birkaç sandalye, birkaç masa var ama yatak ya da insanların yerde yatmasına olanak tanıyacak herhangi bir şey yok.

İçeride sola doğru birkaç adım attıktan sonra görüşüm düzeliyor ve bir hareket görüyorum. Gerçeküstü ve hiç beklediğim gibi değil. Düşündüğüm

kadar kaba ya da iğrenç değil. Bunun yerine, neredeyse... güzel.

Bedenler bir araya geliyor, kıvranıyor ve bir ritim bulmak için hareket ediyor ve kendimi bu insanların kaçının yabancı olduğunu ve kaçının iyi vakit geçirmek için dışarı çıkan çiftler olduğunu merak ederken buluyorum.

Namuslu değilim. Seksi herkes kadar severim. Ama kendime maceracı diyemem. On altı yaşımdan itibaren birkaç erkekle yattım. En iyi erkek arkadaşım ve ben annemin şarabından yeterince içtik ve birbirimizin bekaretini almaya cesaret ettik. O zamandan beri bu deneyim epeyce gelişti ama asla Salacious'ta yaşananlar gibi olmadı. Kink'ten hoşlanmıyor muyum yoksa doğru kişiyle mi tanışmadım tam olarak bilemiyorum.

Sonunda duvarın dibinde oturan bir çifti fark ettiğimde, benimle göz göze geliyorlar ve taşıdığım şeyin onların suları olduğunu anlıyorum. Kadının saçlarının hafifçe düğümlenmiş gibi görünmesine ve adamın ceketinin omuzları yerine kolunun üzerinden sarkmasına bakılırsa, bu ikisinin kendi aralarında biraz eğlendiklerini tahmin ediyorum. Bu buzlu suları açıklıyor.

Onlara içkilerini uzatırken kadın "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Diye soruyorum ama ikisi de başlarını sallıyor, birbirlerine biraz daha sokuluyorlar.

Bara geri dönmek için arkamı döndüğümde perde açılıyor ve arkasındaki ışıktan hafif silueti görünen birinin içeri girdiğini görüyorum. Ama kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Ronan Kade'in yürüyüşünü ve duruşunu bilecek kadar uzun süredir onu bu kulüpte izliyorum. Belki de bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla ilgimi çektiği anlamına geliyor. Ya da belki de buraya çok sık geldiği içindir, ama her iki durumda da o olduğunu biliyorum.

Ve yüz yüze geldiğimizde adımlarımda donup kalıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda önce içimde bir heyecan parıltısı beliriyor. Ama sonra nereye gittiğini ve ne yapmak üzere olduğunu anladığımda içimdeki o hastalıklı his geri dönüyor.

KURAL #8: VIP ODASI SOHBET İÇİN EN İYİ YER DEĞİLDİR

Ronan

"Onu yukarı mı gönderdi?" Geo'yu tersledim, yumruğum viski bardağının etrafında sıkılaştı.

"Burası ölü gibiydi," diye yanıtlıyor martinisini çalkalarken.

Saniyeler içinde içkimi bıraktım ve bir görev için üst kata çıktım. Daisy'nin bir seks kulübünde çalıştığının farkındayım. Ve onun bir yetişkin olduğunu. Ve *aslında* benim olmadığının da. Anlamadığım şey, onun söz konusu olduğu yerde neden birdenbire tanımadığım bir versiyonuma dönüştüğüm. Onunla çıkmak için ilk teklifimi vereli sadece yirmi dört saat oldu ve şimdiden aklımı kaçırıyorum.

Onun VIP odasında olması fikrine katlanamıyorum. *Dayanamıyorum*.

Ve onu buraya gönderdiği için Garrett'a bu kadar kızgın olmak mantıksız. O sadece işini yapıyor. Eğer bundan rahatsız olsaydı, onu göndermezdi.

İkinci kata ulaşıp kalabalığın arasından sıyrılarak çılgın bir manyak gibi onu ararken aklımdan tek bir mantıklı düşünce bile geçmiyor. Onu bulduğumda ne yapacağım? Onu tekrar omzuma mı atacağım? Bunu benim kadar sevmezdi. Bunu burada, onun çalıştığı yerde yaparsam, onun öfkeli tarafını göreceğimden eminim.

Onu bar alanında göremeyince perdenin arkasında olması gerektiğini anladım. Durmadan perdeyi geri çekip içeri giriyorum.

Ve neredeyse ona çarpıyordum.

Önce yüz ifadesi aydınlanıyor, sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi. Sonra sertleşiyor.

"Ronan," diye mırıldanıyor, gözleri yüzüme yapışmış.

Nadiren ne diyeceğimi bilemem ya da bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemem ama şu anda Daisy'ye bakıyorum, etrafım seksle çevrili ve ne yapacağımı bilemiyorum.

Arkamdaki alana birinin girdiğini hissettiğimde, elimi hızla Daisy'nin koluna koyuyorum ve onu girişin yan tarafındaki sessiz bir köşeye doğru yönlendiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Burada çalışmanı istemiyorum," diye cevap veriyorum.

Soluk sarı kaşları son yirmi dört saat içinde birkaç kez gördüğüm o sevimli şekilde birbirine kenetlendi. "Neden olmasın?"

"Çünkü... Sen çok gençsin."

Kızın şaşkınlığı daha da artıyor. "Neredeyse yirmi iki yaşındayım Ronan."

Aynen öyle, sanırım, gerçi bunu savunma olarak kullandığının da farkındayım. "Ronan, ben burada *çalışıyorum.*"

"Neden burada çalışıyorsun, Daisy? Çaldığını duydum. Bir yerlerde sahnede olmayı hak ediyorsun, bir seks kulübünde içki dağıtmayı değil."

İlk şokun etkisi geçtikten sonra "Anlamazsın," diye mırıldanıyor.

Sonra arkamda biri yüksek sesle inliyor ve ben de Daisy'yi sanki ondan koruyabilirmişim gibi köşeye sıkıştırıyorum. Gözleri açılıyor ve yüzünde, onun bile bu odada bulunmaktan biraz rahatsız olduğunu kanıtlayan ince bir tepki fark ediyorum.

Ben eğildiğimde, onun geri çekilmediğini fark ediyorum. Bunun yerine o da biraz daha yaklaşıyor, sanki çarpışmaya hazır iki mıknatıs gibiyiz. "Burası seni rahatsız ediyor mu?"

Gözlerini kaldırıp bakışlarımı karşıladı. "Tabii ki hayır." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Yalancı."

"Yapacak işlerim var," diye tersliyor, belli ki kendi sırıtışına karşı koyuyor.

Bununla birlikte, gitmesine izin veriyorum, ama perdeden kaybolmadan hemen önce bana doğru bakıyor ve onu takip edip etmeyeceğimi ya da bu günah odasında kalıp kalmayacağımı merak ettiğini söyleyebilirim.

Biraz daha merak etmesine izin vermek ona zarar vermez, bu yüzden duvara yaslanıp o gidene kadar kollarımı kavuşturuyorum.

Odanın öbür ucundan birinin beni izlediğini hissediyorum ve bana doğru süzülen kişiyi tanımam uzun sürmüyor. Eden'a gülümsediğimde

yaklaşımlar.

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Benimle oyun oynama, Ronan Kade. Seni herkesten daha iyi tanıyorum."

Bunun üzerine gülümsedim. Tabii ki haklı. Eden'ı Madam Kink olmadan önce de tanıyordum. Hatta onu Madam olmasından bile daha uzun süredir tanıyorum. Kendini yeni yeni keşfettiği, genç ve hırslı olduğu, ama vermek istediklerinden fazlasını almaktan hoşlanan insanlardan da bir o kadar korktuğu ve gözünü korkuttuğu zamanlardan.

"Pekâlâ, tamam. Kıza yardım etmeye çalışıyorum. Sanırım zor zamanlar geçiriyor."

"Ah," diye yanıtlıyor Eden, "bu

mantıklı." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bir proje bulmuşsun," diyor ve omurgam geriliyor. Ne kadar doğru olursa olsun, bu ifadeyi duymaktan nefret ediyorum. Daisy'yi bir proje olarak görmek istemiyorum ama kendimi tanıyorum ve zamanımı ve zihnimi meşgul edecek bir şey bulduğumda bunu anlayacak kadar uzun süredir bu işi yapıyorum.

"Ondan hoşlanıyorum," diye ekliyorum, bu genç kadının son yirmi dört saat içinde beni ne kadar etkilediğini yüzümden belli etmemeye çalışarak.

"Anlayabiliyorum. Sadece dikkatli ol," diyor Eden, yanındaki duvara yaslanarak

Ben.

"En kötü ne o l a b i l i r ki?" Sıkı bir dudakla cevap veriyorum ve elime dokunduğunda, jestindeki sempatiyi hissediyorum. Eden her şeyi biliyor, bu yüzden hala ne kadar acı çektiğimi de biliyor.

"Burada oynayacak birini bulmak istemediğine emin misin? Kafanı dağıtmana yardımcı olabilir." Eden kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve ben de başımı sallayarak sırıtıyorum.

"Bu gece olmaz," diye cevap veriyorum. Beni neşelendirmek için sapıkça grup sekse katılmaya istekli çok fazla arkadaş tanımıyorum, ama bunun için minnettarım.

"İyi. Dışarıdaki küçük şirin projende sana iyi şanslar." Eden göz kırparak duvardan uzaklaşıyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor.

Tam o sırada perde tekrar açılıyor ve Daisy içeri giriyor, gözleri hemen beni buluyor. Eden parmaklarını saçlarımda gezdirirken onun ne kadar kıskanç göründüğünden gurur duyuyorum.

KURAL #9: YARDIM İSTEMEK UTANILACAK BİR ŞEY DEĞİLDİR. HERKES ZAMAN ZAMAN BANYODA YERE DÜŞER

Daisy

"Ronan Kade'i becerdin mi?"

Masadaki kadınların son yirmi dört saat içinde tüm hayatıma sızan bir adamın ismini söylediğini duyduğumda neredeyse içki tepsimi düşürüp yanımdan geçen bir adama çarpacaktım.

Önce, onu VIP odasında bıraktıktan birkaç dakika sonra Eden St. Claire ile yakınlaşırken içeri girdim ve şimdi de bu. Ondan sonra beni odadan dışarı kadar takip etti ve o zamandan beri peşimde bir gölge gibi, VIP odasına yalnız girmeme asla izin vermiyor. Bana sorarsanız bu biraz abartılı.

Ama aynı zamanda... neredeyse tatlı.

Kokteylleri yakındaki bir masaya bırakırken, yakındaki kadınları dinlemeye çalışıyorum, ama burası çok gürültülü ve onlar sadece kulak mesafesinin dışındalar.

Üç kişiler. Gururlu bir ifade takınan yaşlı bir kadın. Güzel, genç bir kızıl saçlı ve koyu tenli bir podyum modeli (ya da ben öyle sanıyorum). Soruyu hangisinin sorduğunu yakalayamadım ama şimdi neredeyse dudak okumaya çalışıyorum.

Tepsim boşaldıktan sonra, onlar sohbetlerine devam ederken yakındaki bir masayı siliyormuş gibi yaparak yaklaşıyorum.

"O kadar çok boşaldım ki durması için yalvarmak zorunda kaldım," diye fısıldıyor podyum modeli ve ben donup kalıyorum.

"Yaşlı erkekler her zaman ne yaptıklarını bilirler," diye yanıtlıyor yaşlı kadın. İçlerinden biri, "Dom'un zevk sahibi olduğundan bahsetmiyorum bile," diye ekliyor.

Bir zevk domu mu? Bu da ne böyle?

Neyse ki kızıl saçlı kadın da aynı derecede bilgisiz. "Bu ne anlama geliyor?"

"Seni eğlenmeye zorluyor demek. Seni boşaltmaktan zevk alıyor" diye yanıtlıyor kadın.

"Beni de yaz."

Üçü de içmek için kadehlerini kaldırmadan önce kahkahalara boğuluyor. Silecek masam kalmadı ama bu konuşmayı bırakmaya hazır değilim. Dürüst olmak gerekirse, bu büyük bir mahremiyet ihlali ve muhtemelen kovulma sebebi, ama çekip gidemeyecek kadar meraklıyım.

Bunların hiçbiri annemle romantik bir ilişkisi olmuş olabilecek adam hakkında bilmek istediğim şeyler değildi, ama artık bunu düşünmüyorum. Şimdi sadece merak ediyorum... başka nedenlerden dolayı.

"Bu gece burada. Tam arkanızda ve bu tarafa bakıyor," diyor podyum modeli içkisini dudaklarına götürürken.

Onu bulmak için başımı hızla çevirdiğimde başım neredeyse boynumdan kopacaktı ve eminim ki bana doğru bakıyordu. Kadınların hemen diğer tarafında durduğum için onlara bakıyormuş gibi görünüyor.

Tepsimi kaptığım gibi bara dönüyorum, bakışlarını sırtımda hissediyorum. Ronan'la yatmaya çalışan ya da çalışmayan bu kadın masasına kulak misafiri olmaya devam ediyorum. Bu beni ilgilendirmez.

"Gidip onunla konuşayım mı?" diyor yaşlı kadın ve birden yolumdan sapıyorum, artık bara doğru yürümüyorum, doğruca ona doğru gidiyorum. Alçak bir masada, mavi kadife sandalyelerden birinde tek başına oturuyor. Bu gece gömleğinin düğmeleri açık değil, ama mavi çizgili bir kravat takmış ve beyaz gömleği kollarına o kadar sıkı oturuyor ki, kumaş yırtılacakmış gibi görünüyor. Ronan'ın ne kadar zayıf olduğunu nasıl fark etmemişim?

Ronan'ı bu şekilde düşünmek, muhtemelen annemle çıktığını ve benim de cevaplar almak için burada olduğumu göz önünde bulundurursak, yanlış ama yine de aklım oraya gidiyor. O kıyafetlerin altında nasıl göründüğünü merak ediyorum. İtaatkârını nasıl defalarca boşalttığını hayal ediyorum - diliyle mi, parmaklarıyla mı, yoksa bir oyuncakla mı?

Bu düşüncelerin hiçbiri uygun değil, ama ben yine de bunları düşünüyorum.

Neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Ama sandalyesine ulaştığımda, kolumun altına sıkıştırdığım tepsimle onun yanında duruyorum.

"Şu masadaki kadınlar senin hakkında konuşuyor," diyorum sessizce.

Dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi? Ne dediler?"

"Görünüşe göre onlardan biriyle yatmışsın. Büyük olan da onu vurmakla ilgileniyor."

Sırıtışı daha da genişliyor ama onlara doğru bakmıyor bile. Gözleri benim üzerimde kalıyor. "Ne yapmalıyım?" diye soruyor ve sanki benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum. Ama neden yapsın ki? Onlardan herhangi biriyle ya da hepsiyle yatması umurumda değil. Biz sadece arkadaşız.

Etkilenmemiş görünmek için kendimi zorluyorum. "Bilmiyorum. Git onlarla konuş, sanırım."

"Onlara benim için bir mesaj iletebilirsin. Ya da her birine birer içki ısmarlasam ve benim için onlara ulaştırsan nasıl olur?"

Tamam, kesinlikle benimle alay ediyor. Birden boyun kaslarımın acı verici bir şekilde gerildiğini fark ediyorum ve omuzlarımı gergin pozisyonlarından gevşemeye zorlamam gerekiyor.

"Ne sipariş etmek istersiniz?" Yüzümde soğuk bir ifadeyle soruyorum.

Dudaklarını yalıyor ve karnımda bir çarpıntı hissediyorum. "Bir viski, duble, sek," diyor bana bakarak.

"Viski içtiklerini sanmıyorum. İçlerinden biri çivili maden suyu yudumluyor." Yanıtımda yargılayıcı bir tavır takınmaktan kendimi alamıyorum ama Ronan sadece gülüyor.

"Onlar için değil. Benim için," diye şakacı bir şekilde cevap veriyor. "Ve senin için, eğer benimle bir içki içersen."

"Çalışıyorum."

"Yani onları kıskandırmak istemiyor musun? İçerken kucağıma oturmana izin veririm," diye sırıtarak cevap veriyor.

Gergin ifademi korumakta zorlanıyorum. Ona yaklaşarak, sandalyesinin kollarına birer elimi koyuyorum ve ona doğru eğilerek fısıldıyorum: "Kadınları birbirine düşürmek için beni kullanmayacaksınız Bay Kade."

Dizi bacaklarımın arasında ve hafifçe iterek uyluğumun iç kısmına sürtüyor ve bunu yaptığında küçük bir nefes alıyorum.

"Seni onlarla karşı karşıya getirdiğimi kim söyledi? Kıskanç bir kadının bir erkeğin dikkatini çekmek için neler yapabileceğini bilsen şaşarsın Daisy." Sesi alçak ve dumanlı bir hırıltıyla midemdeki çarpıntıyı daha çok bir saldırı gibi hissettiriyor.

"Sen bir domuzsun," diye şakayla karışık cevap veriyorum, geri çekilmeye çalışıyorum, ama denediğim anda, bir elini kalçamın arkasına doluyor ve beni

Dizim bacaklarının arasındaki sandalyeye iniyor, kesinlikle inmemi istemediği noktaya tehlikeli bir şekilde yakın.

Birdenbire neredeyse onun kucağındayım, bir bacağının üzerindeyim ve o gülümsüyor, ama o sinsi sırıtış yerine, kahkahayla sıcak. "Daisy, sakin ol. Şaka yapıyorum. Ama sanırım seni böyle öfkeli görmek hoşuma gidiyor."

"Çok komik," diye cevap veriyorum, göğsüne vurarak.

Ayağa kalkmam gerekiyor ama bu sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Kendimi onun kucağından atmaya zorlamak buzlu bir göle atlamak gibi. Burası çok daha sıcak ve rahat. Ayağa kalktığım, aramıza mesafe koyduğum anda tekrar kucağına dönmek istiyorum.

İçkisini almak için bara doğru yürürken kahkahaları beni takip ediyor. Yolda masadaki kadınlara bakıyorum ve onları kıskançlık dolu bir nefretle bana bakarken buluyorum ve bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama bu beni gülümsetiyor.

Sabahın neredeyse üçünde, Ronan'ın çatı katındaki dev fayanslı banyoda sıcak duşun altında duruyorum.

Yorgun beynime tek bir şarkı sözü bile girmiyor. Sıcak suyun beni iliklerime kadar ısıtmasına izin verirken sadece sisli, düşüncesiz bir boşluk. Kulüp çok gürültülüydü. Orada saatler geçirdikten sonra, tek istediğim sessizlikken, kafamın içinde çalan müziği hala bir yankı gibi duyabiliyorum.

Bu gece, müziğe yeni bir ses karışıyor. Seksin sesi, hem de bolca.

Garson olarak değil ama VIP odasında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeden duramıyorum. Ama sadece kendim olarak. Kendimi odanın içinde çıplak yürürken hayal ediyorum. Ronan bunu yapmama asla izin vermezdi elbette. Beni bulurdu. Beni duvara yaslar ve çıplak bedenimi kendi bedeniyle örterdi.

Belki beni dizine yatırırdı. Şaplak atardı. Sert avuçlarını kıçımda hissedebiliyorum.

Bu çok yanlış. Biliyorum, ama hepimizin zaman zaman kaşınması gereken çizikleri var. Duş başlığına uzanıyorum, tabanından kaldırıyorum ve yoğunluğu daha yükseğe çeviriyorum. Sonra sırtımı duvara yaslayarak, çok uzun bir gece boyunca tahrik olduktan sonra ağrıyan uyluklarımın arasındaki nabız gibi atan noktaya tutuyorum.

Her düşüncemi işgal eden o.

Ronan eteğimi kaldırıyor.

Ronan beni kanepeye yatırıyor.

Ronan beni öyle sert beceriyor ki

çığlık atıyorum.

Fantezi kaba ve kirli, ama o kadar iyi ki neredeyse bitmesini istemiyorum.

Klitorisime çarpan sabit su akışı beni o kadar hızlı kenara gönderiyor ki, çığlığımı tutmak için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum. Boşalırken tüm vücudum katılaşıyor, beni dik tutmak için bir elimi duş duvarına bastırıyorum. Orgazm nabız gibi atıyor, nabız gibi atıyor ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor.

Sonunda bittiğinde, duş başlığını indiriyorum ve sıcak buharlı havayı ciğerlerime çekiyorum.

Duşun düğmesini çevirdiğim anda, içime ezici bir güçsüzlük hissi yerleşiyor. Askıda asılı duran havluma uzanırken kollarım kurşun gibi oluyor. Önce kendime buharın ve yorgunluğun beni bitkin düşürdüğünü söylüyorum ama sonra tünel görüşü bir yük treni gibi çarpıyor.

Buhar olmadığını da biliyorum.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyorum vücudumdaki her kas ölü bir ağırlık gibi asılı dururken ve bu bölümün çabucak geçmesi için dua ediyorum. Alnım terlemeye ve ellerim titremeye başlıyor. "Şimdi olmaz. Şimdi olmaz," diye mırıldanıyorum.

İşte o zaman yere düşüyorum. Kulaklarım o hafif bulanık statik sesle çınlıyor, ama duş kapısına yuvarlandığımda yüksek olduğunu biliyorum çünkü her şey kararana kadar kulaklarımda yankılanıyor.

Sadece bir dakikalığına bayılmışım. Normalde bayıldığımda saatlerdir baygınmışım gibi hissederim. Ama bu sefer tenim hala sıcak ve ıslak, bu yüzden sadece birkaç saniye olduğunu biliyorum.

Tam kurtulduğumu düşünürken, banyonun kapısı açıldı. "Tanrım, Daisy!" Ronan koşarak yanıma gelip zayıf bedenimi kucaklarken bağırıyor,

çıplak vücudunu yerden kaldırdı.

"Ben iyiyim!" Çığlık atıyorum, ama eli çıplak kıçımda ve iki dakika önce zihnimin kirli film ekranında yayınladığım fanteziden sonra, bu biraz sarsıcı.

"Bayıldın mı?" diye soruyor, beni banyo tezgahının yanına götürürken.

"Yorgunum. Sadece düştüm!" Sesim çok paniklemiş ve histerik çıkıyor.

Biliyorum.

Ama şu anda hipoglisemik bir krizin pençesindeyim. Kan şekerim muhtemelen kritik derecede düşük, bu da duygularımın raydan çıktığı

anlamına geliyor.

Ama bunları bilmesine gerek yok.

Başımı incelemeye başladığında kollarım göğüslerimi örtmek için hareket ediyor. "Bunu odamda duydum. İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim dedim ya! Lütfen bana bir havlu getirir misin?" Komutum keskin ve dikkatini çekiyor. Biraz afallamış görünerek geri çekildi, havluya uzandı ve vücudumu örtmek için geri getirdi. "Lütfen git. Ben iyiyim."

Kafası karışmış gibi kaşları çatılıyor, ki eminim öyledir. Tereddüt ettiğini görebiliyorum. Beni bırakmak istemiyor ve tahminimce fazla uzağa gitmeyecek. Bu kadar ilgilenilmeye alışık değilim.

"Tamam, ben gidiyorum." Ellerini teslimiyetle kaldırarak kapıya doğru geri geri gider.

Kapı sesini duyana kadar gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Tuvaletin arkasında duran çantama doğru sendeleyerek ilerlemek için tüm çabamı harcıyorum. Ona ulaştığımda, kırıntılar ve makbuzlarla birlikte dibinde ezilmiş glikoz sakızlarını bulmak için beceriksizce içine giriyorum. Paketin çıtırtısını duyduğumda, sırtımı duvara yaslıyorum, plastiği yırtıp açarken aşağıya doğru kayıyorum ve şekerli meyveli atıştırmalıkları bir hayvan gibi mideye indiriyorum.

Sonra soğuk fayans zemine çöküyorum ve şekerin sistemime girmesini bekliyorum.

Buradayken annemi ve onun ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyorum. Yemek yeme ve kan şekerime dikkat etme konusunda hep kötüydüm. Bu nedenle de kan şekerim her düştüğünde bayılma şansına sahip oldum. Ronan'ın bana yaptığı hamburgerden beri bir lokma bile yemediğim için, bu sefer beni çok etkiledi.

Hiçbir sebep yokken ağlamaya başladım. Sadece ılık gözyaşları yüzümün kenarlarından aşağı ve yere doğru kayıyor.

Her şey o zaman başlıyor. Keder, en zayıf olduğum anda saldıran acımasız bir yırtıcıdır. Zalim, imkansız sorular zihnimde dönüp duruyor. Annem neden kanser olmak zorundaydı? Neden ölmek zorundaydı? Neden yalnız olmak zorundayım?

Ne kadar süre burada yatıp hıçkıra hıçkıra ağladığımı bilmiyorum ama şeker kan dolaşımıma karıştıkça yavaş yavaş enerjimin vücuduma geri döndüğünü hissediyorum. Yerden dikkatlice kalkıyorum ve pijamalarımı bulup sarhoş bir halde üzerime geçiriyorum.

Yatak odasının kapısını açtığımda oradaydı.

Tek kelime etmiyor, sanki beni bekliyormuş gibi duvara yaslanmış duruyor. Ne kadar ağladığım belli olmalı ve o da

inanılmaz derecede kafam karıştı, ama önemli değil. Çünkü tek kelime etmiyor, sadece bana kollarını açıyor ve ben de aleve tutulmuş bir pervane gibi kollarına atılıyorum.

"İyiyim, söz veriyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece... berbat durumdayım. Senin yardımını hak etmiyorum. Kendimi bu duruma ben soktum ve beni kurtarman için sana güvenmek istemiyorum. Yardımını kabul etmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin, sanki ben... işe yaramaz biriymişim gibi. Bir başarısızlık." Her kelimeyi hıçkırarak söyledim, kendimi acınası ama aynı zamanda güvende hissediyordum.

Ağır bir iç geçiriyor ve ben o konuşana kadar her saniye cesaretlendirici bir şeyler söylemesini bekliyorum. Tanrı'ya dua ediyorum ki bana ders vermeyecek, beni azarlamayacak ya da çocukmuşum gibi beni aşağılamayacak.

"Sen başarısız değilsin Daisy. Yardımımı kabul etmen, seni içinde bulunduğun durumdan kurtarmam için bana ihtiyacın olduğu anlamına gelmiyor. Bu, uzun zamandır kendi başının çaresine baktığın ve bir molayı hak ettiğin anlamına geliyor. Bunu yaparak seni bana daha bağımlı hale getireceğimi düşünseydim sana yardım etmeyi teklif etmezdim."

Bir an duraksadıktan sonra usulca ekliyor: "Aslında içinde bulunduğum durumdan çıkması gereken kişi *benim.* Artık hayatımda hiç heyecan yok. Ve bugün seni çalarken dinlemek... *sana* ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı."

Titrek bir nefes aldım. O daha tek kelime edemeden, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

KURAL #10: PARİS'E BEDAVA GEZİYİ ASLA GERİ ÇEVİRME

Daisy

Parmaklarım Ronan'ın rafındaki kitapların sırtlarını okşuyor. Resmi oturma odasında, piyanonun yanında yerden tavana kadar uzanan bir kitaplığı var ve o ikimize birer fincan çay hazırlarken ben de kitaplara göz atıyorum.

Çünkü papatyanın uyumama yardımcı olduğunu biliyor.

A Moveable Feast'i gördüğümde, en sevdiği kitap olarak bahsettiğini hatırlayarak parmaklarım donuyor. Yarım bir gülümsemeyle kitabı raftan çekiyorum. Ters çevirip arkasındaki kısa açıklamayı okudum. Altında Hemingway'in sert ve düşünceli bir fotoğrafı var ve kendi kendime gülümsüyorum. Bana birini hatırlatıyor.

Kitabı ön odaya taşıyor, büyük boy kanepeye kıvrılırken kucağımda tutuyor ve minibüste bir soğuk gece daha geçirmediğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Bir klik sesini narin bir *vınlama* sesi takip ediyor ve oturma odasının duvarına yerleştirilmiş şık beyaz mermer şöminede bir ateş patladığında oturma odasına bakıyorum. Sıcaklığı hemen hissediyorum ama yine de battaniyeyi kanepenin arkasından çekip üzerime sarıyorum.

Düştükten sonra hiç soru sormadı ve bunun için minnettarım. Kan şekerimin bu kadar düşmesine izin verdiğim için duyduğum utanç ve mahcubiyet yeterince işkence. Başımın hafifçe ağrımasından bahsetmiyorum bile.

Kanepenin kenarına koyup, Ronan'ın mutfakta elektrikli su ısıtıcısını çalıştırmadan önce dolaptan iki fincan çıkarmasını izliyorum. Sonra

Çay poşetlerini fincanlara yerleştirdikten sonra gömleğinin düğmelerini bileklerinden açıyor ve her bir kolunu dirseklerine kadar kıvırıyor.

Bu neden bu kadar seksi? Kalın ön kolları sergileniyor ve kısa bir süre için kendi kendime dekolte görmenin erkekler için böyle bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Keşke Ronan benim yaşıma yakın olsaydı. Burada onunla olmak yine de bu kadar garip hissettirir miydi? Aramızda çok fazla engel var. Yaş, para, yaşam tarzı. O elli altı yaşında bir milyarder. Bense Orta Batı'da yaşayan, şu anda minibüsünde yaşayan yirmi bir yaşında bir kızım. En sevdiğim yemek Wendy's'in Frosty'ye batırılmış patates kızartması. Eminim onun en sevdiği yemek ıstakoz kuyruğu ya da havyardır. Aldığım en pahalı şey minibüsümdü ve bahse girerim üzerinde oturduğum kanepe daha pahalıya mal olmuştur.

Ve evet, büyük ihtimalle annemle çıkıyordu.

Ama bana şu anda olduğu gibi, sanki onların içini görebiliyormuş gibi baktığında, bu engeller varmış gibi hissetmiyorum.

Çizgileri bulanıklaştırsak ve birlikte yatsak bile, bu asla yıllar sonra arkadaşlarıma anlatacağım çılgın bir hikayeden öteye geçmeyecekti. Bir *keresinde, bir şeker babam vardı*.

Kanepenin diğer tarafına oturmadan önce çay fincanımı sehpanın üzerine bırakıyor. Birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve onun nazik gözlerini üzerimde hissediyorum. Bana baskı yapmıyor ya da beni yargılamıyor. Onun yanında hissettiğim bu ani *güven* duygusu çok tuhaf, özellikle de bu duygu ince bir çekim duygusuyla karışmaya başladığında. Yani, bir saat önce ona mastürbasyon yaptım, bu yüzden artık onun fikrine o kadar da karşı olmadığımı söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum.

Onun için ne olduğumu hâlâ tam olarak anlayamıyorum.

Kucağımdaki kitabı çevirerek her seferinde birkaç sayfa okuyorum ve sanki onun bir parçasını okuyormuşum gibi hissediyorum. Hepsi kısa cümleler ve uzun kelimeler, ama yine de birkaç paragrafı gözden geçiriyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor nazik bir mırıltıyla ve dudaklarından dökülen bu kelimelerle ilgili bir şey içime bir çarpıntı daha gönderiyor, bu sefer öncekinden d a h a alçak bir çarpıntı.

Sayfayı çevirirken burnumu kıvırıyorum. "Gerçekten en iyi eserinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun en iyisi olduğunu söylemedim. Benim favorim olduğunu söyledim" diye gururla yanıtlıyor.

"Touché. Paris'e gittin mi?" Sorunun aptalca olduğunu bile bile soruyorum. Kimse Hemingway'in Işıklar Şehri'ne yazdığı övgüyü orada

bulunmadan en sevdiği şey olarak adlandırmaz, özellikle de onun kadar varlıklı bir adam.

"Şehirde bir dairem var," diyor kayıtsızca.

Çayımdan bir yudum alırken gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Tabii ki biliyorsun."

"Bu yargılama mıydı?" diye alay ediyor ve yüzümün çok fazla şey ifade etmesine izin verdiğim için utancımı ısırıyorum.

"Hayır..." Yalan söyledim.

"Kıskançlık diyelim." "Yani hiç gitmedin mi?"

Alay ediyorum. "Hayır. Paris'e hiç gitmedim."

"Çok saçma bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye cevap veriyor, ağzının bir tarafı hafif bir sırıtışla yukarı kalkmış.

"Çoğu insan için, Bay Kade, bu biraz saçma."

"Gitmeliyiz."

O b u n u söylerken neredeyse çayım boğazıma kaçacaktı ve masaya geri koyarken kıkırdadım. "Paris'e gitmeli miyiz?"

"Evet, neden olmasın? Pasaportunuz yanınızda, değil mi?"

Kanepenin üzerinden ona bakıyorum, ciddi mi yoksa benimle dalga mı geçiyor anlamaya çalışırken gözlerim kısılıyor. Neredeyse umutlanmak için çok fazla.

"Evet..." Tereddütle cevap veriyorum. "Annem ve ben on altı yaşındayken Kanada'ya gittik."

"Sana bir randevu borçluyum, değil mi?"

Bu sefer ciddi ciddi gülüyorum. Tiz cırtlak kıkırdamam göğsümden fışkırıyor ve onu durduramıyorum. Ronan karşılık olarak gülümsemediğinde, ciddi olduğunu hissetmeye başlıyorum.

"Şaka yapıyorsun, Ronan." "Hayır, şaka yapmıyorum."

"Paris'e gidemeyiz."

"Neden olmasın?" Bu konuda çok rahat görünüyor, sanki Fransa'ya gitmek bakkala gitmek kadar kolaymış gibi.

Ama tartışmak için ağzımı açtığımda ve ağzımdan hiçbir şey çıkmadığında, bu soru için tek bir iyi cevabım olmadığını fark ediyorum. Paris'e gitmemek için en bariz neden her zaman finansal bir sorun olmuştur, ama burada durum öyle değil.

Ama bundan faydalanmam yanlış mı? Özellikle de sırlarım varken? Ve dokunmayı reddettiğim bir güven fonu? Muhtemelen.

Kesinlikle.

Ama bedava bir Paris seyahatini kaçırmak aptallık olur, değil mi?

"Umm... tamam, sanırım," diye cevap veriyorum, kucağımdaki kitaba tekrar bakarken yüzüm neredeyse ışıldıyor. Kapağında geniş bir bahçe var ve denesem de gülümsememi engelleyemezdim.

Kitabın arkasını çevirdiğimde, sayfalardan biri kitap ayracı yerine bir fotoğrafla tutturulmuş bir noktaya takılıyor. Fotoğrafı kitabın dışına kaydırıyorum ve ona bakıyorum. Ronan'ın çay bardağı ağzının yarısına kadar gelmişken olduğu yerde donup kalıyor.

Fotoğraf daha eski - sanki dijital bir kamerayla çekilmemiş de filmden banyo edilmiş gibi grenli olmasından anlaşılıyor. Kucağında küçük bir çocuk tutan genç ve güzel bir kadının fotoğrafı. Kadın yirmili yaşlarının başında görünüyor ve tahmin etmem gerekirse çocuğun dört ya da beş yaşlarında olduğunu söyleyebilirim.

"Bu kim?" diye sordum. Kafamın içinde kibar ve meraklı davranıyorum. Bu fotoğraf hakkında sorular soruyorum çünkü onu daha yakından tanımak istiyorum, çünkü onun evinde yaşıyorum.

Ama gözlerim resimdeki insanları tararken ve bunun muhtemelen bir nedenden dolayı gizlendiğini anladığımda, boğazımdaki korkuyu kuru pamuk gibi yutuyorum.

Sorumun ardından gelen sessizlik sağır edici.

Fotoğrafı parmaklarımın arasından nazikçe almadan önce bir süre bakmama izin veriyor. Yutkunuşunu izlerken pişmanlıkla ona bakıyorum, fotoğrafı kitaba geri koymadan önce sadece bir anlığına bakıyorum.

"Bu benim karım Julia ve oğlum Miles. Yirmi sekiz yıl önce bir trafik kazasında öldüler."

Yer de altıma düşebilirdi. Ona bakarken utanç, mahcubiyet ve kederden derim yanıyor, gözlerimden yaşlar akma tehlikesi geçiriyorum. Elimi ağzıma götürdüğümü bile hatırlamıyorum ama usulca mırıldanırken elim orada, "Aman Tanrım, Ronan. Çok özür dilerim."

Bana gülümsediğinde, normalde takındığı hayat dolu ve ağırlıksız sırıtış değil. Bu seferki sanki *beni* rahatlatmak istercesine biraz üzgün, ki bu çok saçma.

"Üzülme Daisy. Bilmiyordun."

Çayından bir yudum alırken, bu yeni bilgi karşısında neredeyse nutkum tutuluyor. Bunu kaç kişi biliyor? Bizler onun etrafında aptallar gibi dolanırken, neler yaşadığını, neler kaybettiğini bilmezken o nasıl oluyor da kendinden bu kadar emin davranabiliyor?

Çayını bitirdikten sonra ayağa kalkar. "Geç oldu. Biraz dinlenmelisin."

"Tamam," diye mırıldandım sessizce.

Sonra bir elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Bu yeni bilginin etkisiyle, aramızda sadece birkaç santim varken, gözlerinin içine bakıyorum. O zengin kahverengi gözler benimkilere bakıyor ve birden kendimi ona çok uzun zamandır kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyorum. Sanki aramızda koca bir dünya varmış gibi ve sadece iki gün oldu.

Bir şey söylemeliyim ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum; nasıl hissettiğimi ifade edecek kelimeler olmadan kendimi çok boş hissediyorum.

Çok geçmeden benden uzaklaşıp misafir odasına giden koridora doğru yürüyor ve ben de istemeye istemeye onun yanından geçip odaya doğru yürüyorum. Kapıyı kapatıp bizi ayırmadan önce başımı eğip gözlerinin içine bakarak "İyi geceler Ronan" diyorum.

"İyi geceler, Daisy," diye cevap veriyor ve deli olabilirim ama sonunda arkasını dönüp beni yalnız bırakmadan önce onun da tereddüt ettiğine yemin edebilirim.

KURAL #11: KENDİ YATAĞINDA UYUYAMIYORSAN, ONUNKİNİ DENE

Daisy

Güneş her an doğabilir ama uyku hâlâ benden kaçıyor. Bu buluttan yatakta gözlerim kapalı, rüyalarımın beni alıp götürmesi için dua ederek ne kadar uzun süre yatarsam yatayım, bir türlü uykuya dalamıyorum.

O fotoğrafı düşünüp duruyorum. Karısını. *Oğlunu*. Onun için göğsümde bir hüzün var. Koca ağzımı açtığım için utanç ve pişmanlığın hemen yanında. Neden fotoğrafı yerine koyup o anın geçip gitmesine izin veremedim? Çok iyi anlaşıyorduk ve ikimiz de geleceğimizde Paris'i düşünerek çok mutluyduk.

Sonra da hiç düşünmek istemediğinden emin olduğum bir şeyi gündeme getirerek bunu mahvetmek zorunda kaldım.

O kadar çabuk yatağa gitmemeliydim. Neden orada sessiz ve cahilce oturmak yerine onu teselli etmedim ya da başka bir şey söylemedim?

Sonunda uykudan vazgeçip yataktan çıktığımda saat neredeyse beşti. Ev sessiz ve karanlık. Ofisi boş ve bir an için cevaplarımın bir kısmını orada bulabileceğimi düşünerek ofise bakıyorum. Ama kendimi durdurmadan önce kapıya kadar geliyorum.

Bunu neden yapıyorum? Ne bulacağım? Onun resimlerini mi? Annemin dokuz yıl önce aşık olduğu adama aşık olabileceğimin kanıtı mı? İstediğim şey bu mu? Yoksa ondan hoşlanmamak için bir neden mi istiyorum? Onu mükemmelden daha az yapan bir şey. Belki de annemin

Sessizlik. Belki de onu bir şekilde incitti ve karşılığında tek istediği bana parlak bir gelecek sunmaktı.

Hayır. Ronan olmaz. Sadece uymuyor.

O ofiste bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey olmadığına karar verdiğimde, bu fikirden vazgeçip arkamı dönüyorum. Odama geri dönmek yerine ana yaşam alanına devam ediyorum ve onun odasından gelen zayıf bir ışık görüyorum.

Oraya girmek uygunsuz olur. Ronan ve ben arkadaş bile sayılmayız. Ama kabul ediyorum, bilmediğimiz bir suda yüzüyor gibiyiz, o çizgiyi geçmeden bir şeye çok yaklaşıyoruz. Neden birdenbire bunu yapmak istedim?

Merak. Yalnızlık.

Belki ikisi de.

Belki de sadece Ronan için özel biri olmak istiyorumdur. Kalabalık bir odada ilk bulacağı kişi. Ve ben bunu hiçbir erkekten istemedim, ama garip bir şekilde onunla istiyorum.

Hiç sesimi çıkarmadan loş ışığı evin diğer ucuna ve kısa koridora kadar takip ediyorum, ta ki hafifçe açık kapısının önünde durana kadar.

Parmaklarımı hafifçe vurarak odanın daha da içine bakıyorum. "Ronan?"

"İçeri gel Daisy," diye cevap veriyor soğuk, çakıllı bir ses tonuyla.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak içeri giriyorum ve onu yatağında gömleksiz, üzerinde koyu gri bir eşofman altı ve bacaklarının üzerinde duran dizüstü bilgisayarıyla görüyorum. Gözlüklerini takıyor ama yavaşça çıkarıyor ve bilgisayarı kapatmadan önce komodinin üzerine koyuyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben ona bakmakla meşgulüm. Ona karşı hissettiğim bu ani arzu, yoğun ve her şeyi tüketen bir yanık gibi. Bu ne zaman oldu?

"Uyuyamıyorum," diye cevap veriyorum. Oda sessiz; duyduğum tek ses kulaklarımdaki kan uğultusu ve nefes alış verişimin titrek temposu.

"Buraya gel." Yatağındaki boş yeri okşarken sesi soğuk, alçak bir komutla çıkıyor.

Bir an tereddüt ettim. Bu çizgiyi aşıyor mu? Çok mu samimi? Yoksa bu iki insanın herhangi bir beklenti olmadan yapabileceği bir şey mi? Sinirlerimi yuttuktan sonra odayı geçip onun sıcak yatağına giriyorum. Başımı onunkinin yanındaki yastığa yasladığımda tanıdık kokusu burnuma doluyor.

Dizüstü bilgisayarını yan masaya taşıyor, ışığı kapatıyor ve yanıma uzanıyor.

"Beni neden Paris'e götürüyorsun?" diye soruyorum. "Çünkü istiyorum," diye basitçe yanıtlıyor. "Ama neden ben?"

Yatağın onun tarafından gelen kısık bir kıkırdamayla cevap veriyor: "Çoğu kadın bu konuda bana fazla dert yanmıyor. Ama yine de çoğu kadın Paris seyahatleri, hediyeler ve mücevherler almak için benimle yatmaları gerektiğini düşünüyor."

"Bu doğru değil," diyorum esneyerek. "Çoğu kadın seninle yatmak *istiyor."*

Yine gülüyor. "Belki de öyledir."

"Bu gece kulüpteki o kadınlar kesinlikle yaptı." İç çektikten sonra ona doğru yuvarlanıyorum. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Bana doğru dönüyor, geniş kolu yastığının altında kıvrılıyor ve pencereden gelen azıcık ışıkla pazusunun kıvrımını seçebiliyorum. "Tabii ki."

"Sen... zevk düşkünü bir Dom musun?" Bir seks kulübünde çalışmanın size yaptığı şey budur. Sanki *vejetaryen* misiniz gibi sıradan bir soruymuş gibi açık sözlü, istilacı sorular sormaktan artık çekinmiyorsunuz.

Hakkını yemeyelim, neredeyse hiç tepki vermiyor. "Evet. Neden sordunuz?"

"Oradan geçerken kadınların bu konuda bir şeyler söylediğini duydum."

Sırıtıyor. "Sen kulak misafiri olurken."

"Peki, tamam. Kulak misafiri oldum. Bana söyleme." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Söylemem."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

Boğazını temizliyor, yastığının üzerinde kendini ayarlıyor. "Kontrolün bende olmasını seviyorum ama partnerime zevk vermeyi de seviyorum. Ne zaman boşalacaklarını, nasıl boşalacaklarını ve ne sıklıkta boşalacaklarını kontrol edebilmeyi seviyorum."

Bir ciğer dolusu hava emerken nefesimi sabit tutmaya zorluyorum. Battaniyenin altında ayaklarım birbirine sürtünüyor -kendi küçük sinirsel alışkanlığım çünkü şu anda sapkın zihnim çılgına dönmüş durumda.

"Yine de birlikte olduğum kişinin itaatkâr olması gerekiyor. Herkes bu rolü yerine getiremez."

"Bir partnerin var mı? Bunu her zaman birlikte yaptığın biri gibi mi?"

"Hayır. Artık yok."

"Yani kulüpte rastgele kadınlar mı buluyorsun?" Ben soruyorum.

"Daisy, uzun zamandır buralardayım. Çok sayıda vanilya seks yaptım ve bir insanın deneyebileceği hemen hemen her sapıkça şeyi denedim. Günün sonunda, sevdiğim şeyin bu olduğuna karar verdim. Bundan utanmıyorum ve partner bulmakta da sorun yaşamıyorum."

Gözlerim açılırken dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve içimde bir panik duygusu yükselmeye başlıyor. "Burnumu sokmak istememiştim. Özür dilerim. Seni yargılamıyorum, yemin ederim."

Ronan yumuşak bir gülümsemeyle endişelerimi gideriyor. Sonra omzuma sert bir el koyuyor, kolumdan aşağıya doğru inmesine izin veriyor ve beni tekrar yastığa yatırmasına izin veriyorum. Bunun dostça bir teselliden başka bir şey olmadığını biliyorum ama onun dokunuşuna nasıl tepki verdiğimin aşırı farkındayım.

"Beni yargılamadığınızı biliyorum. Sormana sevindim. Merak etmek iyidir."

Elini çektiğinde, dokunuşunun yokluğunu hemen hissediyorum. Ama bir sonraki sorusuyla dikkatimi çabucak dağıtıyor.

"Hiç sapkınlık denedin mi Daisy?"

"Hayır." Kelime ağzımdan hızla dökülüyor ve tereddüt etmediğimi fark ediyor.

"Neden? İlgilenmiyor musun?" Zorlamıyor ya da meraklı değil, sadece gerçekten merak ediyor.

"Um...ilgisiz değilim, sanırım. Sadece..."

"Korkutulmuş mu?"

"Evet."

"Anlıyorum. Eğer ilgilenirsen, Eden konuşmak için harika bir insan.
için."

Neden bir an için onun kendisini
Rehber mi? Ama Madam Kink'ten bahsedilince bir sonraki sorumu hatırladım. "Sormamın sakıncası var mı..."

"Eğer birlikte yattıysak mı?" diye sorumu tamamlıyor, bu da ona çok sorulduğu anlamına geliyor.

Başımı salladım.

Küçük bir kıkırdamayla, "Hayır, Eden ve ben sadece arkadaşız" diye cevap veriyor. "Zaman zaman birlikte oynuyoruz" diye ekleyene kadar rahat bir nefes alıyorum.

Ayaklarım kıpırdanmayı bırakıyor ve gözlerim fincan tabağı gibi oluyor.

"Ne?"

Gülüşü nazik ve sessiz. "Herkesin bu konularda bu kadar rahat olmadığını unutuyorum. Eden ve ben bazen bir denizaltıyı paylaşıyoruz ya da birlikte bir oda kiralıyoruz."

"Oh, ne anlama geldiğini biliyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece kafamda canlandırdım ve her şeyi."

Kahkahası daha da yükselir. "Uyumaya git, Daisy. Sanırım bu gecelik bu kadar konuşma yeter."

"Oh, hadi ama..." Sızlanarak cevap veriyorum. Bana tekrar dokunmak için uzandığında, bu bir rahatlamadan çok bir bağlantı hissi veriyor. İri eli asi saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, sonra birkaç dakika boyunca başımı okşuyor, gözlerimiz yüklü bir temas halinde birbirimize bakıyor.

"Çok masum ve safsın Daisy. Ve sanırım bu şekilde kalmanı istiyorum."

İkimiz de uykuya dalarken bu sözlerin zihnimde tekrar tekrar oynamasına izin veriyorum. Beni el üstünde tutması fikrini sevdiğimden mi yoksa Ronan Kade'in beni ayartmakla ilgilenmediği için büyük bir hayal kırıklığına uğradığımdan mı emin değilim.

KURAL #12: ONA BABA DE

Daisy

"Tabii ki özel jet," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Pistte yürürken gururla sırıtıyor, gözleri koyu renk havacı gözlüklerinin ardında saklı.

"Ticari uçmayı mı tercih edersin?"

Uçağa ulaştığımızda "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. Merdivenlerin başında bizi bekleyen bir uçuş görevlisi var ve Ronan yerde duran pilotla konuşmak için dururken önce benim gitmemi işaret ediyor.

"Hoş geldiniz," diye beni neşeyle selamlıyor kadın.

Uçağa adımımı attığımda dudaklarım gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi, bu uçağın muhteşemliği karşısında hemen bir utanç dalgası hissediyorum. Ronan'dan tek bir şey bile almamalıydım ama o bana kraliçe gibi davranıyor.

Bugün öğleden sonra ikimiz de uyandığımızda birbirimizin kollarına dolanmıştık ve Ronan'ın ne kadar gergin olduğunu hemen hissedebiliyordum. Onun kolunu yastık olarak kullanıyordum, vücudum onunkine yapışmıştı ve popom kasıklarına sıkıca dayanmıştı. Pozisyonumuzu fark ettiğimde utançtan gözlerim fal taşı gibi açıldı, hızla yatağından çıktım ve günün geri kalanında utanç içinde yüzümü sakladım.

Ronan'la ilişkiye girmek söz konusu bile olamaz. Buraya cevaplar için geldim, annemin sahip olabileceği adamla takılmak için değil. O sadece

beni biraz şımartmak istiyor ve ben de ona izin vereceğim. Bu kadar.

Uçuş görevlisi çantamı omzumdan alıyor. "Teşekkür ederim," dedim.

"Lütfen rahatınıza bakın ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkürler," diye tekrarlıyorum. İki sıra koltuk ve arkada birbirine bakan, aralarında küçük bir masa olan birkaç koltuk var. Tam koltuklardan birine oturduğumda Ronan tırmanıyor ve hemen benimle göz teması kuruyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"Elbette," diye cevap veriyorum kızarmış bir gülümsemeyle. Koridorun karşısındaki koltuğa oturduğunda bakışlarını yüzümde hissediyorum ve ona sırıtma isteğimi gizlemek için pencereye doğru dönüyorum.

Başını dik tut, Daisy.

Ona dönüp baktığımda, bacak bacak üstüne atmış kıs kıs gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

Başlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Bu uçuş görevlisi yeni. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Ve seni kızım sanıyor gibi görünüyor."

Yüzüne bakmak için kaldırdığımda gözlerim açılıyor. "Öyle mi?"

"Evet. 'Uçuşumuz sırasında size ya da kızınıza bir şey getirmemi isterseniz haber verin' dedi."

Yanaklarım kızardı. "Seninle flört ediyordu!" Fısıldıyorum.

"Hayır, değildi." Telefonuna bakarken kaşları inkârla çatılmıştı.

"Evet, öyleydi. Onu düzeltip düzeltmeyeceğinizi kontrol ediyordu ama düzeltmediniz."

Uçuş görevlisinin geçmesi için koridoru boş bırakarak arkasına yaslandığında, içimi ateş gibi saran ezici bir kıskançlık duygusuna kapılıyorum. İki flüt şampanya taşıyan tepsiyi tuttuğunda, Ronan'ı ilgiyle izlediğini görmek için yüzüne bakıyorum.

Ona gülümsüyor ve benim çenem refleks olarak sıkılıyor.

Elimi uzattım ve hiçbir neden yokken gömleğinin koluna sürtündüm. Tamam, bir nedeni var ve bu da hakimiyet kurmak. Gözlerinin hareketi nasıl takip ettiğini fark ediyorum ve bu beni memnun ediyor.

"Uçuş için bir tam yatak mı yoksa iki tek kişilik yatak mı hazırlayacağım?" diye soruyor.

"Bir yatak," diye bağırıyorum Ronan cevap vermeye vakit bulamadan.

Kadın bana sahte bir gülümseme fırlatıyor ve ben de öfkemi bastırıyorum. Ronan üzerinde hiçbir hak iddia edemem ve onun istediği kişiyle flört etmesini engellemek için hiçbir nedenim yok. Ama ben *buradayken* bu kadın ona müdahale ederse lanetleneceğim.

Elimi kolundan çekiyorum ve tepsideki şampanya kadehini alıyorum.

"Vardığımızda doğruca daireye gidebiliriz, böylece sen de kendine çeki düzen verebilirsin" diyor. "Ve eğer hazırsan, bence sabah Louvre mükemmel olur." Sonunda telefonundan başını kaldırıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Sonraki kelimelerim ağzımdan uçup gidiyor.

"Sen nasıl istersen, baba."

Ronan'la aynı anda uçuş görevlisinin gözleri yüzüme kayıyor ve dudağımı öyle sert ısırıyorum ki kanayacak diye korkuyorum. Köpüklü içeceği dudaklarıma götürüp tatmin edici bir yudum alırken dümdüz önüme bakıyorum.

Ama bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzündeki ifade karşısında donup kalıyorum. Ciddi ve neredeyse şok olmuş. Boğazını temizliyor, uzaklara bakarken koltuğunda kendini ayarlıyor.

Gülümseme yüzümden siliniyor. Gergin bir andan sonra, uçuş görevlisi uçağın özel bölümüne geri dönüyor ve duyulması mümkün olmayan bir yere gidiyor.

"Bunu bir daha yapma," diye mırıldanıyor.

Yanaklarım ateşle doldu. "Ne? Neden?"

Sert bir bakışla, "Nedenini biliyorsun" diye cevap verir.

Uçak pistte ilerlemeye başladığında aramızda gergin ve sessiz bir hava var ve ben bu kafa karışıklığı ve garip özlem sarmalında o kadar kaybolmuş durumdayım ki hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum.

Ronan'a *baba* demem onu gerçekten bu kadar etkiledi mi?

Onun tarafından azarlandığım için karnımdaki bu garip hissi atamıyorum. Ronan bana karşı her zaman sıcak ve nazik olmuştur, ama o ani soğuk ses tonu omurgamdan aşağı buzlu su gibi indi.

Yüksekliğe tırmandığımız süre boyunca koltuğumda kıvranıp durdum. Ona neden kızdığımı ya da ne istediğimi bile bilmiyorum ama öfkeliyim. O kadar kızgınım ki ayaklarımı yere vurup olay çıkarmak istiyorum. O uçuş görevlisinin

Burada onunla birlikte olanın ben olduğumu ve onun kızı olmadığımı biliyor. Onun ilgi odağı benim. Odaklanacağı kişi benim. Romantik olmasak ya da birlikte yatmasak bile, şu anda o *bana* ait.

Ronan'ın gözlerini yüzümde hissettiğimde on bin fitte seyrediyoruz ve ne kadar üzgün olduğumu anlayabildiğini biliyorum. Onun incelemesi altında oturmaktan nefret ediyorum, bu yüzden bir huff ile kemerimi çözüyorum ve koltuğumdan fırlıyorum.

Ama fazla uzağa gidemiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diyor, beni durdurmak için bir kolunu uzatarak.

"Tuvalete," diye çıkışıyorum, ama bundan hoşlanmadığı belli, bu yüzden bir kolunu kalçalarıma doluyor ve beni kucağına çekiyor.

Bacaklarının üzerine düştüğümde bir çığlık attım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Sen ne-"

Eli ensemi kavrıyor ve yüzümü kendine o kadar yaklaştırıyor ki beni öpmesini bekliyorum.

"Kes şunu," diye mırıldanıyor dudakları dudaklarıma yaklaşırken. "Neyi durdurayım?"

"Bana öyle dememeni söylediğim için surat asmayı kes," diye karşılık verir.

"Ne?" İnatçı hissederek soruyorum. "Babacığım? Neden olmasın? Çok sevdiğin için mi?"

Kalçamdaki güçlü eliyle vücudumu bacaklarına yaslıyor ve pantolonundaki sert şişkinliği hissettiğimde bir nefes alıyorum. "Evet Daisy, seviyorum. Bundan çok hoşlanıyorum."

Şok içinde donup kaldım. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim vücudumun arzuyla tutuştuğu ve tek istediğimin ereksiyonunu tekrar bana sürtmesi olduğu.

Ve tekrar ve tekrar ve tekrar.

Azı dişlerini sıkmasına ve gözlerindeki telli bakışa bakılırsa o da öyle düşünüyor.

Peki neden yapmıyor? Onu tutan ne? Bu sabah söylediği gibi bütün mesele beni masum ve saf tutmak mı? Yoksa Ronan'ın korktuğu başka bir şey mi var?

Uzun bir nefes vererek boynumu bırakıyor ve aramızdaki elektrik sönmeye başlıyor.

"Daisy, her şeyin şu anki halini seviyorum. Bunu zorlaştırmayalım. Anladın mı?"

Seksten bahsediyor. Birlikte yatmaya başladığımızda, başka bir kaçamak olacağımı düşünüyor.

"Hayır, anlamıyorum Ronan," diye mırıldanıyorum.

Oflayarak ayağa kalkıyorum ve kendimi onun elinden kurtarıyorum. Elinde tepside yemeklerimizle perdenin arkasından beliren uçuş görevlisine neredeyse çarpıyordum. Kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor, ben de yüzümü buruşturuyorum.

Ona karşı bir şey hissetmediği için onunla yatmayı tercih ettiğini ama benimle yatmayacağını anladığımda kanım kaynıyor... çünkü o hissediyor.

KURAL #13: İYİ BİR BABA HER ZAMAN DİNLER VE ASLA GÜLMEZ

Ronan

Uçuş görevlisi, muhtemelen Daisy'nin tüm uçuş boyunca bana soğuk davrandığını fark ederek iki yatak hazırlıyor.

Yemeğimizi yedikten sonra Daisy küçük banyodan açık mavi bir pijamayla çıkıyor, pijamanın altı o kadar kısa ki etek ucunun altından kıçının kıvrımlarını görebiliyorum. O yanımdan geçerken yumruklarımı sıkıyorum.

İstese de istemese de kafamı karıştırıyor.

Başka bir kadın olsaydı, şimdiye kadar onu defalarca sikmiştim. O şımarık davranışları yüzünden onu dizlerimin üzerine yatırırdım. Kulüpten biri ya da uygulamadan bir eşleşme olsaydı, bu kadar çelişkili olmazdım. Ama o sıradan bir kadın değil. Genç, saf ve çok tatlı, bu beni öldürüyor.

Ve ondan hoşlanıyorum. Konuştukça ve söyledikçe ondan daha çok hoşlanıyorum ve bu beni çileden çıkarıyor.

Buraya daha önce de gelmiştim. Bu rutini biliyorum. Ve bunu tekrar yapmak istemiyorum.

Bir kalp kırıklığına daha dayanamam.

Daisy bana bakmadan ya da iyi geceler bile demeden yatağına tırmandı. *Babasının* durumuna istediği gibi tepki vermediğim için hâlâ kızgın. Ve uçuş görevlisine benim ona ait olduğumu kanıtlayamadığı için.

Onu suçladığımı söyleyemem. Başka bir erkek onun ilgisini çekmek için yarışıyor olsaydı ve o da beni sussaydı, Daisy'den çok daha kötü tepki verirdim. Lanet olası aklımı kaybederdim.

Ama Daisy söz konusu olduğunda, her zaman aklımı kaybediyorum.

Daisy bana böyle seslenerek nasıl bir fanteziye alet olduğunu ve benim için ne anlama geldiğini göstermek için siktir et deyip onu hemen almaya ne kadar hazır olduğumu bilmiyor. Eğer bundan sonra bize ne olacağı umurumda olmasaydı, yapardım. Bana ne sikim isterse onu demesine izin verirdim.

Bu kelimeyi kullanan ilk kadın değil ama bu kadar samimi bir şekilde kullanan ilk kadın olduğu kesin.

Bana hasta diyebilirsin ama onun babası olmak istiyorum. Ona bilmek istediği her şeyi öğretirdim. Ona bakar, korur ve kendini çok iyi hissetmesini sağlardım.

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor, ben de beynimin bana böyle işkence etmesini engellemek için yerimden fırlıyorum.

Kendimi küçük banyoya kilitlediğimde uçak sessizdi. Aynaya bakıyorum ve onun gibi bir kız için fazla yaşlı bir adam görüyorum. Uzun, düzgün bir hayat yaşamış ve daha fazlasını istemek için açgözlü bir pislik olacak bir adam. Daisy benim gibi bir adamla hızlıca sevişmekten ya da Tanrı korusun, daha yaşayacak çok hayatı varken benimle takılıp kalmaktan daha iyisini hak ediyor.

Son birkaç yılımın çoğunu o lanet seks kulübünde geçirdim, bu da beynimi her türlü mahvetti - yakınlaştığım her insanı becermek zorunda değilim.

Mavi saten pijamalarımla banyodan çıktığımda ışıklar sönüktü ve Daisy duvara bakıyordu. Ama koridorun her iki yanında birer tane olan iki ayrı yatağa ulaştığımda, kendiminkine tek başıma tırmanmaya cesaret edemiyorum.

Daha iyi bir yargıya karşı, onun içine tırmanıyorum. Vücudumu onunkinin arkasına sardığımda sertleşiyor ve onu bedenime doğru çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Sen yanımdayken daha iyi
uyuyorum."

"Dün gece yan yana uyuduğumuz ilk geceydi," diye itiraz ediyor.

"Biliyorum ve harika uyudum," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla.

"İyi," diye esneyerek cevap veriyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Battaniyeyi ikimizin üzerine çektikten sonra onu daha da

yaklaştırıyorum, böylece bugün uyandığımda olduğu gibi vücuduma yaslanıyor.

Burada ateşle oynuyorum. Bağlanmaktan ve kalbinin kırılmasından korkan bir adam için kesinlikle öyle davranmıyorum. Aklımın bir köşesinde Daisy'yi bu şekilde tutabileceğimi düşünüyorum. *Bu* her neyse.

"Uyu ve Paris'te uyanalım," diye fısıldıyorum.

Battaniyenin altında, dün gece yaptığı gibi ayaklarını nazikçe ovuşturduğunu hissediyorum ve kendimi sırıtırken buluyorum, yüzüm neredeyse yastığımın üzerindeki sarı dalgaların karmaşasına gömülmüş.

"İyi geceler, Ronan," diye cevap verir. "İyi geceler, Daisy."

Daisy ve ben, Paris'teki en sevdiğim yer olan ve bu sabah şehirde uyandığımızda onu getirdiğim ilk yer olan Lüksemburg Bahçesi'nde geziniyoruz. Tabii ki daireye uğradıktan sonra.

Yüzündeki hayranlık ve heyecan ifadesini seviyorum. Sanırım araba bizi şehrin içinden geçirirken gözlerinde birkaç damla yaş bile yakaladım. Onu bu kadar mutlu görmek bana sonsuza kadar bunu yapma isteği veriyor.

"Peki, minibüsünüze taşınmanıza ne sebep oldu?" Yürürken sordum.

Vereceği cevabı düşünürken elindeki kruvasanı ısırıyor. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin," diye yanıtlıyor kahvesinden bir yudum alarak.

"Hayır, değilim."

"Bana gülmeyeceğine söz verir misin?"

"Sana asla gülmem," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak.

Uzun ve ağır bir iç çekişten sonra kruvasanının sarılı olduğu kağıdı buruşturuyor ve elinin tersiyle yüzündeki kırıntıları siliyor. Sonra konuşmadan önce büyük bir çeşmenin yanında duraklıyor. "Üç yıl önce annem vefat etti. Göğüs kanseriydi."

"Çok özür dilerim Daisy," diyorum, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirirken sözünü kesiyorum, bunu çok sık yaptığını fark ettim. Kendini cesur ve etkilenmemiş görünmeye zorluyor.

"Teşekkür ederim." Devam ederken ellerine bakıyor. "Üniversiteye gitmem gerekiyordu. Plan müzik okuluydu ama ben liseden mezun olduktan hemen sonra vefat etti. Bir anda her şey çok ağır geldi. Sonra bir süre tıkandım kaldım. Ve kendimi kurtarmanın tek yolunun

sadece kaçmaktı. Hayatım çok kasvetliydi ve ben sadece... şiirsel olmasını istedim."

Kendimi neredeyse ona yaslanana kadar daha da yaklaşmış buluyorum, kalçası benimkine değiyor ve saçları tekrar burnuma yaklaşıyor, böylece onun narin kokusunu içime çekebiliyorum. "Şiirsel mi?"

Gözlerini kaldırdığında, bakışları benimkileri bulduğunda, bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. "Biliyorsun... Sanat, müzik ve şiirle ilgili maceralı bir şey. Karavanımla ülkeyi dolaşmak ve bu zengin deneyimleri toplamak gibi büyük hayallerim vardı. Müzelere gitmek ve müzisyenleri dinlemek, sonra da sadece müziğimi yazmak, deneyimlerimi günlüğe kaydetmek ve bir sonraki adımın nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim olmadan gerçekten özgür olmak."

"Bence kulağa çok güzel geliyor," diye mırıldanıyorum, gözlerim bir an olsun onun yüzünden ayrılmıyor. Sonra küçük düğmeli burnuna dokunuyorum. "Sen bir hayalperestsin Daisy."

Sonra ifadesi düşer. "Evet, rüyalar sadece rüyadır ve hayat hiç de şiirsel değildir. Sonunda kendimi bir seks kulübünde martini servisi yaparken buldum, yani..."

Geri adım atıyor ve yüzündeki kayıtsız ifadeden nefret ediyorum.

"Hayat çok şiirsel olabilir Daisy. Ama bu her zaman güzel olacağı anlamına gelmez."

Omuz silkerek bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Sanırım."

"Bir şans verin. Seni şaşırtabilir." Elim onunkine uzanmak için kaşınıyor. Elini tutmak uygunsuz olurdu ama ona dokunmadan bir saat geçirmekte zorlanıyorum. O gece yatağıma girdi ve benim için her şey bitmişti. Kollarımda onunla uyanmak tabutuma çakılan çiviydi.

Arkadaş gibi davranıyoruz, ama arkadaşlar diğerini korumak için karşı konulmaz bir dürtü hissetmez, bu şekilde değil. Onunla ilgilenmek istiyorum. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde benim olmasını istiyorum.

Daisy'ye sahip olmak istiyorum. Eminim çok güzel teslim olur.

Ama onu umutsuzca istediğim şekilde becerirsem, sonrasında onu kendimden uzaklaştırmayacağıma dair kendime söz verebilir miyim?

Aptal kırık kalbime bir daha incinmeyeceğine dair söz verebilir miyim? Veremezsin.

Yürüyüşümüze devam ederken yumruklarım belli belirsiz sıkılıyor. Ona tekrar dokunmak için bir fırsat dileyerek yolu göstermesine izin veriyorum.

"Briar Point'te mi büyüdün?" diye soruyor, parkta dolaşırken havadan sudan konuşuyoruz. Yakınlarda oynayan çocukların sesi yükseliyor

Büyük fıskiyeye ulaştığımızda, uzaktan kumandalı küçük tekneler suyun üzerinde akıyor.

"Evet, öyle," diye cevap verdim. "Aslında kulüpten çok uzakta değil."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşıyor, böylece kollarımız birbirini sıyırıyor.

"Sadece annem ve ben vardık. Geçinebilmek için iki işte birden çalışmak zorundaydı. Büyüdüğümde ona geri vermek istedim ama üniversiteye gitmek yerine Julia ile tanıştım ve çok genç yaşta evlendik. Birkaç yıl sonra Miles dünyaya geldi. İşe yeni başlamıştım ve oldukça iyi gidiyordum. Onları geçindirecek kadar iyi."

Devam etmeden önce derin bir nefes alarak duraklıyorum. Artık onlar hakkında konuşmak zor değil ama bu bana biraz huzur veriyor. Kendimi hazır hissettiğimde devam ediyorum.

"Sonra bir sabah onu markete götürüyordu ve kendi şeritlerinde ters yönde hızla giden bir sürücü onlara çarptı. Bir anda yok oldular."

"Ronan..." diye mırıldanıyor, sanki bana bu konuda konuşmak zorunda olmadığımı söylemek ister gibi.

Neden ona bu kısmı anlatma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım daha önce başka kadınlara karşı hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Ama Daisy ile çok kolay.

"Sorun değil. Onlar hakkında konuşabilirim."

Küçük bir gülümsemeyle kolunu benimkine doluyor ve ben de ortaya çıkmak için can atan sırıtışıma karşı koyuyorum. Gerginlik omuzlarımdan eriyen balmumu gibi kayıyor.

"Devam et," diye fısıldıyor.

Yavaşça şehrin işlek caddesine doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz.

"Eşim ve oğlum öldükten sonra kendimi işime gömdüm. Bu bana acıdan ve yalnızlıktan saklanmamı sağladı, böylece hayatım iş, para ve başarıdan başka bir şey olmadı."

Kolumu sıkıyor. "Tekrar evlendin mi?"

"Birkaç yıl sonra. Adı Lydia'ydı. Bir hataydı ve üç ay içinde bitti."

"Başka çocuğunuz oldu mu?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

"Başka istemiyor musun?" diye nazik bir merakla soruyor, sanki bunu sormak beni rahatsız edecekmiş gibi, ki öyle değil. Onun tatlı cesareti ferahlatıcı.

Ona doğru dönerek, o büyük, mavi, masum gözlere bakıyorum. "Keşke yapsaydım. Korkarım artık benim için biraz geç. Ama hep bunu düşünüyorum.

"Ben öldüğümde her şey kime kalacak?"

Hiçbir şey söylemiyor, ağzı ince bir çizgi halinde. Elimi koluna koyuyorum ve kendimizi bir başka garip sessizlik dönemine soktuğumuzu fark ediyorum.

"Hiç yeniden aşık oldun mu?" diye soruyor sessizce, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden, aklıma hemen Shannon'la geçirdiğim o yaz geliyor.

"Ne oldu?" diye soruyor gözlerindeki yumuşaklıkla.

"Doğru insan, yanlış zaman."

Kolları tekrar benimkilere dolanıyor. Birkaç dakika sonra konuyu rastgele değiştiriyor.

"*Aç olduğ*umu Fransızca nasıl söylersin?"

"*J'ai faim,*" diye cevap veriyorum aksak Fransızcamla. Çok sevimli bir nefes verdi. "Aman Tanrım. Fransızca biliyor musun?"

Gülüyorum. "Birazcık."

"Burada çok vakit geçiriyor olmalısın," diye cevap veriyor, restoranların sıralandığı turistlerin yoğun olduğu caddeye doğru ilerlerken. Onu yakınımda tutuyorum, gözlerim şüpheli birilerini izlemek için ileri geri kayıyor.

"Eskiden çok daha fazla harcardım. Uzun zaman oldu." "Gitmeyi en çok sevdiğin yer neresi?"

Kıkırdıyorum, onu daha da sıkıyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet, tabii ki."

"Peki ya size Paris'te Salacious gibi bir kulüp olduğunu söylesem?"

Yine nefesi kesiliyor. Durup gökyüzü rengindeki kocaman gözleriyle bana baktığında ve ağzı açık kaldığında, ağzından ne çıkacağını zaten biliyorum. "Gitmek istiyorum!"

"Hayır," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. Bu konuyu neden açtığımı bile bilmiyorum. "Oh, hadi ama. Ronan, ben bir seks kulübünde çalışıyorum. Sanırım seks kulübüne gitmeyi bir tane."

"Bu Salacious'tan biraz daha farklı."

"Nasıl yani?" diye soruyor. Elini tuttuğum gibi caddenin karşısına geçiyoruz ve onu diğer taraftaki bir restorana götürüyorum.

"Boş ver. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum." Ses tonum kırpılmış ve sabırsız, kendimi bu işe açtığımı fark ediyorum. Daisy'nin bir seks kulübüyle ilgileneceğini gerçekten düşünmemiştim.

"Beni de götürmek zorundasınız," diye inatla karşı çıkıyor. "Görmek istiyorum. Ve evdeki herkese Paris'te bir seks kulübüne gittiğimi söyleyerek övünmeliyim."

O yanımda gülümserken kendi kendime homurdanıyorum. Neden ona o kulüpten bahsedeyim ki? Onu götürmeyeceğimden eminim. Çünkü içten içe, götürürsem tüm kurallarımı çiğneyeceğimi biliyorum.

KURAL #14: ATEŞLE OYNARSAN YANARSIN

Daisy

Beni o kulübe götürecek. Hoşuna gitse de gitmese de. Bana saf küçük bir kızmışım gibi davranmaya devam edemez. Seks yapan biz olmayacağız ama yine de görmek istiyorum. Yani, kim istemez ki?

Sokakta, gölgeliklerin altında küçük kahverengi hasır sandalyeleri olan bu sevimli kafede yemek yedikten sonra, bizi dairesine geri götürmesi için şoförü çağırıyor.

Yüksek tavanları ve karmaşık beyaz kartonpiyerleriyle evindeki dairesinden bile daha güzel. Dairenin içinde dolaşıyor, eski sanat eserlerine bakıyor ve Ronan Kade ile Paris'e nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum. Bu bir rüya gibi geliyor. Bütün gün her küçük detayı ezberlemeye çalıştım. Her an bir şarkının mısrası gibiydi. Sıcak gevrek kruvasan. Parkta oynayan çocukların sesi. Onun güçlü kolunun benimkine sarılmış hissi. Sırtımdaki koruyucu dokunuşunun rahatlığı.

Ronan'ın yatak odasının kapısı açık, ben de içeri giriyorum ve onu Eyfel Kulesi'nin mükemmele yakın manzarasına sahip ferforje bir balkona açılan odasının kapısını açarken buluyorum. Odaya iki adım atınca nefesim kesildi.

Beni gördüğünde "Sürpriz olması gerekiyordu," diye mırıldandı. "Bu oda en iyi manzaraya sahip."

Ona yaklaşırken ağzım açık kaldı. "Nefes kesici."

İki sandalyeyi ve küçük masayı işaret ederek, "Kahvenizi burada içebilirsiniz. Günlük tutmak ya da şarkılarınızı yazmak için harika bir yer olur."

Parmaklarım demir parmaklığın üzerinde dans ederken alt dudağımı ısırıyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Bu gece beni kuleye götürecek misin? Işıltısını görmek için?" Yaklaştığını hissettiğimde soruyorum. Son zamanlarda aramızdaki boşluğu nasıl tükettiğini fark ettim ve buna bayılıyorum. Sanki benden uzak durma isteği azalıyor. Bana bunu söyleyen küçük şeyler. Küçük dokunuşlar ve uzun bakışlar.

Şu anda olduğu gibi, arkamdan yaklaşıyor, o kadar yakın ki ona yaslanabiliyorum. Ama o pes etmiyor. Sanki tek istediği bu - yakınlık, temas, bağlantı.

Parmaklarının saç tellerimi nazikçe okşadığını hissettiğimde, "Elbette," diye yanıtlıyor.

Birden telefonu çalıyor ve bu hassas anı bozuyor. Elini cebine atıyor ve benden uzaklaşıp cevaplama düğmesine basmadan önce bir an ekrana bakıyor.

"Merhaba," diyor sert bir selamlamayla. Telefonun diğer ucunda bir erkek sesi duyuyorum ve Ronan'a ait olduğu belli olmasına rağmen yatağın üzerine sürünerek karnımda garip bir endişe duygusuyla onu izliyorum. Telefonun diğer ucundaki her kimse onu kıskanmam ya da Ronan'ın dikkatini benden uzaklaştıracağı endişesine kapılmam çok saçma ama elimde değil.

Ya hattaki adam onunla buluşmak isterse? Ya beni terk ederse? Ya o kulübe gider ve ona nasıl hizmet edeceğini bilen bir kadın bulursa? Ya benden bıkarsa?

Şimdiden bu kadar bağımlı mı oldum? Bu çok saçma.

Yine de onlar iş konuşurken rahatsızlık içinde bekliyorum ve o "Bu gece mi?" dediğinde Nefes almayı bırakıyorum.

Bir an bana bakıyor ve umarım yüzüm ne kadar acınası hissettiğimi anlatıyordur.

"Evet, bu gece buluşabiliriz. On bir

uygun." "Ama sen dedin ki-"

Bana acıyarak bakarken çenesini sıkıyor ve kaşlarını çatıyor. "Görüşürüz o zaman. Güle güle."

"Kimdi o?" Sanki bilmeye hakkım varmış gibi soruyorum.

"Eski bir dostum ve iş ortağımdı," diyor nazikçe, sanki beni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyormuş gibi. Artık çok geç.

"Bu gece onunla buluşacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Nerede?" Cevaptan korkarak cevap veriyorum.

"Bir kulüp." Kelime dudaklarından dökülürken kulağa ağır geliyor. Onunla bana tokat da atabilirdi.

"Seks kulübü mü?" Cevap veriyorum, sesim zayıf

çıkıyor. "Evet."

Öfkemi yutarken yüzümdeki kan çekiliyor. Ben tam bir aptalım. Korkularım geçerliydi. Beni umursamıyor. Daha iyi bir kadın bulmak istiyor. Burada ne işim var benim?

Öfkeyle yataktan kalktım. "Sorun değil. Kuleyi tek başıma görmeye gideceğim."

Odadan hışımla çıkmaya çalıştığımda beni bileğimden tutup geri çekti ve ona vurmak istedim. Ona çok kızgınım, peki ne için? Bana istediğim ilgiyi göstermediği için mi? Beni istemediği için mi? Her şey çok ileri gitti. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

"Hayır, yapmayacaksın," diye karşılık veriyor.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Ronan. Ben bir yetişkinim. Sen benim gerçek babam değilsin."

Aniden yatağa fırlatıldığımda ağzımdan tiz bir çığlık çıkıyor ve o üzerime çıkmadan önce bir sıçrayışla yere iniyorum. Vücudunun ağırlığı hoş bir his ama şu anda bundan zevk alamayacak kadar öfkeli ve sinirliyim.

Üzerimde gezinirken elleriyle bileklerimi yatağa bastırıyor. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim. Değil mi?" diye homurdanıyor dişlerini sıkmadan önce.

Onun üzerinde sahip olduğum bu güç sarhoş edici. Ve şu anda ne kadar kontrol sahibi olduğumu fark ediyorum. Onun dikkatini ve zamanını alabilirim, bunu elde etmek için düğmelerine basmam gerekse bile.

Sinsi bir sırıtışla cevap veriyorum, "Ya da ne? Ne yapacaksın, Ronan?"

Ağzı benimkine sadece bir santim kalana kadar yaklaşıyor. "Seni dizime yatıracağım ve öğrenene kadar kıçına şaplak atacağım."

Ona gülümserken içimden hınzır bir kahkaha patlıyor. "Kulağa bir babanın yapacağı bir şey gibi geliyor," diye karşılık veriyorum.

Yüzünde gergin bir ifadeyle bir hırıltı çıkarıyor ve kendini bana doğru itiyor. Vücudum arzuyla aydınlanıyor, onu aralarına alırken bacaklarım açılıyor, o kadar yakın ki artık geri çekilemeyeceğini biliyorum.

Bir inilti çıkardım, kalçalarımı eğerek onun uyarılmışlığının kaya gibi sert kanıtını göbeğimde hissettim.

"Bana ne yapıyorsun Daisy?" diye fısıldıyor, kendini üzerime bırakırken ağzı dudaklarım yerine gerçekten istediğim yere, boynuma gidiyor. Sıcak nefesinin tenimin üzerinde gezindiğini hissettiğimde, ihtiyaçtan çıldırmaktan korkuyorum. Bileklerimi ellerinin arasında tutuyor, başımın üstündeki yatağa bastırıyor. Altında çılgınca kıvranıyorum ama yine de dudakları tenime temas etmiyor.

"Lütfen... Baba," diye tiz bir yalvarışla haykırıyorum. Bunun bir çeşit manipülasyon olduğunu biliyorum, karşı koyamayacağı tek şeyi ona karşı kullanmak, ama çaresiz kalıyorum.

Ve işe yarıyor. Onu etkileyen de bu. Gözleri benimkileri buluyor ve onlar vahşi ve aç, zengin kahverengi irisler bana bakıyor ve hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çok istemediğimi fark ediyorum.

Ağzı benimkine gök gürültüsü gibi çarpıyor. Tadı burbon ve *o* gibi, sıcak ve baş döndürücü. Hayatta kalmak için ihtiyacım varmış gibi öpücüğünü yutuyorum. Kalçalar gıcırdıyor, parmaklar kavrıyor, dişler ısırıyor; arzu ve şehvet karmaşası içindeyiz.

Şimdiden zevkten ölüyorum, sadece dokunuşunun saf tatmininden ve sonunda bırakmasını deneyimlemenin ne kadar *iyi* hissettirdiğinden. Bu oluyor ve durmasına izin vermeyeceğim.

Ama tam kemerine uzandığımda, vücudunu avuçlarımdan çekip alıyor. Buz gibi soğuk suya batırılmış gibiydi.

"Lanet olsun Daisy," diye bağırıyor, yataktan uzaklaşıyor ve öfkeyle bana bakıyor.

"Ronan, durma," diye yalvarıyorum doğrulup ona doğru uzanırken.

"Bana öyle dememeni söylemiştim. Neden beni dinlemiyorsun?"

Odada volta atıyor, sinirli ve şaşkın görünüyor, her zamanki kendinden emin, aklı başında Dom'a hiç benzemiyor.

Birdenbire suçluluk duygusuna kapıldım. Ronan benimle yaptığı her hareket için zihinsel olarak kendini cezalandırıyor gibi görünüyor ve onun zayıflığıyla oynamak benim hatam. Belki de gerçekten masumiyetimi korumak istiyordur. Ya da belki de gerçekten o kadar çok incindi ki, duygular olmadan seks yapmayı tercih ediyor.

Her iki durumda da, onun acı çektiğini görmek ve buna benim sebep olduğumu bilmek beni öldürüyor. Hızla yataktan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Kendimi ona doğru bastırarak ellerimi göğsüne koyuyorum ve yumuşak ve yalvaran gözlerimle ona bakıyorum. "Tamam, tamam. Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Ben

Onu öpmek ya da ona dokunmak için bir hamle yapmıyordum.

Derin bir nefes vererek rahatlıyor. Kendime yaklaşırken ellerimi göğsünde tutuyorum ve yanağımı kalbinin düzensiz atışını hissedebileceğim bir yere koyuyorum.

Kollarını bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor. Ve işte böyle, yeniden arkadaş gibi hissediyoruz. Ya da her neysek - tam olarak arkadaş değiliz ama tam olarak sevgili de değiliz. Birkaç dakika sonra konuştu.

"Seni istemediğimden değil Daisy. Seni *ne kadar çok* istediğimi anlamalısın."

Parmaklarını çenemin altına yerleştirerek, ben ona b a k a n a kadar yüzümü kaldırıyor. Sonraki sözleri beni katı et ve kemiklerden, yerde erimiş bir hiçlik birikintisine dönüştürüyor.

"Ama sana yapmak istediğim şeyler pis, i ğ r e n ç şeyler bebeğim.
Ve sen benim için çok tatlısın."

Tartışmak için dudaklarımı oynatıyorum ama tek bir kelime bile çıkmıyor. Çünkü o pis, kirli şeylerin ne olduğu ya da bana yapmasını ne kadar istediğim önemli değil.

Önemli olan tek şey onun için neyin en iyi olduğunu biliyor olması ve ben ona güveniyorum. Bunun sadece birkaç gün içinde olması garip ama ona güveniyorum. Bana bakacağına güveniyorum. Beni koruyacağına.

Bu ondan gelse bile.

KURAL #15: KURALLARA UYUN

Daisy

"Paris'te de mi hizmetçileriniz var?" Uykumdan uyandığımda Ronan'ın mutfağında yemek pişiren bir kadın bulduğumda soruyorum. Oturma odasındaki büyük boy deri koltuğa oturmuş, burbon olduğunu tahmin ettiğim bir bardak içiyor.

"Onlara çalışan deniyor, hizmetçi değil. Ve hayır. Bir arkadaşım için çalışıyor. Ona iyi para ödüyorum ve aynı zamanda seni besliyorum." Elindeki kitaptan başını kaldırıp bakıyor. İfadesinde bir parça sıcaklık bulmaktan memnunum, bu da bana hala kızgın olmadığını gösteriyor. "Başka sorunuz var mı?" diye soruyor sırıtarak.

Alt dudağımı ısırdım. "Seninle kulübe gelebilir miyim?"

Bir inilti çıkarıyor ve gözleri tekrar kitaba kayarken sırıtışı kayboluyor. "Hayır."

Lanet olsun. Kaşlarımı çatarak odayı geçip sandalyesinin koluna yaslanıyorum. Kitabı yere bırakıyor ve gözlerinin uyluklarımın çıplak tenini sıyırıp yüzüme doğru ilerleyişini izliyorum. Sonra davet eder gibi bacağına vuruyor ve kendimi onun kucağına tırmanırken buluyorum.

Bir şeyi kanıtlamak için ereksiyonunu kalçama soktuğu uçak olayına hiç benzemiyor. Bu çok daha masum. Onu manipüle etmeye çalışmaktan ve elini zorlamaktan bıktım. Ayrıca, bu hoşuma gidiyor. Göğsüne sokulabilmek, yüzüm boynuna yakın, böylece kolonyasını içime çekebiliyorum, geniş kolları beni sarıyor, yakınımda tutuyor.

"İyi olacağım," diye cevap veriyorum sessizce. "Bütün zaman boyunca yanında olacağım. Kimseyle konuşmayacağım. Sadece görmek istiyorum ve burada yalnız kalmak istemiyorum."

Kolumu okşarken başı benimkine yaslanıyor ama cevap vermiyor. Ve bunu sormak zorunda kalmak beni cesaretlendiriyor çünkü cevaptan korkuyorum.

"Orada başka biriyle... birlikte olmak istediğin için mi?"

Başını geriye çekip bana bakıyor. "Kesinlikle olmaz."

"Öyleyse, beni de yanında götür."

Bir süre sessizce oturup düşündükten sonra inleyerek cevap veriyor. "İyi ama kurallar olacak Daisy. Bir seks kulübünde çalıştığını biliyorum ama burası Salacious değil. Ve orada içki sunucusu olarak değil, müşteri olarak bulunacaksın."

İçimden resmen çığlık atıyorum. Kemiklerimin derinliklerinde bir heyecan ürpertisi büyüyor. Bütün gece onun kolunda olacağım ve kim bilir neler göreceğim düşüncesine bile inanamıyorum.

"Şimdi mutlu musun?" diye soruyor kitabını tekrar eline alırken. "Evet, Ronan. Teşekkür ederim," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Bir şey değil, Daisy."

Başımı göğsüne yaslıyorum. "Akşam yemeğini beklerken bana kitap okur musun?"

Okurken eli sırtımı hafifçe okşuyor. Savaş sırasında Fransa'nın tarihi hakkında bir şey. Kelimelere pek dikkat etmiyorum ama bu gecenin getirebileceği tüm olasılıklar hakkında hayal kurarken sesinin derin tınısının beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Şoför şehrin biraz turistik bir bölgesindeki eski bir binanın önünde duruyor. İndiğimizde uzun elbisem neredeyse kaldırım taşlarına değiyor ve Ronan hemen yanımda, her zaman yaptığı gibi elini sırtımın küçük kısmına koyuyor.

"Burada mı?" Etraftan geçen insanlara bakarak soruyorum. Cadde boyunca sıralanmış restoranlar ve gece kulüpleri var ama seks kulübüne benzeyen hiçbir şey yok.

"Bu taraftan," diye cevap veriyor ve beni dar bir ara sokağa yönlendiriyor. Bir seks barından çok gizli bir caz barına benzeyen eski bir bara vardığımızda

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sorgulayan bakışlarıma cevap vermeden beni kulübün içine doğru itiyor ve bir asansörün bizi beklediği arka tarafa ulaşana kadar kalabalığın içinde bana rehberlik ediyor. Asansörü koruyan bir adam var ve Ronan basitçe "Matis'le buluşacağım" diyor.

Takım elbiseli adam bir düğmeye basmadan önce başını sallıyor ve asansör açılıyor. Ronan beni içeri sokuyor ve kapılar kapanırken beni ona yakın tutuyor.

"Matis kim?" Ben soruyorum.

"Sahibi," diye cevap veriyor, hiç

çekinmeden. "Onu nereden tanıyorsun?"

Bana doğru bakıyor, kaşları çatık. "İş."

Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası bende. "Bir seks kulübü sahibiyle ne tür bir işiniz var? Mega-milyar dolarlık şirketlerle falan çalışmıyor musunuz?"

Kendi kendine kıkırdıyor. "Bu kulübün bir kısmı benim, Daisy. Duymak istediğin bu muydu?"

Şok içinde ona bakarken dudaklarım aralandı. Tabii ki seks kulübünün bir *kısmının* sahibi. Muhtemelen her şeyde parası vardır. Sahip olmadığı bir şey var mı?

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kendisine doğru çeviriyor ve çenemi tekrar kaldırıyor. "Tüm bu süre boyunca yanımda kalacaksın, anladın mı?"

Başımı sallarken gülümsememek için dudağımı ısırıyorum. "Evet, efendim."

Hırlamaya benzeyen alçak bir ses çıkarırken burun delikleri genişliyor. "Efendim bile diyemiyor muyum?" Ben soruyorum.

Sorumu duymazdan gelerek devam ediyor.

"Burada Salacious'ta alışık olduğun kadar çok sınır yok." "Bu ne demek oluyor?"

Sırtımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Yani benimle görünmen, insanların sana teklifte bulunmayacağı anlamına gelmiyor."

Dudaklarımın kenarından şakacı bir gülümseme geçiyor. "Peki bunu yaparlarsa ne diyeceğim?"

Sırtımı bırakıp bir elini yüzüme götürerek çenemi kavradığında yüz hatlarını ekşi, karanlık bir ifade değiştiriyor. Gözlerinin içine bakarken başım daha da geriye eğiliyor. "Onlara *babanın* hayır dediğini söyle."

"Yani sen kendine babacığım diyebiliyorsun ama ben diyemiyor muyum?" Alaycı bir tonda soruyorum.

Asansör çaldığında ve kapılar açıldığında benden uzaklaşıyor ve takım elbisesinin kolunu düzeltiyor. "Evet, Daisy."

Asansörden çıkıp kulüp katına doğru ilerlerken hâlâ gülümsüyorum. Üst kattaki gürültülü ama sakin estetiğe hiç benzemeyen bu kulüp, müzik ve dansla enerjik ve canlı.

Bölmelere ayrılmış dans pisti karanlık ve kalabalık, bedenler müziğin ritmiyle dönüyor ve birbirini elliyor. Bu kulüple ilgili her şey eski bir art deco havasına sahip ve bana *The Great Gatsby* veya *Moulin Rouge'dan bir* şeyleri hatırlatıyor.

Duvarda, neon harflerle yazılmış büyük bir tabelada, kulübün adı olduğunu tahmin ettiğim *L'Amour* kelimesi yazıyor. Tabelaya bakmakla meşgulken, dans pistinde hareket eden ve kesinlikle VIP tarzında eğlenen insanların gölgelerini ve siluetlerini neredeyse kaçırıyordum.

Beni muzip bir sırıtışla izleyen Ronan'a dönüp bakarken yanaklarım kızarıyor.

"Tamam, yani Salacious'tan çok da farklı değil," diyor alçak sesle, uğursuz bir mırıltıyla.

Kulübün arka duvarı boyunca uzanan yuvarlak masalara ulaşana kadar onu geniş odanın içinde takip ediyorum. Bunların önemli müşteriler ve patronlar için olduğu açık. İkinci masaya ulaştığımızda bir adam Ronan'a bir bakış atıyor ve heyecanla parlıyor.

"Mösyö Kade!" diye bağırıyor kalın bir Fransız aksanıyla.

Ronan, bulunduğu kabinden bile bakamayacağı kadınlarla çevrili olan adama gülümser. Bunun yerine Ronan elini uzatır ve adam ısrarla sıkar.

"Matis, seni tekrar görmek güzel," diye cevap veriyor bana doğru dönmeden önce. "Bu benim arkadaşım Daisy," diye ekliyor ve ben *arkadaş* kelimesine o kadar takılıyorum *ki* Matis'e elimi uzatmadan önce Ronan'a uzun uzun bakıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Daisy," diyor adam, dudaklarını parmak eklemlerime bastırırken bakışlarımı tutuyor.

Çok yakışıklı ve şaşırtıcı bir şekilde Ronan'dan çok daha genç, belki otuzlu yaşlarında. Omuz hizasında siyah saçları geriye doğru taranmış ve kulaklarının arkasına kıvrılmış, keskin bir çene hattı ve keskin elmacık kemikleri var.

Elimi bırakmadığında, Ronan'ın kalçama dokunup beni kendisine doğru çektiğini hissediyorum ve bu kulüpteki insanların ilişki sınırlarını ihmal etmeleri hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Bu fikir beni neden birden heyecanlandırdı?

"Şampanya!" Matis, garsonlardan biri masasının önünden geçerken bağırıyor. Kadın bara doğru koşuşturmadan önce başıyla onu selamlıyor.

Koltuklar biraz karıştı ama kısa süre sonra Ronan ve ben Matis ve birkaç arkadaşıyla birlikte yuvarlak kabinde oturuyoruz. Yalnız, koltuklara yerleşirken bir şekilde Matis'in yanına oturdum ve aramda iki kişi vardı, Ronan'ın yanında ise iki çekici kadın vardı.

Ve bir bakmışsın ki, bölgesel hisseden ben olmuşum.

Matis kolunu bana doladı. "İlk defa mı bir seks kulübüne geliyorsun, küçük çiçek?"

Dudaklarım gergin bir gülümsemeyle geriliyor. "Bir seks kulübünde çalışıyorum," diye cevap veriyorum ona doğru dönerek. Ronan'a bakarken gözleri açılıyor.

"Sanatçı mısın?" diye soruyor ve ben kahkahayı basıyorum. "Ben bir sunucuyum."

Bir elini uzatıp saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor ve gözlerimin içine bakarak mırıldanıyor: "Bir sanatçı olabilirsin. Ne kadar tatlı bir çiçek."

Neredeyse trans halindeyim, o saçlarımı okşarken ben de ona bakıyorum. Etrafımızda konuşmalar oluyor ama bir an için sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. Sonra bir çift ciddi kahverengi gözün lazerle her hareketimize odaklandığını hissediyorum.

Ronan'a doğru baktığımda, ne kadar derli toplu göründüğüne hayran kalıyorum. Koltuğa uzanmış, bir kolunu koltuğun arkasına dayamış ve bir bacağını diğerinin üzerine katlamış. Vücut dili rahatsız *olmadığını* söylüyor ama Ronan g ü l ü m s e m i y o r s a kızgın olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum yüzünü.

Aslında, kızgınlık doğru kelime mi bilmiyorum. Daha çok huzursuz gibi. Kablolu. Gergin. Eğer Matis'in bana dokunmasını ya da benimle konuşmasını istemeseydi, beni omzuna alıp buradan götürürdü. Onun hakkında bu kadarını öğrendim.

Ama beni yerimden kaldırmıyor ve arkadaşı da oturduğumdan beri ellerini üzerimden çekmedi. Yani ya Ronan gerçekten iş ortağını üzmek istemiyor ya da bir yabancı tarafından okşanmamı sorun etmiyor

-En azından benim için bir yabancı.

"Paris hakkında şu ana kadar ne düşünüyorsun, küçük çiçek?" Matis soruyor.

Ona doğru dönüyorum, alt dudağımı ısırıyorum ve ışıltılı pembe dudak parlatıcısının tadına bakıyorum. "Bayıldım."

"Seni Eyfel Kulesi'ne götürdü mü?"

"Henüz değil," diye cevap veriyorum, Ronan'a şakacı bir bakışla bakarak. "Ama söz verdi."

Matis içtenlikle, "Yap onu," diyor. "Burası dünyanın en romantik şehri. Aşık olmak için mükemmel bir yer."

Matis'e bakarken nefesim göğsümde sıkışıyor, bu sözler ağır ve korkutucu geliyor.

Böyle söylediğinde kulağa hem heyecan verici hem de dehşet verici geliyor.

Hayat değiştirici ve travmatik.

Belki de ilk düşenin ben olacağımı bildiğim içindir. Belki de zaten öyleyimdir. Aramızda ne kadar yaş farkı olduğunu hatırladığımda bu delilik. Ronan hakkında her şeyi mahvedecek bir sır saklamıyor olsaydım ona aşık olma konusunda çok daha heyecanlı olurdum.

Kalbimin etrafına iskambilden bir ev inşa ediyorum ve o gerçeği öğrendiğinde her şey yerle bir olacak.

"Bu kadar korkmuş görünme," diye fısıldıyor Matis, daha yakına eğilerek. "Daha önce hiç aşık olmadın, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerinin içine bakıyorum.

"Bay Kade'i uzun yıllardır tanıyorum ve size söyleyebilirim ki ona aşık olan pek çok kadın gördüm. O bunu çok kolaylaştırıyor."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama yapmadı. Bahse girerim o kadınların her biri, hatta muhtemelen kendi annem bile Ronan'a karşı özel hissetmek istemiştir. Sanki farklıymışlar gibi. Sanki onun tüm zamanını ve ilgisini hak ediyorlarmış gibi. Ama şimdi neredeler?

Eğer bana olacak olan buysa, ona aşık olmak istemiyorum. Benim yerimi bir sonraki yıldızlı gözlü kız alacak.

"Yine de itiraf etmeliyim ki," diye ekliyor Matis, "diğer kadınlardan hiçbirine şu anda sana baktığı gibi baktığını görmedim."

Ronan'a bakıyorum ve şimdi öne doğru eğildiğini görüyorum, gözleri yüzüme odaklanmış, ağzı düz bir çizgi halinde.

Matis'in parmaklarının çıplak omzumda gezindiğini hissettiğimde içimi bir ürperti kaplıyor.

"Çok zarifsin, küçük çiçek."

Matis'in dudakları kulak mememi okşarken ben Ronan'a bakıyorum. Ve sadece bekliyorum. Neden buna bir son vermiyor? Neden kendini kaybetmiyor?

Matis'in durmasını *istediğimden* değil. Muhteşem biri ve kesinlikle ondan etkileniyorum. Ve o da açıkça benden hoşlanıyor. Neden onu durdurayım ki?

Ronan'ın b e k l e d i ğ i şey bu mu? Önce benim buna bir son vermemi mi? Bir çeşit kıskanç tavuk oyunu gibi mi? Eğer öyleyse... Memnuniyetle kazanırım.

Başımı yavaşça Matis'e doğru çeviriyorum, dudaklarımızı birbirimize o kadar yaklaştırıyoruz ki şampanya kokulu nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

"İzin ver seninle sevişeyim Daisy," diye fısıldıyor rahatça.

Aman Tanrım. Sözleri kafamın içinde dönüp dururken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Hayatımda hiç bu kadar ileriye dönük konuşmamıştım ve bu inanılmaz derecede sarsıcı. Kelimenin tam anlamıyla oturdum. Matis'le sadece beş dakikadır konuşuyorum. Ve bana yemek ısmarlamak ister gibi benimle yatmak istedi. En azından *önce* o kısmı yap.

"Bu kadar yeter," diye bağırıyor tanıdık, karanlık bir ses ve ben Matis'ten uzaklaşıp Ronan'ın çenesini sıkmış, ellerini öfkeli yumruklar haline getirmiş bir halde ayağa kalktığını görüyorum.

"Ah, Ronan. Eskiden paylaşma konusunda çok iyiydin," diye ekliyor Matis gülerek ve arkasına yaslanıp kendini beğenmiş bir gülümsemeyle içkisinden bir yudum alıyor.

"Bununla değil," diye cevap veriyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. "Gidelim Daisy."

Bana elini uzatıyor ama tereddüt ediyorum. "Ama buraya daha yeni geldik."

Gözleri kararıyor. "Şimdi Daisy," diye bağırıyor ve ben sessizce ayağa kalkıyorum, dar kabinden sıkışık bir şekilde çıkıyorum ve şu anda bana sevgi dolu bir arkadaştan çok hoşnutsuz bir ebeveyn gibi bakan adama doğru ilerliyorum.

"*Au revoir,*" diye mırıldanıyor Matis, masadaki diğer kızlardan birine yaklaşmadan önce.

Ronan masadakilere başıyla selam vererek, "Bir dahaki sefere," der.

Sonra beni neredeyse sürükleyerek götürüyor ve bu kadar erken ayrılacağımız için kalbim sıkışıyor. Daha yeni oturduk. Hiçbir şey görmedim. "Ah, Daisy," diye mırıldanıyor, o anda gösterdiğinden daha yumuşak bir sesle.

Masaya.

"Ne? Ben bir şey yapmadım. *Bana* tüm hareketleri yapan senin arkadaşındı." Beni kulübün önüne doğru çekerken ayaklarımı sürüyordum. Pistteki *dansçı* kalabalığını izlerken, onların arasında olmayı dilemekten

kendimi alamıyorum.

Ronan ve ben barın etrafındaki kalabalık bir alana ulaşıyoruz ve beni boş bir köşeye doğru çekiyor. "Sen bir veletsin Daisy."

Kocaman gözlerim ona dikilirken başım geriye doğru kayıyor. Bana gerçekten böyle mi dedi? "Pardon?" Savunmacı bir çığlıkla karşılık veriyorum.

O da karşılık olarak kıkırdıyor. "İlgi çekmek için hareket eden bir itaatkâr anlamına geliyor. Beni hiç dinlemiyorsun."

"İşe yarıyor, değil mi?" Yarım bir gülümsemeyle cevap veriyorum ve başını sallayıp başka tarafa bakarken kendi kendine gülüyor. "Öğrenmen gereken çok şey var, bebeğim."

"Öyleyse öğret bana," diye cevap veriyorum.

"Bu tehlikeli bir karar olur Daisy."

Bir adım daha geri atmış gibi hissediyorum ama zorlamıyorum. Bugünden sonra olmaz.

Ama içimdeki o hayal kırıklığı çukuru hâlâ orada. "Henüz gitmek istemiyorum Ronan," diyorum yalvarırcasına.

İri bir el sırtıma dokunuyor ve isyankâr hislerim kaybolmaya başlıyor. "Gitmiyoruz. Sadece seni o tatlı dilli Matis'ten uzaklaştırmam gerekiyordu. Eğer araya girmeseydim seni o masaya yatırıp dakikalar içinde bir yemek gibi yiyip bitirecekti."

Beni kulübün içine doğru çekerken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Vay canına," diyorum alaycı bir tavırla, "beni bundan kurtardığın için teşekkürler."

KURAL #1c: YAPABİLDİĞİNİZDE ONA YARDIM EDİN

Ronan

Kulübün arka tarafına ulaştığımızda "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Görmesini istediğim bazı şeyler var. Sadece açık cinsel sefahat gösterilerinden daha fazlası olan şeyler.

L'Amour bir labirent gibi derin ve karmaşık. Bir seks kulübü olarak iyi planlandığı belli olan Salacious'un aksine, bu işletme biraz daha ilerledikçe uydurdukları dönüştürülmüş bir gece kulübü gibi hissettiriyor. Tüm kat karanlık ve kavernöz, çevresinde loş parlayan ışıklar var. Salacious'un VIP odası gibi çalışıyor, ancak daha az ihtiyatlı ve çok daha büyük ölçekte.

Daisy'yi oraya götürmüyorum. Orada bir dakika bile dayanamaz. Kirli ellerini ondan uzak tutmak için onu ceketimin içine saklamam gerekecek ve bu gece buna sabrım yok.

Bunun yerine, Daisy'nin kink'in diğer tarafını takdir etmesini istiyorum.

Bu kısım *benim* eklememdi. Kulübün daha küçük bir bölümü ve Salacious'un röntgenci koridoruna çok benziyor, ancak bir koridor yerine, içinde büyük bölmeli tezgahlar bulunan büyük bir oda. Her biri açık, katılımcı ile seyirci arasında pleksiglas bir pencere bile yok. Gerçi burada söz konusu olan röntgencilik ve teşhircilik değil. Daha derin ve daha anlamlı bir şeyle ilgili. Neredeyse bir müzedeki sanatçılar gibi -Daisy hayatında daha fazla sanat istediğini söylemişti.

Odanın BDSM bölümüne girdiğimizde, etrafı gördükçe gözlerinin yuvarlaklaşmasını izliyorum. Yürürken bana daha sıkı sarılıyor ve ben duyarsızlaştığımı hatırlamak zorunda kalıyorum - Daisy duyarsızlaşmadı ve ilk başta bunu kabullenmek biraz fazla geliyor.

O yüzden yavaştan alıyoruz. Belli bir mesafeden başlayarak merakının bizi yönlendirmesine izin veriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde ilgisini çeken yoğun bir darbe oyunu sahnesine doğru dolaşmadan önce bir anlığına dikkatini çeken bir esaret performansı var.

Aziz Andrew'un haçına bağlanmış adamın kırbaçla kırbaçlanmasını pür dikkat izliyor. Dom'u dikkatli ve yavaş vuruşlar yapıyor, her birkaç vuruştan sonra astını kontrol ediyor.

"Bundan hoşlanıyor mu?" diye fısıldıyor bana, odanın içinde yavaşça yürürken, sahnelerinin sonuna gelmiş gibi görünen iki adamdan uzaklaşırken.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden pek emin değilim. "Kısacası, evet. Ama... bazen bu her zaman onların neyi *sevdiğiyle* ilgili değildir. Kendilerini daha iyi anlamalarına yardımcı oluyor... ya da travmalarını iyileştirmelerine, özgüvenlerini geliştirmelerine, partnerleriyle iletişimlerini güçlendirmelerine. İnsanların bundan *hoşlanmasının pek çok* olumlu nedeni var."

"Dom olmak sana yardımcı oldu mu?" diye soruyor, o kederli ifadesiyle bana bakarak. Neyi kastettiğini biliyorum. Ailemi kaybetmenin travmasını atlatmama yardımcı oldu mu?

Bunun sadece iyileşmeme yardım etmediğini ona nasıl açıklayabilirim? Beni kurtardı.

"Evet, öyle oldu. Sadece seks olarak başlayan şey hızla çok daha güçlü bir şeye dönüştü. Başlangıçta ben bile şüphe etmiştim. Dom olmanın güçlü ve üstün hissetmekle ilgili olduğunu sanıyordum, ama dominasyon gerçekten kontrolle ilgilidir. Ve bu bana yapabildiğim şeyleri kontrol etme ve yapamadığım şeyleri kabul etme imkanı verdi."

Anlayışla başını sallarken nazik mavi gözleri yüzüme odaklanmış durumda. Odanın yan tarafındaki karanlık duvara ulaştığımızda, yavaşça sırtını duvara yaslıyor, sarı kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyor ve ben onun o sevimli kafasından neler geçtiğini öğrenmek için can atıyorum.

"Zevk veren kısımları da mı?" diye soruyor ve sorusunun masumiyeti karşısında ağzımın kenarı yukarı doğru seğiriyor.

Kolumu başının üzerindeki duvara dayayarak kendimi daha da yaklaştırıyorum. "Evet, o kısımları bile. Ailemi kaybettikten sonra amacımı da kaybettim. Bulmak

Bu yaşam tarzı ve Dom olmak bana amacımı geri verdi. Kulağa ne kadar garip gelse de."

"Kulağa garip gelmiyor," diye yanıtlıyor eğilerek. "Sen... bir vericisin." Yüzünde çok cazip gelen şakacı bir gülümseme var. Bu yüzden bakışlarımı kaçırıyorum ve devam ederken yüzündeki saç teline odaklanıyorum.

"Çoğu Dom, altlarından kendi zevklerini alır ve bu iyidir. Köleleri bundan zevk alır. Bu onların ihtiyacı olan şey. Ama bir insanın boşalmasını sağladığımda hissettiğim kontrol ve güç, sadece bir kez değil, tekrar tekrar ve tekrar, sanki vücutlarını onlardan daha fazla kontrol ediyormuşum gibi... *sarhoş edici.*"

Alt dudağı sık sık yaptığı gibi dişlerinin arasına sıkışmış, ama gözleri benimkilere yapışmış, tepedeki kırmızı ışık gözlerinin mavi irislerinde parıldıyor.

"Sanırım bu benim için iyileştirici bir şey," diye devam ediyorum. "Biriyle ilgilenmek. Onları iyi hissettirmek. İhtiyaç duydukları şeyi sağlamak. Ve bana yol boyunca kaybettiğim bir amaç vermek."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve usulca başını sallıyor. "Bu mantıklı."

Gözlerimiz birkaç dakikalığına kilitlendi ve keşke onu sonsuza kadar burada tutabilseydim. Paris'te. Bu kulüpte. Benim kulübümde.

Ama bu imkansız, bu yüzden sahip olduğum her tatlı anın tadını çıkaracağım.

Elimi sırtından aşağı kaydırarak kulağına fısıldıyorum, "Bu gecelik bu kadar yeter. Hadi eve gidelim."

Daisy eve dönüş yolculuğu boyunca huzursuzdur ve bu huzursuzluk endişeli ve kaygılı bir şekilde değildir. Koltuğunda kendini yeniden ayarlıyor, parmakları boynundaki madalyona sürtünüyor. Aklımdan tuvalete gitmesi gerekip gerekmediğini sormak geçiyor ama vazgeçiyorum.

Bir melodi mırıldandığında ve kendi kendine küçük bir şarkı mırıldandığında, ona doğru dönüyorum. "Neydi o?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor pencereden dışarı bakarak.

"Kafanda bir şarkı mı yazıyordun?" Dudaklarımda utanmazca bir gülümseme b e l i r e r e k soruyorum.

Yanaklarında hafifçe utanmış bir kızarıklıkla, "Evet" diye yanıtlıyor. "Benim hakkımda mı?"

Kıs kıs gülüyor. "Paris hakkında."

"Bir dinleyeyim," diye cevap veriyorum, kolunu dürterek.

"Yok artık! Bu sadece... düşünceler ve fikirler. Henüz iyi bile değil." "Bir şarkı yazman ne kadar sürüyor?" diye sordum.

Omuz silkiyor, güzel pembe dudaklarını küçük bir düğüm halinde büküyor. "Belki birkaç gün. Bazen daha az."

"Neden onları hiç kaydetmiyorsun? Ya da bir şeyler çalmıyorsun?" "Bu sadece aptalca, küçük bir hobi," diye savunuyor.

"Hayır, değil," diye karşılık veriyorum. "Bu pek çok kişide olmayan bir yetenek. Böyle bir şeyi boşa harcamamalısın."

"Keyif *alıyorsam boşa* harcamıyorum," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor.

"Diğer insanlar da bundan keyif alabilir, tüm söylediğim bu. Ben kesinlikle keyif alırdım."

Başı bana doğru kayıyor. "Şarkılarımı dinlemek ister misin?"

Araba apartmanın önüne yanaştığında ve şoför kapımı açmak için indiğinde "Çok memnun oldum," diyorum. Tıpkı geçen seferki gibi, Daisy kendi kapısını açıyor, hem de caddeye bakan kapıyı, ben koşup açamadan.

"Şunu yapmayı kesecek misin?" Ona sertçe mırıldandım.

"Kendi kapımı açabilecek kapasitedeyim, Ronan." Sesi tatlı ama inatçı.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye iç çekerek cevap veriyorum onu kapıya doğru götürürken. Yine de kapıyı onun için açmak isterdim. Bunu söylemek istiyorum ve belki de söylemeliyim. Ama Daisy'nin onun için yapmak istediğim şeyleri bilmesine gerek yok. Yapabilsem gerçekten her şeyi.

Daireye vardığımızda, içeri girerken esnediğini fark ediyorum ve misafir odasına doğru yürüdüğünü görünce şaşırıyorum. Şimdilik sadece arkadaş bölgesinde kalıyor olabiliriz ama uçak yolculuğunu ve bugün erken saatlerde dört saatlik jet-lag uykusunu da sayarsak, neredeyse üç kez aynı yatağı paylaştık.

"Nereye gidiyorsun?" Çok çaresiz görünmemeyi umarak soruyorum. Bu gece yanımda olmasını dört gözle bekliyordum.

Yatak odasına doğru ilerlemeye başladığında, davranışlarında garip bir düzensizlik olduğunu fark ediyorum. Sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi hangi yatakta uyuyacağını endişeyle tartıyor.

"Ben... uh, sanırım bu gece misafir odasında yatmalıyım," diye kekeliyor. "Tamam," diye cevap veriyorum, kravatımı gevşeterek. "Sorun değil. Her şey yolunda mı?"

İç çekerek bana inanmaz bir şekilde bakıyor. "Senin yalnız kalmaya ihtiyacın yok mu?" diye garip bir şekilde soruyor.

"Yalnız kalmak mı?" Kafam karıştı.

Sonunda bunu söylediğinde bana kızmış görünüyor. "Az önce bir seks kulübündeydik Ronan. Seni bilmem ama ben ciddi bir uyarılma halindeyim ve rahatlamak için can atıyorum."

Pek sık nutkum tutulmaz ama o bunu başardı. Hangisinin daha çarpıcı olduğunu bilmiyorum - temelde mastürbasyon yapmayı planladığını itiraf etmesi mi yoksa aşırı derecede tahrik olduğu gerçeği mi?

"Tamam," diye aptalca cevap veriyorum, o misafir odasına kaçmadan önce, muhtemelen yapmak üzere olduğunu söylediği şey yüzünden mahcup olmuş bir şekilde. Şok ve kafa karışıklığı içinde ayak sürüyerek ebeveyn yatak odasına geçtim ve soyunmaya başladım.

Kendimi yatağa hazırladığım süre boyunca kafamda bu sorular dolaşıyor. Şu anda yapıyor mu? Daisy dairemde bir yerlerde yorganının altında kendine dokunuyor mu? Bunu nasıl yapıyor? G noktasını bulmak için parmaklarını kıvırarak kendini kabaca parmaklıyor mu? Yoksa kalçalarını birbirine bastırarak klitorisinin etrafında mı dönüyor? Orada bir oyuncağı var mı? Porno mu izliyor?

Deliriyorum. Kesinlikle deliriyorum.

Vücudum gergin, gergin ve endişeli, ne yaptığını görmek için bu dairenin kapılarını kırmaya hazır hissediyor. Daisy'den istediğim şeyi kendime ne kadar çok inkar edersem, bunun o kadar yoğunlaşacağı artık benim için çok açık. Çok geçmeden, ona olan ihtiyacımdan dolayı beni tam anlamıyla delirtecek.

Yatağımın çarşaflarının altına girip tek başıma uyumaya çalışıyorum, koridorun birkaç kapı ötesinde ne yaptığını bildiğimi görmezden geliyorum. Deniyorum ama başarısız oluyorum.

Neden bana bunu söylemek zorundaydı ki?

Öfkeyle battaniyeleri fırlatıp odanın diğer ucuna geçiyorum. Aklımda yapmak üzere olduğum şeyi haklı çıkaracak mantıklı bir düşünce yok. Buna kesinlikle hakkım yok ama umurumda da değil.

Bir vahşi gibi odasına yürürken neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Bu şekilde içeri dalmamın ne kadar kaba ve vahşice olduğunun tamamen farkındayım, ama o beni terbiyenin ötesinde çılgına çevirdi. Misafir odasının kapısını açtığımda, onu yorganın altında yan yatmış, sessiz ve hareketsiz bulduğumda şok oldum.

Odaya girdiğimde nefesi kesiliyor ve ayağa fırlayıp bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne yapıyorsun?" Suçlayarak cevap veriyorum. Gözlerini devirerek yanıt veriyor ve tekrar yastığına gömülüyor.

"Sakin ol. Ben bir şey yapmıyorum. Bunu söylediğim için çok aşağılanmıştım. Havamı bozdu." Sonra yatağından bana bakarken kaşları çatılıyor, gözleri yarı çıplak halimi tarıyor. Odasında üzerimde sadece dar bir çift gri boxer külotla duruyorum ve taş gibi olmuş sikim yukarı doğru bakıyor. Son beş dakikadır mastürbasyon yaparken onu düşündüğüm çok açıktı - ki tam olarak yaptığım şey de buydu.

"Neden buradasınız? Özel hayatıma izin yok mu?" diye yakınıyor.

Ona cevap vermiyorum. Bu soruya verilecek bir yanıt yok, en azından mantıklı bir yanıt yok.

Bu yüzden sessizce yatağın etrafında yürüyorum ve arkasına tırmanıyorum, vücudum neredeyse onunkine değene kadar çarşafların altından kayıyorum.

"İzin ver," diyorum cesur bir istekle. Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde haklı olarak şaşkın bir ifade var.

"Neye izin vereyim?"

Daha yakına sokuluyorum. "İzin ver ağrını dindireyim Daisy."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesi kesiliyor, umut ve beklenti yüz hatlarını renklendiriyor. Dudakları aralanırken bir şey söylemek için can attığını anlıyorum ama kendini durduruyor. Onun yerine başını yavaşça sallıyor.

Yumuşak ve otoriter bir ses tonuyla, "Söylediğini duymam gerek bebeğim," diyorum.

Dudaklarını yalayıp usulca mırıldanırken gözleri nemli ve göz bebekleri büyümüş, "Bana dokunmanı istiyorum Ronan. Beni boşaltmanı istiyorum."

Aletim boxer külotumun içinde seğiriyor ve kafamda bana mesafemi korumamı söyleyen tüm nedenler şimdi önemsiz ve yararsız görünüyor. Kendini koruma ve savunma mekanizmaları, onun değerli dudaklarından çıkan o güzel ahlaksız kelimelerin yanında hiçbir şey ifade etmiyor.

"Arkana yaslan, Daisy."

Bunun gerçekleşmek üzere olduğuna inanamıyorum, onu bedenime o kadar yaklaştırırken bile, neredeyse birbirimize kaynaşmış durumdayız. Sonra sağ elimi yorganın altından geçirip yumuşak kalçasına götürüyorum. Üzerinde küçük bir tişört ve dantel bir tangadan başka bir şey yoktu. Parmaklarım karnının üzerinden bacaklarının arasındaki sıcaklığa doğru kayarken, boğuk bir nefes veriyor.

"İstersen dururum," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımı külotunun nemli ortasına doğru iterken eli benimkini örtüyor ve "Sakın durayım deme" diyor.

Kumaşı kenara çekip parmağımı onun değerli amının narin dudaklarında gezdirirken çenem gergin. Çoktan sırılsıklam olmuş, girişinde uyarılma havuzları oluşmuş, klitorisi o kadar şişmiş ve dokunulduğunda o kadar hassas ki, her sıyırdığımda irkiliyor ve nefesi kesiliyor.

"Oh, Daisy." Homurdanıyorum. "Acı çekiyorsun, bebeğim. Babanın seni daha iyi hissettirmesini ister misin?"

Ne halt ediyorum ben? Tedbiri elden bırakıyorum. Bir fırtınanın içine doğru yelken açıyorum ve sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum. Ama bu sözler dudaklarımdan öyle zahmetsizce dökülüyor ki, sanki ona söylemek için yaratılmışım. Ve bu yanlış, sapkın ya da hastalıklı değil, sadece doğru hissettiriyor.

İnlemesine ve kıçını ağrıyan sikime dayamasına bakılırsa, o da bunun çok yanlış olduğunu düşünmüyor.

"Evet baba," diye ağlıyor muhtaç bir mırıltıyla. "Lütfen bana yardım et."

Orta parmağım onun derinliklerine dalıyor, tıpkı eli ön kolumu kavradığı gibi, istediği ritmi bulmak için yavaşça pompalarken tırnakları derime batıyor.

"Böyle mi, bebeğim?" Sesim gergin. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Elimde çok iyi hissediyor; sırılsıklam ve titriyor. Kahretsin, bunu olması gerekenden daha uzun süredir arzuluyorum. Ama bu benimle ve ne istediğimle ilgili değil. Ne kadar seversem seveyim.

"Evet," diye nefesini tutuyor, neredeyse elime biniyor. Kararlı bir şekilde ikinci bir parmak ekliyorum, yüksek sesle inleyene kadar itiyor ve kıvırıyorum.

Dudaklarım boynunu bulup çenesinde ve yanağında aç öpücükler bıraktıktan sonra kulağına doğru ilerlerken kendimi kontrol edememeye başlıyorum. Bana karşı kıvranıyor ve elimi daha sıkı bir şekilde tenine doğru çekmesinden, istediği şeyin klitoris uyarımı olduğunu anlayabiliyorum.

Bu yüzden sırılsıklam parmaklarımı derinliklerinden çekip şişmiş klitorisine götürüyorum, hızlı ve sert daireler çizerek neredeyse nefes nefese kalmasına ve titremesine neden oluyorum.

Böyle nefes kesici. Çok savunmasız ve gerçek. Sarışın dalgalar yastığının üzerine dökülürken pembe yanakları gözlerini sıkmaktan çukurlaşıyor. Bacakları battaniyenin altında kıpırdanıyor, çaresizlik içinde kıvranıyor ve kıvranıyor.

Tam orada olduğunu anladığım anda dudaklarından çaresiz bir çığlık kaçıyor. "İşte benim kızım," diye mırıldanıyorum kulağına doğru. "Gel babanın eline." Kalçaları elimin etrafını sardıkça zevk çığlıkları daha da yükseliyor, vücudu zevkten kasılıyor. Amcığı parmaklarıma karşı nabız gibi

atıyor.

geliyor, parmakları hâlâ kolumu öyle sıkı kavrıyor ki tırnaklarının izlerini şimdiden hissedebiliyorum.

O yaraları seve seve gururla taşırım.

Boynunu tekrar öperken bir süre böyle yatıyoruz, sadece hızlı nefes alışının sesini dinliyorum. Vücudunun şekli benimkine karşı o kadar mükemmel kıvrılmış ki hareket etmek istemiyorum.

Elimi isteksizce bacaklarının arasından çekip külotunu tekrar yerine yerleştirmeden önce orgazmdan tamamen çıkmasını bekliyorum. "Peki ya sen?" diye fısıldadığında onu uyuyor zannediyorum.

Eli kalçamda kayıyor, sanki sikime uzanıyormuş gibi, ama onu durdurmak için bileğini tutuyorum. Bileğini tekrar göğsüne yerleştirerek ona sarılıyorum.

"Benim için endişelenme bebeğim," diye rahatlatıcı bir şekilde cevap veriyorum.

Nefes alış verişinin değiştiğini duymadan önce başka bir kelime konuşulmuyor ve uyuduğunu anlıyorum. Bir süre uyanık yatıyorum, her şeyi yeniden yaşıyorum, beni uykuya daldırana kadar dudaklarından *baba* kelimesini tekrar tekrar duyuyorum.

KURAL #17: ŞEKER BABAN SENİ ŞIMARTMAK İSTİYORSA, BIRAK ŞIMARTSIN

Daisy

Bu bir rüya olmalı. Ya da cennet. Ya da kaderin garip bir cilvesi çünkü Ronan Kade ile Paris'te geçirdiğim ikinci gün ve ben hala bunun olduğuna inanamıyorum.

Dün gece olanlara inanamıyorum. Elleri bacaklarımın arasındaydı. Yapılacak tüm doğru şeyleri bilen o uzman parmaklar. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar hızlı ve sert boşalıyordum.

Tabii ki, uçak yolculuğu, yatağındaki an ve ardından seks kulübü ile gün boyu neredeyse kenardaydım. İhtiyaç çok acı vericiydi. Benzetmeden nefret ediyorum ama kendimi tam anlamıyla kızışmış bir kedi gibi hissediyordum.

Ve sadece eli bile işe yaradı.

Şey... olabildiğince, sanırım. *Ona olan* acımı tamamen dindirmedi.

Ama zorlamıyorum.

Bugün uyandıktan sonra, bedenim hala onunkine sarılıyken, bu konu hakkında konuşmadık. Daha önce nasılsak öyle devam ettik.

Bana yemek sözü verdi, bu da bizi evinden bir blok ötede küçük şirin bir kafeye getirdi. İyi bir yer olmalı çünkü ağzına kadar müşteriyle dolu ve garsonlar deli gibi koşturuyor.

"Ronan!" diye bağırıyor içlerinden biri bizi fark ettiğinde barın arkasından. "*Bonjour,* Ilsa," diye el sallayarak ve gülümseyerek cevap veriyor.

"Çok uzun zaman oldu" diyor mükemmel İngilizcesiyle ve Ronan'ın elini sırtımda hissediyorum, beni cam kenarındaki bir masaya doğru götürüyor. Bizi izleyen garsona gülümsüyorum ve sanki ünlü biriyle dolaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Oturduğumuzda ona dikkatle bakıyorum. "Neden gittiğimiz her yerde herkes seni tanıyormuş gibi hissediyorsun?"

Bir mesajı okumak için telefonunu eline alıyor ve bana bakmadan cevap veriyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O gece benzin istasyonunda, istasyon sahibiyle sanki adını biliyormuşsun gibi konuşuyordun."

"Adı Sherie."

"Gördün mü? Bunu nereden biliyorsun?"

Telefonunu yere bırakıyor ve sırıtarak bana bakıyor. "Çünkü insanları tanımak için zaman ayırıyorum. Bu sana neden garip geliyor?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Bir süre sonra garson Ilsa bize menüleri getiriyor ama Ronan elinin tersiyle itiyor. "Gerek yok, Ilsa. Ne sevdiğimi biliyorsun."

"Bir raclette, iki tabak?" diye soruyor gülümseyerek.

"Evet, lütfen." Ona gösterişli bir gülümseme fırlatıyor ve ben de dudağımı ısırarak masanın öbür ucundan ona bakıyorum. "Şampanya da."

"*Oui, monsieur.*"

O gittikten sonra bana doğru bakıyor, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş. "Az önce ne sipariş ettin?" Merakla sordum.

"Göreceksin."

Yaklaşık on beş dakika sonra Ilsa masamıza koca bir mekanizma getiriyor ve ben neredeyse gözlerime inanamıyorum. Açık ateşin üzerine yatırılmış yarım tekerlek peynir, pişmiş patates, ekmek ve dilimlenmiş sosis çeşitlerinin üzerinde yavaşça eriyor.

"Oh, kesinlikle öldüm ve bu cennet," diyorum, ılık yapışkan peynirin ilk ısırığı dilime vurur vurmaz. Her nefis lokmanın tadını çıkarırken Ronan memnun bir ifadeyle beni izliyor.

Bir yudum şampanya içtikten sonra "Beğendin mi?" diye sorar.

Kıkırdamamı engellemek için peçeteyle yüzümü kapatırken ağzım doluyor. "Şu anda çok mutluyum," diye cevap veriyorum ve o da bana sırıtınca bu daha da gerçek oluyor.

Bunun lüksle, yaş farkıyla ya da onun yanında kendimi ne kadar iyi hissettiğimden başka bir şeyle ilgisi yok. Başkasının mutluluğu hiçbir zaman

hayatım boyunca benim için çok önemliydi.

Cömert yemeklerden ve dün gece olanlardan Ronan'ın beni şımartmaktan gerçekten zevk aldığı çok açık. Beni memnuniyetle izlemesi bile bunu kanıtlıyor.

Ama merak etmeden duramıyorum, onu kim şımartıyor?

"Bu peynir hakkında bir şarkı yazacağım," diyorum ağız dolusu, o da gülüyor.

"Beğendiğinize sevindim ve şarkıyı dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Şampanyamı doldururken, bana bir göz kırptı ve şampanyayı
Ben.

"Ye bakalım bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Evet baba," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Şehirde bir yürüyüş daha yaparken öğle yemeğinde içtiğimiz şampanyanın etkisiyle hâlâ biraz çakırkeyif hissediyorum. Ronan'ın dairesi, bir saatten fazla zaman geçirdiğimiz eski bir kitapçı ile şehrin aynı bölgesine yakın. Bir rüya gibi, her küçük köşe ve bucakta tozlu eski kitap yığınları. Ben hatıra olarak bir Fransızca şarkı kitabı alıyorum, o da Emily Dickinson şiirlerinin eski bir baskısını buluyor. Ödeme yapmaya çalıştığında, neredeyse onu kasadan uzaklaştırıyordum. Fazla bir şey değil, sadece birkaç kitap, ama en azından ona bunu alabilmemin bir anlamı var.

Kitapçıda işimiz bittiğinde gezintimize devam ediyoruz. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, bu yüzden ellerimiz sürtündüğünde, onları birbirine bağlama fırsatını değerlendiriyorum, o da buna aldırmıyor gibi görünüyor. Büyük eli yumuşak ve başparmağı elimin arkasını okşadığında neredeyse eriyorum.

Zaman zaman yanımızdan geçen insanlar bir anlığına uzun uzun bakıyorlar ama aslında bu hoşuma gidiyor. Onun için çok genç olduğumu düşündüklerinden eminim ama umurumda değil. Onun gibi hissediyorum ve hepsinin bunu bilmesini istiyorum.

Louvre yakınlarındaki bir gezinti yerine ulaştığımızda uzaktan bir piyano sesi duyuyorum ve duvar yazılarıyla kaplı mor bir piyanoyu çalan genç bir adamı izleyene kadar ona doğru yürüdüğümü fark etmiyorum bile. Basit bir klasik parçayı çalmak için elinden geleni yaparken etrafında küçük bir kalabalık toplanmış.

İzlerken dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum. Parmakları bazı akorlarda ve geçişlerde tökezliyor ama klasik eğitim aldığı belli.

Şarkı bittiğinde kalabalık alkışlıyor ve o da banktan kalkıp ailesi olduğunu tahmin ettiğim küçük bir grupla birlikte uzaklaşıyor.

Seyirci kitlesi dağılırken piyano kaldırım taşlarının üzerinde sessizlik içinde oturuyor.

"Devam et," diyor Ronan bir dürtüyle.

"Hayır," diye tersliyorum, başımı sallıyorum ve şok içinde ona bakıyorum. "Bu herkesin oynaması için, o yüzden oyna."

"Ben... başkaları için performans sergilemekten hoşlanmıyorum," diyorum, ona karşı geri çekilerek. "O zaman benim için yap."

Gözlerimi yüzüne kaldırıyorum ve samimi bir bakış paylaşıyoruz. Sonra bir tutam saçını kulağımın arkasına kıvırıyor. "Git, Daisy."

Ve onu dinlemeden edemiyorum. Sokaktaki herkes ikinci kez bakmadan geçip giderken, yalnız piyanoya doğru ilerliyorum ve banka oturuyorum. Ezik ve çiziklerle kaplı ama parmaklarımı tuşların üzerine koyduğumda çıkan ses şaşırtıcı derecede güzel.

Paris sokaklarında yaşadığı onca şeye rağmen bu enstrüman mükemmel bir ses çıkarıyor. Gözlerim hemen diğer tarafta duran Ronan'da, bir şarkı çalıyorum. Bu şarkı hareketli, hızlı ve melodik; yanımdan geçen insanları ya da karıştırdığım küçük notaları duyabileceklerini düşünmeden ona odaklanıyorum. Tuşlara baktığımda bile dinleyen tek kişinin o olduğunu hayal ediyorum.

Ama çok geçmeden, tek kişi o değil. Etrafımda bir çember oluşturmaya başlayan kalabalığı görüyorum ama sakinliğimi koruyorum. Tıpkı onun dairesinde olduğu gibi, müziğin beni başka bir yere götürmesine izin veriyorum.

Ve duramıyorum. Kendimi eski bir versiyonum gibi hissediyorum ve şarkı devam ederken neredeyse ağırlıksızım. Kafamı kaldırdığımda birinin piyanonun üstüne bir banknot bıraktığını görüyorum ve gözlerim açılıyor. Gururla parlayan Ronan'a bakıyorum.

Şarkı bittiğinde etrafımda duran herkes tezahürat ve alkışlarla patlıyor. Oturduğum yerden kalkıp piyanonun üstüne bırakılan bozuk para ve banknotları alıp Ronan'ın kollarına atılırken kutlamanın içinde yüzüyorum.

"Bu harikaydı," diyor beni sıkıca kavrayarak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum boynuna. Geri çekildiğimde gözlerinin içine bakıyorum. "Her şey için."

KURAL #18: PARİS IŞIKLARIN (VE ORGAZMLARIN) ŞEHRİDİR

Daisy

Ronan büyük ekose battaniyeyi çimlerin üzerine sererken, "Pırıl pırıl değil," diyorum. "Hava kararır kararmaz p a r l a y a c a k ." Güneş şehrin üzerinde battı ama ışığı hâlâ gökyüzünü ısıtıyor ve ben kulenin meşhur pırıltısını görmek için sabırsızlanıyorum. Her ne kadar apartmandan görebilsek de yine de buradan tadını çıkarmamız için ısrar etti.

"Ah," diye cevap veriyorum, yanına oturuyorum, dizime kadar uzanan elbisemin içinde bacaklarımı yana çekmeye çalışıyorum, böylece etrafımızda oturan diğer insanlara görünmüyorum. Çok kalabalık değil ama burada bizimle aynı fikirde olan pek çok insan var. O getirdiği şarap şişesini açarken ben de fazladan battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekiyorum. Sonra bir kolunu arkama yaslıyor, böylece birbirimize yakın duruyoruz.

Bana bir kadeh soğuk beyaz şarap uzattıktan sonra, kadehlerimizi sessizce tokuşturuyoruz, sonra da etrafımızda gevezelik eden insanların sesi yatıştırıcı bir beyaz gürültü gibi, hassas bir sessizliğe gömülüyoruz. Kule kararan gökyüzünde beliriyor ve aniden beklenmedik bir duygu dalgasının üzerimden g e ç t i ğ i n i hissediyorum.

Annem buna bayılırdı.

Bu düşünce bana bir saldırı gibi çarpıyor, çünkü bu romantik anda hissetmek istemediğim bir keder duygusuyla birlikte geliyor. Duygular boğazımda düğümleniyor ve gözlerim yaşarmaya başlıyor.

Şimdi olmaz, içimden kendime yalvarıyorum.

Yüzümü Ronan'dan çevirerek hızla gözyaşlarımı akıtmaya çalışıyorum. Tanrı aşkına Paris'teyim. Sevinçten uçuyor olmalıydım ama başıma gelen tüm mutlu şeylerin neden birdenbire üzücü gibi geldiğini anlayamıyorum.

Ronan'ın elleri hafifçe kollarımdan yukarı kayıyor. İyi olup olmadığımı sormasını ya da ona sorunumun ne olduğunu söylemem için beni zorlamasını bekliyorum. Onun yerine yüzümü kendine doğru çekiyor.

"Anneni düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor ve ondan bahsedince bir an için içim burkuluyor. Kafamdaki düşünceleri hiç denemeden nasıl da biliyordu.

Başımı salladım.

Ağzı geriliyor, o dolgun dudakları sanki aniden anlamış gibi düz bir çizgi haline geliyor. "Seyahat etmek gerçekten de kederini ortaya çıkarıyor. Bu çok normal. Ailem öldükten sonra seyahate çıkmam üç yılımı aldı. Uzun süre boyunca, mutlu olduğum için hissettiğim suçluluk duygusu beni gerçekten mutlu olmaktan alıkoydu. Ama kendini suçlu hissetmene gerek yok Daisy. Mutlu olmaya hakkın var."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, bir başka gözyaşı dalgası yüzümde iz bırakıyor. Beni açık bacaklarının arasına çekiyor, böylece vücudunu kendi kişisel battaniyem olarak kullanıyorum ve kollarını etrafımda sıkıyor.

"Ama üzgün olmak da iyidir, bebeğim."

Bir ciğer dolusu hava çekiyorum ve bu uzun zamandır aldığım ilk derin nefes gibi geliyor. Sırtımı onun göğsüne dayayarak kuleye bakıyorum ve anı yaşamaya çalışıyorum. Onunlayken, bu şekilde, kendimi güvende hissediyorum - fiziksel ve duygusal olarak.

Bu ne kadar sürebilir ki? Daha uzun sürmesini dilemem aptallık mı? Ne olduğumuzu bile tanımlamadık ama bunun bir şey olduğunu biliyorum. Bana her şey gibi geliyor.

Ama ben onun için neyim? Kısacık bir an mı? Anlık bir arkadaş mı? Bir haftalık kaçamak mı?

Daha fazlası gibi geliyor. Daha fazlası olmalı.

Birden, yaklaşık bir metre ötedeki battaniyesinden bize bakan bir kadın fark ediyorum. Gözleri Ronan'ın yüzünden benimkine gidip geliyor ve yaşça bana Ronan'dan daha yakın olduğu için güzel yüzündeki sert ifadenin yargılama olduğunu tahmin ediyorum.

Ama beni istediği kadar yargılayabilir. Onun yaşını görmeyi bıraktım. Yıllarını, kırışıklıklarını, beyaz saçlarını, hiçbirini görmüyorum. Sadece onu görüyorum. Onu görüyorum.

Ruhunuzda bir kıvılcım yakan ve hayatı yeniden yaşamaya değer kılan birini bulduğunuzda, bir insanın yaşadığı yıl sayısı çok önemsiz bir ayrıntı gibi görünür.

Bir kolunu göğsümde tuttuğum battaniyenin üstünden geçirmiş, ama kolumu rahatça kaydırıyorum, onunkini battaniyenin altına koyuyorum ve karnıma yaslıyorum. Çekmek yerine beni daha da sıkıyor.

Başımı hafifçe yana çevirdiğimde nefesini yanağımda hissediyorum. Büyük bir şeyin kıyısında sallanıyoruz. Onu zorlamaktan ne kadar nefret etsem de, sanırım ikimiz de adım atmaya hazırız.

"Ronan," diye fısıldıyorum.

"Evet Daisy," diye cevap veriyor, ağzı kulağıma değiyor.

"Üzgün değilim. Artık değilim. Bu şekilde değil." Parmaklarım ellerimiz kenetlenene kadar onunkilerin üzerinde duruyor ve acaba onu ne kadar çok istediğimi, dokunuşu için ne kadar acı çektiğimi hissedebiliyor mu?

"Ben de öyle." Başımın yan tarafını öpüyor.

Ona doğru eğildiğimde kalbinin sırtımda attığını hissedebiliyorum. Eşleşen nefeslerimizin yavaş ama ağır temposu ve elini hafifçe aşağı doğru itmeden önce elini kendi elimde sıkıyorum.

Boğuk bir nefes verirken vücudu bana karşı titriyor. "Bebeğim, beni deli ediyorsun."

"Neden bu kadar karşı koyuyorsun?" Fısıltıyla cevap veriyorum. "Artık bilmiyorum. Bana unutturuyorsun."

"O zaman dokun bana. İstediğini bildiğim gibi dokun bana."

"Siktir," diye mırıldanıyor kulağıma karşı, o kadar alçak bir tonda ki, sadece benim duyabileceğimi biliyorum.

Eli karnımdan aşağı doğru iniyor ve elbisemin eteklerine ulaşıp beni açıkta bırakana kadar yukarı doğru sürüklediğinde tutuşumu bırakıyorum. Neyse ki bedenlerimizin üzerine serilmiş battaniye onun hareketlerini gizliyor.

Alacakaranlık etrafımızda karanlığa dönüşmeye başladığında, yumuşak dokunuşu daha da yaklaşıyor. Parmakları külotumun yumuşak kumaşına değdiğinde kulağıma "Çıkar şunları" diye mırıldanıyor.

"Burada mı?" Etrafıma bakarak fısıldıyorum. "Şimdi, Daisy. Çıkar şunları."

Yutkunuyorum, kollarımı battaniyenin altına sokuyorum ve olabildiğince zarif bir şekilde külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyorum, çıplak ayaklarımı geçtikten sonra hızla ellerime alıyorum. O külotu avucumun içine almadan önce

Onları benden alıyor, cebine sokmadan önce aç gözlerini bana dikerek burnuna bastırıyor. Sonra beni tekrar göğsüne yasladı.

"Benim için bacaklarını aç, bebeğim."

Ona yaslanırken sessiz bir inilti çıkarıyorum, parmakları doğrudan bacaklarımın arasındaki ağrıyan çekirdeğe gidiyor. Dokunuşu cennet gibi hissettiriyor, yumuşak ve nazik, kıvranmaya başladığım noktaya kadar beni kızdırıyor.

"Kıpırdama Daisy. Bu battaniyenin altında sana ne yaptığımı kimsenin bilmesini istemiyoruz."

Parmakları içimde yavaşça kaymadan önce bir anlığına klitorisimin etrafında dönerken inlememek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum. Çok yavaş bir şekilde benimle oynuyor, dokunuşu telaşsızca beni keşfediyor. Gözlerim kapanıyor, aramızdaki hassas yakınlığın tadını çıkarıyorum. Halkın içinde olabiliriz, dünyanın en ünlü cazibe merkezlerinden birinde insanlarla çevrili olabiliriz, ama şu anda sadece ben ve Ronan varız.

İtiş gücü arttıkça neredeyse bağırıyorum, vücudum ihtiyaçla uğulduyor. Beni bir enstrüman gibi çalıyor ve parmakları tüm doğru notaları biliyor.

"İnlemelerini özledim," diye fısıldıyor kulağıma. "Bana nasıl hissettirdiğini anlat." "Çok iyi hissettiriyor..." diye cevap veriyorum soluk soluğa.

"Elimi ıslatmana bayılıyorum Daisy. Benim için çok ıslaksın."

Bir iniltiyi ısırdım.

Bir saniye ve sonra üçüncüyü eklediğinde, onun etrafında çok dolu ve gergin hissediyorum. Hızını artırıyor, hareketlerini küçük ama yoğun tutuyor, böylece aşırı belirgin değil. Ama çok geçmeden, iyice gerildim. Hareket edememek, kıvranamamak ya da haykıramamak onu on kat daha ateşli yapıyor ve patlamak üzereyim.

Yüzümü boynuna yaslamışken gözlerim kapandığında, açmam için beni dürtüyor.

"Kuleye göz kulak ol Daisy."

"Yapamam," diye fısıldadım. "Ben..."

Tam o sırada Eyfel Kulesi parlayan beyaz ışıkla aydınlanıyor, karanlık gece gökyüzünde parıldıyor. Tam o anda Ronan parmaklarını klitorisime götürüyor, sert ve hızlı bir şekilde çeviriyor, beni o kadar şiddetli boşalmaya zorluyor ki boğuk bir çığlık atıyorum. Neyse ki kalabalık ışıklar için tezahürat yapıyor ve çığlıklarımı bastırıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, zevk vücudumun her santimini sular altında bırakırken göğsüne sertçe yaslanıyorum. Dalga dalga, orgazmı atlatana kadar

Tamamen tükendim ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Kule birkaç dakika daha parıldıyor ve durmadan önce Ronan'ın elini hissediyorum, hala uyarılmamla ıslak, boğazımın etrafında kayıyor.

Beni geriye doğru çekiyor, sertçe öperken yüzümü çeviriyor. Sonunda çekildiğinde dokunuşundan sarhoş olmuştum. "Daireye geri dönmeliyiz." diye mırıldanırken dudakları hâlâ benimkilere değiyordu. Hemen."

KURAL #19: KURALLAR ÇIĞNENMEK İÇİN YAPILMIŞTIR

Ronan

Neredeyse onu parkın dışına sürüklüyorum. Dairemden kuleyi harika bir şekilde görüyor olabilirim ama yine de oraya arabayla gitmemiz gerekiyor. Daisy ve ben aceleyle arabaya binerken şoför bizi bekliyor.

Neyse ki bölme çoktan kalkmış çünkü kıçım koltuğa çarptığı anda kucağıma oturuyor, dudaklarını dudaklarıma çekerken bacakları kalçalarıma yapışıyor, ağzı için yanıp tutuşuyorum. Dillerimiz birbirine dolanırken tadı çok lezzetli ve çok tatlı ve çıkardığı her küçük inilti ve çığlığı yiyorum.

Kuralları siktir et. Kendimi kalp acısından korumaya çalışmanın canı cehenneme. Geçmişi de, geleceği de sikeyim.

Şu anda sadece o ve ben ve ikimizin de artık görmezden gelemediği bu kaynayan sıcak tutku söz konusu.

Daisy'ye ihtiyacım var. Onun dokunuşu olmadan ölebilirmişim gibi hissediyorum çünkü hayat kesinlikle onsuz yaşamaya değmez. İki gece üst üste elime boşaldı ve onu sikime boşaltırken bir saniye daha bekleyebileceğimi sanmıyorum.

Şimdi bana karşı kıvranıyor, aç, küçük amını pantolonumdaki sert uzunluğa sürtüyor ve bu hayatımda gördüğüm hem en şirin hem de en ateşli şey.

"Pantolonumu kirletiyorsun bebeğim," diyorum öpücükler arasında gülerek.

"Umurumda değil," diye cevap veriyor, dudaklarıyla benimkiler arasındaki teması zar zor keserek. "Sana ihtiyacım var, Ronan."

"Ronan?" Soruyorum, boynuna kadar öpüyorum, teninin tuzlu ve tatlı tadını yalıyorum.

Seksi bir kahkaha atarak parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Sana ihtiyacım var, baba."

"Tanrım, bana böyle seslenmene bayılıyorum." Boğazına karşı homurdanıyorum.

"Nefret ettiğini sanıyordum," diye cevap veriyor, geri çekiliyor ve kalçalarının hareketini durduruyor.

Beline tutunup onu kendime doğru bastırıyorum. "Hayır, bebeğim. Sorun şu ki ben bundan çok hoşlanıyorum."

Araba apartmanın önüne yanaşıyor ve şoför kapıyı açarken o da hevesle kucağımdan iniyor. Hemen arkasındayım ve birlikte binaya giriyoruz, asansöre ulaştığımızda eli benim elimde. Asansör kapandığı anda sırtı aynalı duvarlara yaslanıyor ve ben yine o mükemmel dudakları yalayıp yutuyorum.

Elbisesinin altında hiçbir şey olmadığını, benimle onun mükemmel amcığı arasında hiçbir engel olmadığını bilmek bile beni çıldırtıyor. Daisy ile ilgili her şey beni çıldırtıyor. Tatlı ve inatçı yanları. Bana babacığım dediğinde çıkardığı sesler. Onu öperken çıkardığı o küçük mırıldanma sesleri.

Bir mırıltıdan daha fazlasını istememe neden oluyor.

Bedenim kontrolü ele aldı ve bir baktım ki önünde diz çökmüşüm. Herkes için durabilecek bir asansörde olmamız umurumda değil. Dilimde onun tadına ihtiyacım var. Sol bacağını kaldırırken elbisesinin eteğini yukarı doğru çekiyorum ve birden kendimi kaybediyorum.

Dilimi mükemmel pembe kıvrımlarında gezdirerek ona doğru hamle yapıyorum. Bir kadının tadına ilk kez bakan vahşi bir hayvan gibi, onun tatlı amını normalde yaptığım gibi zevk için yalamıyorum. Bunu yapıyorum çünkü tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum. Onu bu konuda uyarmıştım. Ona yapmak istediğim şeylerin iğrenç olduğunu ve bunun aklımdaki şeyle kıyaslanamayacağını söyledim.

"Ronan!" diye haykırıyor, titreyen parmaklarıyla saç diplerimi kavrıyor.

Ama ben durmuyorum. Dilim açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi onun kalbine doğru ilerliyor ve dudaklarımı amının etrafına kapatıp dilimi içine soktuğumda, vücudumu ateşe veren boğuk bir inilti çıkarıyor.

Tanrım, daha fazlasına ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var.

Çok geçmeden asansörün zilinin bizim katta çaldığını duydum. Ayağa fırladıktan sonra onu omzuma atıp çıplak poposunu sergileyerek daireye taşıyorum. Onu doğruca yatak odasına götürüyorum, yatağın üzerine fırlatıyorum ve bacaklarından tutup kenara çekiyorum.

Yanakları kızarmış ve bana bakarken şehvet dolu bir ifade takınıyor. Onunla ilgili her şey mükemmel.

Elbisesini başından aşağı sürükleyerek onu dikleştirirken gözlerini yüzümden ayırmıyor. Sonra sütyeninin kopçasını buluyorum, hızla çözüyorum, böylece düşüyor ve onu tam olarak görebiliyorum.

"Benim mükemmel kızım," diyorum hayranlıkla, gözlerimin tüm vücudunda gezinmesine izin vererek. Sonra parmaklarımı dik göğüslerinin üzerinde ve yumuşak karnında gezdiriyorum. Dokunuşumun ardından titriyor ve alt dudağını ısırıyor.

Giysilerimi çabucak çıkarıyorum, vücudunun çıplak tenini bedenimde hissetmek için çok hevesliyim. Pantolonumun fermuarının arkasından sikim sızlıyor ve aceleyle indiriyorum, boxer külotumdan kurtulurken gözlerinin aşağıya doğru nasıl kaydığını fark ediyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök Daisy," diyorum sessiz bir komutla. Dizlerinin üzerine çöküp yatağın kenarında benim için beklerken gözleri beklentiyle parlıyor.

Eğilip tatlı dudaklarını öpüyorum. Sonra dik duruyorum ve ağzını nazikçe sikime doğru yönlendiriyorum.

Dudaklarını açlıkla bana doğru hareket ettiriyor ama ben onu çenesinden tutarak geri çekiyorum. "Yavaş ol, bebeğim." Bir uyarı gibi homurdandım. Ağzı açık ve dili dışarıdayken, sikimi ona doğru yavaşça yaklaştırıyorum, ağzına kolayca girerken gözlerinin şehvetle kararmasını izliyorum.

Şaftımın etrafındaki dudaklarının emişi, başa doğru çekerek, vücudumdan düşük bir zevk hırıltısı çekiyor. Tatlı bir mırıltı eklediğinde, neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum alçak sesle, boğuk bir iniltiyle. "Ağzın cennet gibi, bebeğim."

Dudaklarını sert uzunluğumda aşağı yukarı sürüklüyor, yavaş, sıcak bir coşku gibi. Keşke sonsuza dek böyle kalabilseydim, ama dilini sikimin sıkı başının etrafında döndürdükten sonra kontrolüm kırılıyor.

Ağzını çekerek çenesinden tutuyorum. "Baban için arkanı dön," diyorum kontrollü bir komutla. O hızla dört ayak üzerine dönerken, ben de arkasından yatağa tırmanıyorum.

Onun güzel pembe amcığını görüş alanıma aldığımda, sikim beklentiyle sızarken, duraklıyorum.

"Daisy..."

"Evet?" diye tatlı tatlı yanıtlıyor.

"Yan masamın çekmecesinde prezervatif var."

Bir an tereddüt ediyor. "Ben... Ben istemiyorum," diyor ve benim kaşlarım endişeyle çatılıyor.

"İstemiyorum da ne demek?"

"Test yaptırdın, değil mi? Ben de yaptırdım. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Ona bakarken ellerim onun seksi, yuvarlak kalçalarında. Bakmamalıyım. Ama bu kız söz konusu olduğunda, doğru düşünemiyorum. Ve tam tartışmak için ağzımı açtığımda, sonunda beni mahvedecek kelimeleri söylüyor.

"Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Gelmeni istiyorum... içime."

Hay sikeyim. Bunu nasıl yapıyor? Nasıl oluyor da sadece birkaç kelimeyle kararlılığımı tamamen ortadan kaldırıp beni çaresiz, pis bir adama dönüştürüyor?

"Oh, bebeğim. Baban da bunu istiyor." Sesim çok gergin, tonum çakıl taşı gibi. Fitilimin sonuna gelmişim, patlamaya hazırım.

Onu kendime doğru çekerek sikimi hizalıyorum ve kıvranmaya başladığını fark ediyorum. Elimi omurgasından aşağıya doğru hafifçe indiriyorum, içeri doğru kayarken onu hareketsiz tutuyorum, vücudunun horozumun her santimini aldığını görmenin tadını çıkarıyorum.

Gidebildiğim yere kadar oturduktan sonra bir zevk çığlığı atıyor ve kalçalarını bana doğru itiyor.

"Beni çok iyi alıyorsun, Daisy." İnledim. Dışarı çekilip tekrar içeri girdiğimde, bu sefer biraz daha kuvvetle, boğuk, ahlaksız bir çığlık atıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Seni duymama izin ver." Kalçalarını sıkıca kavrayarak tekrar yapıyorum ve o da bunu ne kadar sevdiğini bana gösteriyor. Çıkardığı sesler pis ve güzel, ben onu becerirken parmakları çarşafı sıkıca kavrıyor.

Hareketlerimi yavaş ama güçlü tutuyorum ve hareket etmeyi tamamen bıraktığımda, kalçalarını bana geri çarpıyor. "Lanet olsun. Kızım çok istekli. Tekrar yap."

Devam ediyor, sikimle kendini beceriyor, inlemeleri ve çığlıkları daha da yükseliyor. Bu inanılmaz bir şey ama kızımın gerçekten neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu dışarı çektim ve çaresiz bir nefes verdi.

Çabucak onu sırt üstü çeviriyorum, tekrar içine dalmadan önce kıçının altına bir yastık sokuyorum.

Sonra başparmağımı klitorisine bastırıyorum, hareketimi tekrar hızlandırırken sert daireler çiziyorum. Yüzünün ilahi bir zevke dönüşmesini zevkle izliyorum.

"Babanın sikine gel Daisy," diye mırıldanıyorum nefes nefese. "Bir bakayım."

Ve aynen böyle, orgazm onu bir saldırı gibi ele geçiriyor. Bacakları sertleşmeye başlıyor, omurgası kıvrılıyor ve vücudunun bugün ikinci kez doruğa ulaşmasını izliyorum.

Tam o anda bir şeyi fark ettim. Hayatımın geri kalanında bir daha asla gelmeyebilirim ama her günümü ona bunu yaptırarak geçirirsem çok mutlu bir adam olarak ölürüm. Gelme şeklini *seviyorum.* Gözlerini kapamasından ayak parmaklarını kıvırmasına kadar her şeyi. Hepsini seviyorum.

Amcığı sikimin etrafında titreşiyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor. İçindeki her bir damlayı dökerken dudaklarımdan şehvetli bir inilti kaçıyor, bunun yoğunluğu beni çekirdeğime kadar sarsıyor.

Kalbinin canlı atışını duymak için başımı göğsüne yaslayarak kendimi yavaşça onun üzerine bıraktığımda nefes nefese ve bitkin bir haldeyiz.

Böyle bir mutluluk uzun sürmez, bunu çok iyi biliyorum. Ama her saniyesinin tadını çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Kalbimi kırdığında canım çok yanacak ama buna değer.

KURAL #20: MANZARANIN KEYFİNİ ÇIKARIN

Daisy

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda her şey farklı geliyor. Ronan'ın yatağında yorganın altına kıvrılmıştım. Ama ellerimi üzerine koymak için döndüğümde, yan tarafını soğuk ve boş buluyorum.

Normalde paniğe kapılır ya da paranoyaklaşırdım ama onunlayken öyle hissetmiyorum.

Onun yerine oturup odaya bakıyorum. Pencereler açık, odayı ılık bir ışıkla yıkıyor ve komodinin üzerinden telefonumu aldığımda saati okuyorum. Sabahın sadece dokuzu. Gecenin yarısını orgazm takası yaparak geçirdiğimizi, yorgunluk bastırana kadar birbirimizin bedenine sarıldığımızı düşünürsek bu etkileyici.

Uyku düzenim kesinlikle berbat durumda ama kimin umurunda? Hayatımın en muhteşem gecesini ve en muhteşem seksini yaşadım ve sanki ne olabileceğimizin sadece yüzeyini çizmişim gibi hissediyorum.

Aylardır ilk defa yaşadığımı hissediyorum.

Yataktan fırlayıp banyoda temizlendikten sonra, paketlediğim baharlık elbiselerimden birini giyip daireyi biraz dolaşıyorum. Yatak odasında, balkona açılan Fransız kapılarının yanında bir masa var.

Masanın üzerinde gözüme çarpan şey açık duran şarkı sözü günlüğüm oluyor. Ortasında açık kalması için bir kalem var ve yaklaştığımda başka birinin el yazısının sayfaya karalandığını görüyorum.

Hayatının şiirsel olmasını istiyorsun, al bakalım.
Ben şair değilim ama size bunu söylemek için can atıyordum.

Gözlerin gökyüzü kadar mavi değil.
Gökyüzü senin gözlerin kadar
mavi.

Gerisini sen yaz.

Parmaklarım sayfadaki ince gri çizgileri takip edip tekrar tekrar okurken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bunu Ronan yazmış.

Günlüğü elime alıp notunun altındaki boş satırlara bakarken gülümsememe engel olamıyorum. Kalemi kaptığım gibi günlüğü balkona taşıyor, hasır sandalyeye kıvrılıyor ve ayaklarımı ferforje korkuluklara dayıyorum. Kelimelerin içimden su gibi akıp sayfaları ıslatmasına izin verirken uzaktan kuleyi görmeye devam ediyorum.

En son ne zaman kalemimle ve karaladığım sözlerle bu kadar uyumlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Sanki bu şarkıyı başka biri yazıyormuş gibi hissediyorum. Sanki ben ele geçirilmiş gibiyim.

Tozlu kitapçılar ve geceleri Eyfel Kulesi hakkında yazıyorum. Patatesin üzerine eritilmiş peynir hakkında bir satır bile yazıyorum.

Her şey çok akıcı ve zahmetsiz. Ve zihnimin hiçbir yerinde keder ya da acıya yer yok. Artık *büyük sırrı* düşünmüyorum bile. Gece eninde sonunda gelecek, ama şimdilik güneşin tadını çıkarmak istiyorum.

Ön kapı çarptığında farkına bile varmadım. Bir kıtayı bitiriyordum ki, onun başımda dikildiğini hissettim.

"İşe yaradı," diye fısıldıyor ve sonunda ona gülümsemek için başımı kaldırıyorum.

"Ne işe yaradı?" diye sordum. O zaman üzerinde bir çift koşu şortu ve dar, terli bir tişört olduğunu fark ediyorum. Dün gece yaptığımız seks maratonundan sonra gerçekten koşuya mı çıktı? Bu adam neden yapılmış?

"Benim küçük notum. Sana söyledim... Ben şair değilim."

Sabah güneşi şehrin üzerinde parlarken ona bakıyorum ve Ronan'la tanıştığımdan beri yüzüncü kez, ne kadar gösterişli bir şekilde

Çok yakışıklı. Çoğunlukla gri olan saçlarında siyah çizgiler, keskin bir çene hattı, güçlü elmacık kemikleri ve sıcaklık yayan altın rengi gözleri.

"Bayıldım," diye cevap veriyorum, tam o eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken. "Güzel."

Gömleğini arkadan kaldırıp başına geçirdikten sonra dolabın yanındaki çamaşır sepetine atarak uzaklaşıyor. Belirgin sırt kaslarına bakıyorum, son birkaç gün içinde olanları tekrar ediyorum.

Bu *baba olayından* utanmalı mıyım? Bir şaka olarak başlayan şey, sadece ikimizi de çok tahrik etmekle kalmadı, aynı zamanda bana çok uzun zamandır hissetmediğim bir güvenlik ve rahatlık hissi verdi.

Bu daha mı kötü? Ronan'a *baba* demem mi, çünkü beni gerçekten izliyor ve bana küçük kızı gibi davranıyor?

Öyle olsa bile, kimin umurunda?

Açıkçası, o ve ben bu konuda bir sapkınlığı paylaşıyoruz ve ikimiz de bundan zevk alıyoruz, bu yüzden neden ona böyle seslenmekten garip hissedeyim? Bunun Ronan'ın gerçek babam olmasıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey ikimizin de açıkça arzuladığı bir şeyi birbirimize vermemizle ilgili. Kendisine ihtiyaç duyulduğunda kendini en iyi hissediyor ve ben de o beni koruduğunda kendimi en güvende hissediyorum. Eğer insanlar bunun garip olduğunu düşünüyorsa, siktirsinler.

Banyoda duş sesini duyduğumda, günlüğümü ve kalemimi verandadaki masanın üzerine bırakıp sesi takip ediyorum.

Köşeyi dönüp cam duş duvarları sıcak sudan buğulanmakta olan banyoya giriyorum. Tek kelime etmeden elbisemi çıkarıp duşun kapısını açıyorum. Sanki beni bekliyormuş gibi sırtı fayans duvara dönük beni izliyor.

Donup kalıyorum, kalın gri saç çizgisinden kaba sakalına doğru akan su ile yüzüne bakıyorum. Sonra, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak, bakışlarımın ince bir kıl tabakasıyla kaplı bronz, kaslı göğsünde ve yumuşak karın kaslarında, sertleşen sikine kadar gezinmesine izin veriyorum. Göğsündeki kılların aşağı doğru indikçe beyazdan siyaha doğru koyulaştığını fark ediyorum.

Hayatım boyunca yaşlı bir adamı hiç bu kadar çekici bulmamıştım ama Ronan Kade bir şekilde beynimi yeniden yapılandırdı.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye soruyor alaycı bir tonda.

"Evet," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Benim yaşımda çok kadınla yatıyor musun?" Bu soru aklıma geliyor ve nedenini bile tam olarak anlayamıyorum.

Kaşları içe doğru kıvrılıyor. "Çok değil. Merak ettiğin buysa, *sadece* yirmi bir yaşındakilerle ilgilenmiyorum. Sadece benim yaşımdaki erkeklerle mi çıkıyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Düne kadar yattığım en yaşlı erkek yirmi beş yaşındaydı."

Alay ediyor. Sonra bana doğru uzanıyor, beni belimden tutup kaldırıyor ve vücudumu kendine doğru çekiyor. "Bu talihsiz bir durum ama standartların artık çok daha yüksek," diye cevap veriyor ve ben yine kıkırdıyorum.

Ronan kahkahamı bir öpücükle kesiyor. Dudaklarına karşı mırıldanıyorum, kesilmiş sakalının burnumu ve çenemi kaşımasını seviyorum. Vücudu hem sert hem de yumuşak, korumak için çok çalıştığı belli olan tonda kasları var, ama aynı zamanda hayata düşkün olduğunu kanıtlayan kalın bir tabaka da var. Sanırım yine de yumuşak kısımları tercih ediyorum, özellikle de kollarını etrafımda dolaştırıp bana sıkıca sarılırken.

Sırtımı fayans duvara dayayacak şekilde bizi döndürdüğünde, ona doğru açılıyorum. Kaldırdığım bacağımın altına bir kolunu geçiriyor, sonra gözlerimiz birbirimizdeyken içeri kayıyor ve vücudumdan uzun, nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Bu açıda, klitorisime yaptığı baskıyla, vücudumun zevkle ısındığını hissedebiliyorum.

"Çok iyi hissediyorsun Daisy. Sanki benim için yaratılmışsın."

İçimde yavaşça hareket ederken parmaklarımı ıslak saçlarında gezdiriyorum. Vücudumdan zevk alarak benim tadıma varması fikrini seviyorum. Patlayıcı bir şeye doğru yavaşça ilerliyor. Uzun bir süre onunla birlikte bu yavaş, yumuşak dalgaya biniyorum.

"Daha sert." Sesim hava ve inlemelerden başka bir şey değil, ama Ronan bana vurup sırtımı duvara çarptığında, konuşma yeteneğimi tamamen kaybediyorum.

"Böyle mi bebeğim?" diyor inleyerek. "Bana tam olarak nasıl istediğini söylemeni istiyorum."

"Evet." Bedenim patlamaya hazır bir yay gibi gerilirken, cevap gibi görünen bir ses çıkarmaya zorluyorum.

"Evet, ne?" diye cevap veriyor ve ben onun durmak bilmeyen vuruşlarına karşı nefesimi tutmakla o kadar meşgulüm ki, doruk noktasının beni yere sermesini bekliyorum. "Evet, ne, Daisy?" Sesi yüksek ve derin, kendi eforu ve arzusuyla sert.

Sonunda kelimeler yüzeye çıkmaya başladığında, neredeyse çığlık atıyordum. "Evet, baba."

Sonsuza dek sürmesini dilediğim orgazmımı yaşarken kapalı gözlerimin ardında havai fişekler patlıyor. Ama çok geçmeden bitti ve boynumun kıvrımına doğru yüksek sesle inliyor, bana karşı titriyor. Sonunda içimden çıktığında ikimiz de hırıltılı bir şekilde nefes alıyoruz, ılık dölleri bacaklarımdan aşağı sızıyor.

Parmakları iç kalçalarımdaki pisliği buluyor, sanki tekrar içine sokmaya çalışıyormuş gibi yukarı doğru kaydırıyor. "Spermlerimin senden sızdığını görmek seni tekrar becermek istememe neden oluyor bebeğim."

Ona bakıyorum, nutkum tutulmuş, sadece bu ifadenin bile içimde yaktığı cehennem tarafından tüketilmiş bir halde. Sonra dölle kaplı parmaklarını kaldırıyor ve alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Dilimi hızla dudağımın üzerinde gezdirip onun tadına bakıyorum. Eğilerek beni öpüyor, kendi dölleri dudaklarımızın arasına karışıyor.

Çok erotik ve seksi ve onu tekrar istememe neden oluyor.

"Benim ahlaksız olduğumu mu düşünüyorsun, Daisy? Seni her an doldurmak istediğim için mi?"

Özlemle başımı sallıyorum. *Bunu ben de istiyorum.*

"Eğer sen ahlaksızsan, ben de ahlaksızım," diye cevap veriyorum.

Gülümseyerek beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden, çaresizlikle. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, yüz ifadesinde beni endişelendiren bir şey var. Sanki bu konuda benim kadar hevesli değilmiş gibi hissettiren bir şey.

"Her şey yolunda mı?" Sanki bana söyleyecekmiş gibi soruyorum. Tereddüt ediyor.

Ama bir an sonra sadece başını sallıyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "İyiden de öte, Daisy. İyiden çok daha fazlası."

Ve bununla birlikte gülümseyip endişelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

KURAL #21: UMUTTAN KORKMA

Daisy

"Ne okuyorsun?" diye sordum. İlk gün ziyaret ettiğimiz parkın ortasında bir banktayız - onun en sevdiği park. Yarın eve dönmeden önce Paris'teki son günümüz ve ben ayrılmaya hazır değilim. Burada kendimi ağırlıksız hissediyorum. Sanki annem öldükten sonra özlemini çektiğim özgürlüğü sonunda bulmuşum gibi. Bu şehir ve o. Her zaman yaşamak istediğim hayatın anlık bir görüntüsünü yaşıyorum ve yarın bu rüyadan uyanmak zorunda kalacağım.

Başımı bankın kenarına yaslayıp geçen insanları izlerken ayaklarım onun kucağında. Bana kapağını göstermek için elindeki eski kitabı çeviriyor. Dün onun için aldığım Emily Dickinson'ın toplu eserleri ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Şiirlerini mi tazeliyorsun?" Ben soruyorum.

"Olabilir."

"Bana bir şeyler okur musun?"

"Elbette," diyor birkaç sayfayı çevirmeden önce. Hoşuna giden bir tanesine geldiğinde boğazını temizliyor ve nazik bir ses tonuyla yüksek sesle okuyor.

Daha ilk satırda boğazım düğümleniyor ve gözlerim doluyor.

"'Umut', ruha tüneyen ve sözleri olmadan melodiyi söyleyen ve hiç durmayan tüylü bir şeydir..."

Annemin en sevdiğiydi. Bunu onun sesinden duymak bir istila gibi.
İki dünya çarpışıyor.

O konuşurken, boştaki elinin başparmağı ayağımın üstünden bileğime doğru ilerliyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor ve ben kalbim göğsümden yavaşça çekiliyormuş gibi ona bakıyorum.

Doğrulama olmasa bile, annemin Ronan'ı sevmiş olma ihtimalini kabul ettim. Ve bu hatırlatmadan nefret ediyorum çünkü onu aynı şekilde sevmeye hakkım olmadığı anlamına geliyor. O benim değil. Onunla birlikte olduğumuzu bilmek onu ne kadar incitirdi? Ne yaptığımızı bilmek? Eğer hayatta olsaydı, bana kızar mıydı? Hatta kıskanır mıydı?

O okurken sesi sıcaklık ve rahatlık sunuyor ve ben şiirde daha önce hiç bulamadığım yeni bir şey bulmaya çalışıyorum. Ama umut bir tetikleyici gibi geliyor. Ölen annem için umudumu boşa harcadım, bu yüzden şimdi herhangi bir şey için umut etmek aptalca geliyor.

Böyle bir mutluluğun Paris'te bir haftadan fazla sürmesini dilemek. Daha fazlasını ummak için çok mu erken? İtiraf etmeye karar verdiğimde affedilmeyi ummak aptallık mı?

Başımı Ronan'a çevirdiğimde şiiri bitirip bana bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Çok güzeldi," diye cevap veriyorum, içimde yükselen umutsuzluğu bastırarak

Be

n. "Evet," diye kabul ediyor. "Bunu

sevdim." "Sana kişisel bir soru sorabilir

miyim?"

Başını öne eğer, kitabı kucağına koyar ve parmaklarını birleştirir.

benimkiyle. "Tabii ki."

"Hâlâ acıyı hissediyor musun? Aileni kaybetmenin acısını."

Gözleri kısılırken parmakları benimkileri sıkıyor. "Evet. Hiç geçmiyor. Sanki az önce buradaymışlar gibi hissettiğim anlar oluyor. Sanki hâlâ burada olmaları gerekiyormuş gibi."

Yutkunmak için kendimi zorluyorum, kederinden bahsettiğinde yüzünün nasıl değiştiğini, yüz hatlarının nasıl ağırlaştığını ve daha yorgun hale geldiğini izliyorum.

"Ama yıllar geçtikçe, o anlar o kadar sık gelmiyor. Ve aradaki her şey güzel."

"İyi misin?" Başımı bankın arkasına yaslayarak soruyorum.

"Bazen iyiden de iyi," diye yanıtlıyor yumuşak bir gülümsemeyle. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdüğünde, kalbimin tekrar sıkıştığını hissediyorum. "Dürüst olacağım Daisy. Eskiden onların yerini alabileceğimi düşünürdüm. Tekrar evlenirsem ve başka çocuklarım olursa, hissettiğim acıyı bastırabileceğimi düşünürdüm. Ama ben

Birçok kez aşık oldum ve tekrar evlendim ama hiçbir şey kederimi tamamen yok edemedi. Ben de denemeyi bıraktım."

"Aşkı bulmaya çalışmayı bıraktın mı?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sevdiğim kadınlar hakkında bir şey duymak istemezsin Daisy. İstemediğini biliyorum."

Biraz doğruldum. "Evet, biliyorum. Benden önce bir hayatın olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" Bankın karşısından bana bakarken yüzü şaşkınlıkla buruşuyor ve nedenlerimin iki yönlü olduğunu bilmediğini fark ediyorum. Bir yandan, Ronan Kade hakkında bilebileceğim her şeyi kendi aşk merakım için bilmek istiyorum.

Ama aynı zamanda, bu hikayelerin içinde bir yerlerde annemin hiç görmediğim bir anısı olduğunu ve Ronan'ın açmak için can attığım bir kasa olduğunu biliyorum.

"Evet, gerçekten," diye güvenle cevap veriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Daisy," diyor dikkatle. Elini uzatıp, saçımı tutan klipsinden düşmüş, asi sarı dalgalarımdan birini usulca çekiştiriyor. "Neredeyse on yıl önce, kaybettiklerimin yerini doldurmak için aşkı bulmaya çalışmayı bıraktım ve tam da o zaman buldum. Ama yine de yürümedi, ben de gerçekten pes ettim."

"Ne oldu?" Annemden bahsettiğini umarak hevesle cevap veriyorum.

"Zaten beni içermeyen bir hayatı vardı. Onu ne kadar istesem de, sahip olduklarını mahvetmenin onu sevmenin bir yolu olmadığını kabul etmek zorundaydım."

"Evli miydi?"

"Hayır, bir kızı vardı."

Kaçmak isteyen nefesimi tutmak zorundayım. Bundan şüphelenmiştim. B u n u n mümkün olduğunu biliyordum, ama onun hakkında konuştuğunu duymak, onu ne kadar çok sevdiğini bilmek... acı veriyor.

"Her şey yolunda. O gemi kalktı ve ben onunla barıştım. Beni şimdi hayal edebiliyor musun? Evlenmiş olsaydık. Bir çocuk yetiştirseydik. Muhtemelen beni Salacious'ta göremezdin."

Bahsettiği çocuğun büyük ihtimalle ben olduğumu bildiğim halde, o konuşurken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Pişman mısın?" Soruyorum, sesim fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. Sonra öne doğru eğildi ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Onu istemiş olmam, onu hak ettiğim anlamına gelmez. Ve birlikte olmamız gerektiği anlamına da gelmez. Onu sevdim... hem de çok.

Ama geçmişte yaşamayı reddediyorum. Şu anda buradayım ve olmak istediğim yer de tam olarak burası."

Gözlerimi dolduran yaşları artık tutamıyorum. Onları fark ettiğinde, kucağına oturana kadar beni kendine çekiyor. Sonra dudaklarımı öpmeden önce yanaklarımı teker teker öpüyor. Ben ağlarken beni itmeden ya da z o r l a m a d a n sadece sarılıyor ve saçlarımı okşuyor.

Böyle anlarda annemin ölümü hâlâ açık bir yara gibi geliyor. Saklamaya çalıştığım açık bir yara.

"Üzülme, bebeğim. Benim için değil."

"Değilim," diye cevap verdim. "Ben sadece... yarın eve gitmek istemiyorum. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum."

"Ben de Daisy."

"Eve döndüğümüzde bize ne olacak?" Sesim zayıf ve tereddütlü çıkıyor.

"Sen ne olmasını istiyorsan," diye yanıtlıyor.

Bu yanıtın verdiği rahatlamayı hissederken nefesimi ciğerlerime çekiyorum. Başımı çevirdiğimde, kendi gözlerimle onun gözlerini buluyorum. "Bunu istiyorum. Bizi. Bu şekilde."

Alnımdaki bir tutam saçı fırçalarken gözleri memnuniyetle parlıyor. "Ben de."

"Ne düşünüyorsun?" Soruyorum ve ağzının köşesi yukarı doğru titriyor.

Yumuşak bir kahkaha atarak başımın yan tarafını öpüyor ve "Eve döndüğümüzde seni Salacious'ta götürmek istediğim tüm odalar" diye fısıldıyor.

Düşündükçe damarlarımdaki kan ısınıyor.

Birkaç dakika sonra banktan kalkıyoruz ve el ele parkın içinden geçerek eve doğru yürüyoruz. İnsanlar yine bakıyor. Ama ben onlara aldırmıyorum. Tek düşündüğüm onun olmanın ne kadar iyi hissettirdiği.

Ne zaman başladı bilmiyorum ama harika olacağı garanti olan bir şeye başlamak üzere olduğumuzu hissediyorum. Tabii önce her şey dağılmazsa.

KURAL #22: ONUN NE İSTEDİĞİNİ DİNLE

Ronan

"Eve gitmek istemiyorum." Uçağımız Atlantik üzerinde uçarken yanımdaki koltuktan sızlanıyor.

"Seni geri getireceğim," diye fısıldıyorum, başının yanını öperek. Saçları çok güzel kokuyor, lavanta ve nane gibi. Bir haftadan kısa bir süre içinde sevmeye başladığım bir koku. Onunla ilgili her şey artık bana tanıdık geliyor, sanki tenime işlemiş, günlük hayatımın vazgeçilmezi olmuş gibi.

Bugün Daisy'de bir tuhaflık var. Bunu dün fark ettim ve korkarım ki eve dönmek istemediğini söylerken aslında gerçekliğe dönmek istemediğini kastediyor.

Benim için bu rüyanın Paris'te sona ermesi ve normal hayatlarımıza döndüğümüz anda ilgisini kaybedecek olması beni endişelendiriyor. Benden çok daha yaşlı bir erkeğin verdiği heyecan geçecek ve aramızdaki elektriklenme sönecek.

Lüks söz konusu olduğunda duygularınıza güvenmek zordur. Benimle gerçekten bu kadar ilgileniyor mu? Onu özel jetlerle uçuramasaydım ya da çatı katında bir süite yerleştiremeseydim, aramızda bir kıvılcım görmeye devam eder miydi?

Tüm bunların ötesinde, Daisy'nin hala annesini kaybetmekten kalan travmayla uğraşıyor olmasından korkuyorum ve eğer durum buysa, muhtemelen bir kaçış için o kadar çaresizdir ki, bunu elde etmek için her şeyi yapacaktır.

Her iki durumda da gerginim. Bu hafta bir hayal gibiydi ama bu hayali gerçeğe dönüştürebilmemiz için ikimizin de önünde zorlu bir yol var.

Uçuş görevlisi içeceklerimizi getirdiğinde Daisy neşeleniyor ve sevgiyle koluma yapışıyor. Belli ki bu kadını kıskandırma fikrini seviyor ve ben de onu durdurmayacağım.

"Paris'te iyi vakit geçirdiniz mi Bay Kade?" diye sorar kadın.

"Evet, güzeldi. Teşekkür ederim."

"Sadece *bir* yatak hazırlayın lütfen," diye araya giriyor Daisy.

Görevli başını sallarken gülümsemeye zorluyor. "Evet, hanımefendi."

Sonra Daisy parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve karşılığında tatlı tatlı sırıtıyor. Bir dakika sonra kadın gitti ve ben kendi kendime gülüyorum. Bu kadar sahiplenici olması çok şirin. Eve döndüğümde de böyle mi olacak? Salacious'a gelirsem yine koluma yapışacak mı yoksa benimle görülmekten utanacak mı? Yabancıların yanında olmak bir şey, ama tanıdığı insanların yanında kendinden çok daha yaşlı bir adama ilgi göstermek farklı bir hikaye.

"Salacious'ta da böyle mi olacaksın?" Kaşlarım çatık ve sesim biraz mizah yüklü bir şekilde soruyorum.

Şampanyasından bir yudum alıyor ve yere koymadan önce yüzünü düşünceli bir şekilde buruşturuyor. "Sanırım asıl soru, en başta kulübe neden geldiğin."

"Bazen gidiyorum çünkü orada olmak hoşuma gidiyor. Her zaman seks için gitmiyorum."

Kaşları sanki devam etmemi bekliyormuş gibi beklentiyle kalkık, ben de devam ediyorum - çünkü gerçekten ne sorduğunu biliyorum. "Kulüpte yatacağım tek kişi sensin bebeğim."

Dudakları memnun bir gülümsemeyle geriliyor ve parmaklarını bulup kendi parmaklarımla birleştiriyorum. "Herkesin birlikte olduğumuzu bilmesi senin için sorun olur mu?" diye soruyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor nefes verirken. "Öyle mi?"

"Sikeyim evet." Öne doğru eğilip öpmek için yüzünü kendime doğru çekiyorum. İfadesinde bir ağırlık var, sanki ellili yaşlarında bir adamla gerçek bir ilişkiye girdiğini aniden anlamış gibi. Umarım gördüğüm şey pişmanlık değil de heyecandır.

"Peki," diye fısıldıyor, "Salacious'ta aklınızda tam olarak ne var?"

Şimdi de bu konuşmayı mı yapıyoruz?

Sadece bu düşünce bile sikimin pantolonumun içinde seğirmesine yetiyor, bu yüzden cevap vermeden önce uzun bir içki alıyorum.

Elimi dizine koyarak hafifçe sıkıyorum. "Eğer bu konu hakkında konuşmaya başlarsak, ellerimi senden uzak tutamam."

"Senden bunu istediğimi kim söyledi?" diyor hınzır bir sırıtışla. Yemek masasında yan yana oturuyoruz, bacakları hafifçe ayrılmaya başlarken eli benimkinin üzerinde.

"Uçuş görevlisi her an içeri girebilir, bebeğim. İçinde küçük bir teşhirci var, değil mi?" Elimi kalçasında gezdirerek cevap veriyorum.

"Geçen gece beni Paris'in yarısının önünde boşalttın, yani buna evet diyebilirim." Parmaklarım külotunun kumaşını sıyırırken küçük bir nefes veriyor.

"Bu seni VIP odasına götürmeme izin vereceğin anlamına mı geliyor?" "Belki..." Mırıldanıyor.

"Ya da röntgenci salonu?" Onu biraz daha baskıyla ovarak ekliyorum.

"Evet." Onu kızdırırken soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor, bir süre külotunun üzerinden okşuyor, sonra ne kadar ıslak olduğunu hissetmek için yana kaydırıyorum. "Peki ya..." Parmağımı bir santim içeri kaydırdığımda dudaklarından küçük bir miyavlama sesi çıkıyor, onu çılgına çevirmeye yetecek kadar. Soğukkanlılığını yeniden kazanması bir anını aldı. "Peki ya ceza odaları?"

Duraksıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu ister miydin Daisy?" Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Yani... Denemek isterim."

Düşüncesi bile sikimi pantolonumun içinde zonklatıyor. Cezalandırma benim tarzım değil. Genelde sevdiğim bir şey değildir... ama istediği buysa, onun için her şeyi yaparım.

Tüy kadar hafif dokunuşu elimin üstünde gezinirken, koltuğunda kıvranıyor ve bana başka bir soru sormakla beni teşvik etmek arasında nasıl mücadele ettiğini görüyorum.

"Ne oldu bebeğim? Başka ne istiyorsun?" Yavaş hareketlerime yeniden başlayarak soruyorum.

Kapüşonlu, şehvet dolu bir bakışla, "Her şeyi. Bana her şeyi öğretmeni istiyorum."

Yutkunmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Elimi amının sıcaklığından çekip Daisy'yi oturduğu yerden kaldırıyorum ve önümdeki masanın üzerine koyuyorum, bacakları benimkilerin iki yanına sarkıyor. Kaşlarının arasında bir kırışıklıkla bana bakıyor.

"Daisy, sana öğrenmek istediğin her şeyi öğreteceğim. Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Gözlerindeki sıcaklık ve yüzüne yayılan vahşi sarı dalgalarla başını sallıyor. "Yaptığın her şeyi öğrenmek istiyorum. Ben olmak istiyorum

İhtiyacın olan şey."

"Bebeğim," diye cevap veriyorum, ses tonumu yumuşak tutarak, "sen ihtiyacım olan her şeysin." Omuzları çöktü. "Ronan, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap veriyorum, ellerimi kalçalarında gezdirerek. "Ve dediğim gibi, bilmek istediğin her şeyi sana öğreteceğim. Ne denemek istersen yaparım."

"Sen bir... Dom'sun, değil mi? O zaman beni kendine köle yap." "İstediğin bu mu?" Entrika ile soruyorum.

"Sence yeterince itaatkâr mıyım?" diye omuz silkerek cevap veriyor.

Öne doğru eğilerek yüzünü kendime doğru çektim. "İtaatkâr olmak bir kişilik tipi değildir Daisy. Bu bir roldür ve yerine getirmeyi *istemen gereken bir* roldür. Eğer korktuğun buysa, bu benim ihtiyacım olan bir şey değil. Benim sevdiğim şey, bebeğim, seni iyi hissettirmek. Sana elimden geldiğince zevk vermek."

Parmaklarımla kalçalarını sıkarak onu masanın üzerinde kendime doğru çekiyorum. Bunu yaparken nefesinde bir kesiklik oluyor.

"Hiçbir şey beni senin vücudun üzerinde tam kontrol sahibi olma düşüncesinden daha fazla tahrik edemez -oynamak, test etmek,...becermek için." Son kısmı alçak sesle mırıldanarak ekliyorum, tepkisini izliyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyor, yuvarlak gözleri arzuyla kapanıyor.

"Bazı sınırlar, güvenli kelimeler ve açık bir iletişimle bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. Bu tür bir teslimiyet seni tahrik ediyor mu bebeğim?"

"Evet baba," diye fısıldayarak cevap veriyor ve ben soğukkanlılığımı kaybetmeye başlıyorum. Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum, gözleri bendeyken narin bir nefes veriyor.

"Güzel." Sonra yüzünü kendime doğru çekip onu öyle sert öpüyorum ki, masanın üzerinde eriyen balmumuna dönüşüyor. Uzaklaşırken dudaklarına fısıldıyorum, "Şimdi sessiz ol ki kimse seni duymasın."

Sonra bacaklarını omuzlarıma atıp onu masanın kenarına sürüklüyorum, külotunu kenara çekip en sevdiğim amını uzun uzun yalıyorum.

İniltilerini bastırırken, yatağıma bağlanmış, tamamen merhametime kalmış halde ne kadar güzel görüneceğini düşünerek bir ritim buluyorum. Bana duyduğu büyük güven bile beni tahrik ediyor. Bir an için, ileride olacakların korkusu kayboluyor. Sadece biz varız, yüzüm kucağında ve onun boğuk çığlıkları.

Böyle olduğunda, Daisy ile bir kaçamaktan daha fazlası olabileceğimize kendimi inandırıyorum. Belki bu seferki acı ve pişmanlıkla bitmek zorunda

değildir. Daisy'nin

Hayatında şiire, özgürlüğe ve renge hasret olan saf, dürüst ruhu benimkiyle paradan ya da zevkten daha çok beni önemsediğini gösterecek kadar uyuşuyor.

Sahip olduğumuz şey çok daha fazlası

olabilirdi. Umut edecek kadar aptalım.

Ama daha önce de aptallık ettim. Ve bu fırsatı kaçırmak, tüm potu kazanma umuduyla elimdeki eli oynamamak için daha da aptal olurdum. Onun için her şeyi riske atarım.

Bacakları başımın etrafında titriyor, nefes alış verişi zorlaşıyor ve çaresizleşiyor ve "Evet, babacığım" diye ciyakladığında bunun bir kaza olmadığını biliyorum. Bu onun bana sahip çıkma şekli. Onun olanı işaretlemek. Kime ait olduğumu açıkça belli ediyor, duyma mesafesindeki tek kişiye bir mesaj veriyor. Biraz abartılı olsa da, bu beni gururlandırıyor. Onun için daha azını yapmazdım.

Ve bu bana her şeyden daha fazla umut veriyor.

KURAL #23: TÜM RÜYALAR SONA ERER -BAZILARI DIĞERLERINDEN DAHA ANI

Daisy

Ronan'ın dairesine geri adım atmak, bir tatilden eve dönüp hemen başka bir tatile başlamak gibi geliyor. Binanın altındaki otoparkta bir yerlerde, bir daha asla görmek istemediğim eşyalarla ağzına kadar dolu, umutsuzca temizlenmeye ihtiyacı olan beyaz bir minibüs var. İhtiyacım olan her şey bu eski püskü sırt çantasında.

Şehre bakan büyük pencereden dışarı bakarken arkamdan bir çift kolun beni sardığını hissediyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı sallıyorum. İyiden de iyiyim, gerçekten. Bu lüks dairede, benim için deli olan bir adamla ve yazdığım şarkılarla dolu bir günlükle birlikteyim. Hayat güzel.

Peki neden kendimi huzursuz hissediyorum? Sanki ayaklarım yere değmiş ama ben tam olarak inememişim gibi.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, boynumu bir o yana bir bu yana bükerken yüzümü buruşturuyorum. "Sadece biraz yorgunum." Uçakta bol bol uyudum ama üzerime çökmeye başlayan bu *bitkinlik* hissinden kurtulamıyorum.

"Neden gidip biraz uzanmıyorsun?" diye öneriyor. "Bu gece kulübe gidiyoruz, değil mi?" Hevesle cevap veriyorum.

"Hayır. Bu gece izinliyiz Daisy. Şimdi git dinlen." "Ya istemezsem?" Utangaç bir gülümsemeyle söylüyorum.

"O zaman seni dizime yatıracağım." Kulağıma hırlıyor.

"Sözler, sözler."

"Git bebeğim," diyor, bu kez içten bir tonla.

"Tamam, tamam, ben gidiyorum." İsteksizce kendimi onun sıcak kucağından çekiyorum ve *yatak odasına, onun yatak* odasına doğru yürüyorum.

Kendime ait bir odam olmadığı için zavallı hissediyorum. Ya da kendime *ait* bir *evim*. Benim zavallı olduğumu mu düşünüyor? Şimdi bana bakmaktan bıkmadıysa, ne zaman bıkacak?

Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak, yatağına doğru tökezlerken kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yatağın kenarına oturduğumda, aniden gelen halsizliğimin ve halsizliğimin sebebinin uçakta uyurken -ve iki orgazm yaşarken- yola çıkmadan önce tereyağlı çikolatalı kruvasan dışında bir şey yememiş olmam olduğunu bir an geç fark ettim. Yaptığımız sohbete ve onun uzman parmaklarına o kadar kapılmıştım ki bunu düşünmedim bile.

Dürüst olmak gerekirse, aslında biraz rahatladım. Daha ciddi bir şey olmasındansa lanetli düşük kan şekerim olmasını tercih ederim. Bu yüzden uzanmak yerine yataktan kalkıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Ronan," diye sesleniyorum, açıklamaya hazırım ve o anda aklıma geliyor.

Çok hızlı ayağa kalktım. Kulaklarım çınladı, görüşüm bozuldu, başım döndü, hızla aşağı indim.

Düşüşümü engellemek için elimden geleni yaparak şifonyere uzanıyorum, ancak üzerindeki neredeyse her şeyi sağır edici bir paramparça ile yere düşürmeyi başarıyorum. Oda küçücük bir daireye dönüşürken her şey bana çok uzak geliyor, ta ki ben tamamen karanlığa gömülene kadar.

Gözlerimi tekrar açtığımda etrafımda sesler vardı. Hâlâ Ronan'ın yatak odasının zeminindeyim, başım halının üzerine düştüğüm için yanıyor olmalı. Görüşüm bulanık, sanki gözlerim suyla dolmuş gibi. Ama tanıdık, çılgınca bir ses duyabiliyorum.

"Bilmiyorum. Onu yerde buldum. Bayılmıştı."

Ronan. Tanrım, sesi çok

korkmuş geliyor. "O iyi mi?"

"Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz?" Gözlerime bir ışık tutuluyor ve ona karşı gözlerimi kısarak üstümde duran kişiye bir şeyler mırıldanıyorum.

"Ben iyiyim."

"Ne olduğunu hatırlıyor musunuz?" diye sorar. "Hanımefendi, bir şey aldınız mı?"

Bir şey almak mı? Bu da kim? Saatlerdir dışarıdaymışım gibi hissediyorum. Başım o kadar kötü zonkluyor ki kulaklarımda çekiç sesini duyabiliyorum.

"Kan şekeri," diye mırıldanıyorum ama kelimelerim bulanıklaşıyor ve dudaklarımı hareket ettirmek imkânsız geliyor.

"Kan şekeri?" diye soruyor adam. "Şeker hastası mısınız?"

Başımı sallıyorum, bu da daha fazla çarpmasına neden oluyor. Bu, bayılma nöbetlerimden sonra hissettiğim en kötü şeydi. Kafamı çok sert çarpmış olmalıyım.

"Kan şekerim... düşük..." diye kekeliyorum. O kadar güçsüzüm ki bir cümleyi zar zor bitirebiliyorum. Sesim ağır geliyor. *Her şey* ağır geliyor.

Gözlerim mavili adamın arkasında duran Ronan'ı buluyor. Özür *dilerim,* yüzümdeki ifadeyle bunu söylemeye çalışıyorum ama çenesinin sıkılmasından ve gözlerinin kısılmasından kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Onu gerçekten korkutmuş olmalıyım. Beni böyle bulduğunu düşünmek bile boğazımın düğümlenmesine ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor.

Ben orada yatıp kendimden nefret ederken sağlık görevlisi birkaç soru daha sıralıyor. Az önceki o acınası duygu daha da yoğunlaşıyor, utanç ve mahcubiyet de buna ekleniyor. Kendime bakma konusunda çok kötüyüm; kendimi zar zor hayatta tutabiliyorum. Yemek yemek en temel insani ihtiyaç ve ben bunu bile beceremiyorum.

"Hastaneye gitmesi gerekiyor," diyor Ronan öfkeyle.

"Hayır," diye zorluyorum yerden, "ben iyiyim."

"İyi değilsin Daisy."

"Sadece ihtiyacım var..."

"Daisy." Sesi sert ve adımı ısırarak söylüyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözyaşlarımın dolduğunu hissediyorum ve gözümü kırpmamla birlikte yüzümün kenarlarından yere doğru kayıyorlar.

Yenilmiş hissederek sadece başımı salladım.

Bir an sonra, topallayan bedenim sedyeye alınıyor ve gözyaşlarımı daha fazla tutamadığım gerçeğini saklamak için kolumu gözlerimin üzerine örtmek zorunda kalıyorum.

Rüyanın Paris'te bittiğini biliyordum. Sadece bu kadar ani biteceğini fark etmemiştim.

Hastanede milyarder bağlantıları ya da VIP muamelesi yok. Aşırı kalabalık acil servise götürüldüm, küçük bir perdeye itildim ve damarlarıma glikoz pompalıyor olması gereken bir serum takıldı çünkü birkaç dakika içinde kendimi yeniden insan gibi hissediyordum.

Ronan sürekli etrafımda dolanıyor ama benimle konuşmuyor.

Onu eve göndermek istiyorum ama bir yanım da onu gözümün önünden ayırırsam yine minibüsümde yaşayacağımdan korkuyor. Artık Paris'te hafta sonları yok. Artık şiir yok. Artık *o yok*.

Ben çok gencim. Çok sorumsuzum. Onun gibi bir adam için çok hasta, üzgün ve kırgınım.

"Daisy," diye fısıldıyor hastane yatağında sessizce ağladığımı fark ettiğinde.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, sözünü bitirmesine izin vermeden.

"Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Seni yerde buldum. Görünüyordun-" Arkasını döndüğünde sözleri kesiliyor ve tek görebildiğim azı dişlerini sıkarken çenesinin çıkardığı tıkırtı oluyor.

"Üzgün olduğumu söyledim," diye cevap veriyorum sesim titreyerek.

Ağır bir iç geçirir. "Seninle ilgilenmek istiyorum Daisy. Ama senin de kendine iyi bakmana ihtiyacım var. Bunu yapabileceğini bilmem gerek."

"Ben çocuk değilim Ronan," diye cevap veriyorum güçle. "Bu bir hataydı. Bu her zaman olur."

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim ve bir an için her şeyin bittiğini düşündüm. Tam şu anda, yemek yemeyi bile hatırlamayan sorumsuz bir kadına bakmak için çok yaşlı olduğunu fark ediyor.

Bu yüzden bana doğru koştuğunda gafil avlandım. Beni ona bakmaya zorlarken güçlü elleriyle yüzümü kavradı.

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceksin, beni anlıyor musun? Daha iyi besleneceksin. Günde üç öğün. Anlaştık mı?"

"Yapacağım. Söz veriyorum," diye boğuluyorum.

"Yapamam..." Söyleyeceği her neyse kayboluyor, dudaklarını birbirine bastırırken sözleri kesiliyor. Kendini toparlıyormuş gibi bir süre başka tarafa baktıktan sonra, yüzünde sert bir ifadeyle bana doğru dönüyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama tam o sırada perde açılıyor ve doktor içeri giriyor.

Hızlı konuşuyor ve test sonuçlarımı aceleyle gözden geçiriyor. Benden çok Ronan'la konuşuyor ve ben biraz sinirleniyorum. Onun babam olduğunu mu düşünüyor yoksa onu mu süzüyor bilmiyorum - onu suçlayamam. Bu hastane ışıklarında bile muhteşem görünüyor. Ama ona bağırmak istiyorum, bu *benim* sağlığım. Benim hatam. Düzeltilmesi gereken benim sorunum.

Bilmiyorum tabii ki.

Temel olarak, iyi olduğumu söylüyor. Diyabet ya da beyin sarsıntısı belirtisi yok. Sadece kan şekerim düşmüş ve daha iyi beslenmeyi öğrenmem gerekiyormuş. Stres ve seyahat sistemimi bozabilir - hepsi daha önce defalarca duyduğum şeyler.

Taburcu işlemlerini tamamlayıp eve gitmek üzere Ronan'ın arabasına binmemiz için bir saat daha geçmesi gerekiyor. Bana hâlâ kızgın olup olmadığını anlayamıyorum ama arka koltukta beni kollarına aldığında bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Ama hâlâ öfke izleri var, bunu söyleyebilirim.

Bunu telafi etmem için bir yol olmalı. Bana sonsuza kadar kızgın kalamaz.

KURAL #24: ONA BİR DERS VER

Ronan

Hastaneden çıktığımdan beri onuncu kez yumruklarımı sıkıyorum. Avuç içlerim kaşınıyor. Öfkemi Daisy'den çıkarmak ya da ona herhangi bir şekilde zarar vermek istediğim için değil. Ben lanet bir canavar değilim.

Hastanedeyken, yüzündeki üzgün ve pişman ifadeyi gördüm ve onu o şekilde bulmama izin verdiği ve beni çok korkuttuğu için ne kadar kötü hissettiğini anlayabiliyordum.

Eve döndüğümüzde onun için planlarım var. Çoğunlukla ona sarılmak istiyorum. Onu öpmek. Kalp atışlarını ve nefesini hissetmek ve onun ne kadar canlı ve sağlıklı olduğunu içime çekmek, ama yapamam. Henüz yapamam.

Daisy benim olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyor ve ben de ona göstermeye niyetliyim. Ama bunu yapmadan önce, onunla ilgilenmeliyim.

Daireye girdiğimizde soğuk bir tavırla "Yemek yemelisin," diyorum. Kapının yanında duruyor, yenilmiş görünüyor. Uzun sarı saçları başının tepesinde dağınık bir topuz haline getirilmiş.

Elini yüzünü yıkamak için banyoya girmeden önce "Tamam," diye uysalca cevap veriyor.

Agatha'nın bizim için hazırladığı yemekleri çıkarıp talimatlarına uygun olarak mikrodalgaya koyarken, Daisy ile aramızda bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyorum.

Sadece bir hafta içinde, beni büyüleyen gizemli bir kızdan çok daha fazlası oldu. Hayatımda beni korkutan bir yere yükseldi.

Julia'dan daha fazla. Shannon'dan daha fazla. Eski karımdan ve aradaki diğer tüm kadınlardan daha fazla. Keşke nedenini anlayabilseydim.

Daisy'nin güzel, akıllı ve komik olması bir yana. Bu onun iyi özelliklerinden daha fazlası. Birlikte olduğumuzda bana hissettirdikleriyle ilgili. Bana kendi hayatım hakkında hissettirdikleri.

"Umut", ruha tüneyen ve sözleri olmadan melodiyi söyleyen ve hiç durmayan tüylü bir şeydir...

Daisy bana böyle hissettiriyor. Sanki düşünmeme izin verdiğimden daha fazla yaşayacak hayatım varmış gibi. Sanki verecek daha çok sevgim varmış gibi.

Mikrodalgadan bip sesi geliyor ve tabağı çıkarıp Daisy için çatal bıçak takımı ve bir bardak suyla birlikte masaya koyuyorum. Banyodan çıktıktan sonra tabağını işaret edip soğuk ve duygusuz bir komutla "Ye" diyorum.

Yutkunuyor, tartışmadan masaya doğru ilerliyor.

Haddimi aşıyor olabilirim ama Daisy onun Dom'u olmamı istediğini söyledi. Kahretsin, bana *baba* diyor, sanki tanıştığımızdan beri bunu yapmak için can atıyormuş gibi. Eğer ona bana aitmiş gibi davranmamı istiyorsa, o zaman alacağı şey bu.

Ve henüz bir şey görmedi. Onu yatak odasına götürene kadar bekle.

Öfkemin kararlarımı etkilemesine izin veriyorum ve bunu yapmamalıyım. Sakinleşmem gerek. İyi düşünmeliyim.

Ama sonra onu yatak odasında yerde görmeye devam ediyorum, en kötüsünden korkuyorum. Kendine bakmıyor. Kendisine harcanabilirmiş gibi davranıyor ve bu da sinirlerimi beklediğimden daha fazla bozuyor.

Bugünden sonra her şey unutulacak ve eski halimize döneceğiz. Ama şimdilik bana borçlu.

Yemeğini bitirdiğinde tabağını alıp başının üstünü öpüyorum.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye soruyor ve neredeyse kalbim parçalanıyor. Kendini çok kötü hissediyor olmalı çünkü bu, onu minibüsünde uyurken bulduktan sonra eve götürmeye çalıştığımda benimle kavga eden kız değil. Yüzündeki pişmanlık gerçek.

"Hayır, Daisy. Sana kızgın değilim." "Evet, kızgınsın," diye zayıfça itiraz ediyor.

"Hayır," diye bağırıyorum. "Kızgın değilim." Ama neden ona kızgın olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum. *Sesim* kızgın geliyor.

Masum, yuvarlak gözleri sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bana bakıyor. "Ama..." diye fısıldıyor.

"Ama yine de seni cezalandırmak istiyorum."

"Beni cezalandırmak mı?" diye fısıldarken yumuşak, beyaz kaşları birbirine çarpıyor.

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor. "Kötü davranırsan ne yapacağımı söylemiştim Daisy?"

Yutkunuyor, hafifçe eğilirken dudakları aralanıyor. "Beni dizine yatır."

"Bence bunu hak ediyorsun. Sen ne düşünüyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Taş kesilmiş gibi görünüyor, gözleri kocaman ve nefes alış verişi kesik.

"Evet, baba," diye küçük bir sesle ekliyor ve bunun üzerine sikim neredeyse zıplıyor.

"Aferin Daisy." Alnından öperim. "Şimdi git kıyafetlerini çıkar ve beni yatağımda bekle."

Başını sallıyor ve uzaklaşırken derin bir nefes almaya zorluyor.

O odada kaybolduktan sonra, yemek tabaklarını temizlemek için zaman ayırıyorum. Beklemesini istiyorum. Ona zaman ayırmak istiyorum ve eğer oraya çok hevesli bir şekilde girersem, beni çatlarken görecek. Ve ben buna izin veremem.

Hazır olduğumda gömleğimin kollarını açıyorum ve yatak odasına giriyorum. Yatağın kenarında oturmuş, yere bakarak bekliyordu. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp beklentiyle bana bakıyor.

Kapının önünde duruyorum. Bunu biraz ters yapıyoruz ama Daisy'yle olan her şey alışılmadıktı, o yüzden pek şaşırmadım. Yine de onu *gerçekten* incitmediğimden emin olmalıyım.

"Buna rıza gösterdiğini bilmem gerek Daisy."

"İstiyorum," diye yanıtlıyor çabucak. Sesi tatlı bir ılık hava gibi. Bu benim için hem daha zor hem de daha cazip hale geliyor. O masum yüzün ve güzel sesin ardında çivi gibi sert bir kız olduğunu biliyorum. Cehennemi yaşadı. Kendi başına hayatta kaldı. Bana ihtiyacı yok ama varmış gibi davranmak istediğini biliyorum.

Ve daha da önemlisi, *bunu* istediğini biliyorum.

Cezayı, kefareti ve affedilmeyi.

"Eğer o olur çok çok için Sen, sadece söyle Kırmızı, ve Ben yaparım. Dur.
Anladın mı?"

Başını sallıyor, o iri mavi gözleri bana şehvetle bakıyor.

"*Kırmızı demelisin* Daisy. Eğer bana durmamı ya da acıttığını söylersen durmam. Anlaşıldı mı?"

Her nefes alışında göğsünün inip kalkışını izliyorum. Yorganı yumruklarıyla sıkarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Titrediğini buradan görebiliyorum.

"Evet. Anlıyorum."

Ona doğru yürüdüğümde nefes alış verişi hızlanıyor ama gözleri yüzümden ayrılmıyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi bana bakıyor. Yatağa yanına oturduğumda tek kelime etmiyorum, sadece kucağımı sıvazlıyorum ve beklentiyle ona bakıyorum.

Tek kelime etmeden kendini bacaklarımın üzerine bırakıyor ve çıplak kıçını bana gösteriyor. Bu manzara karşısında ağzım sulandı.

Bununla ilgili her şey farklı hissettiriyor. Kulüpte değiliz. Karşımdaki, kölelik ya da cezalandırılma konusunda deneyimli bir kadın değil. Yoğun duygusal hisler *beslemediğim* biri değil. Bir şekilde, ben de onun gibi buna tamamen hazırlıksız hissediyorum. Ama yine de istiyorum.

Muhtemelen normalden on kat daha fazla.

Elim kıçının her bir yanağında geniş daireler çiziyor, dokunuşumla kıvranıp titremesini seviyorum.

"Yirmi tane yapıyoruz ve her birini sayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Evet baba," diye mırıldanıyor.

"Güzel ve yüksek sesle," diyorum, sağ elimi kaldırıp kıçına bir şaplak indirmeden hemen önce. Bir gıcırtı çıkarıyor ama çoğunlukla başka bir tepki vermiyor.

"Bir," diye anons ediyor.

Hiç ara vermeden tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde dişlerini sıkarak ve kısık bir sesle saydığını duyuyorum.

Her seferinde bir çığlık atarak kıvranmaya başlıyor. Kıçı artık kıpkırmızı ve ben de bir ara verip çiğ etini ovuyorum, dokunuşlarımla rengin nasıl beyaza dönüştüğünü izliyorum.

Sikim o kadar sert ki, onun altında ağrıyor ve her yer değiştirdiğinde cennet ve cehennem birleşmiş gibi hissediyorum.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun, değil mi Daisy?"

"Çünkü bugün yemek yemedim," diyor tiz bir sesle.

"Çünkü beni korkuttun, bebeğim. Ödümü kopardın. Şimdi çığlıklarını, ağlamalarını ve çırpınışlarını duymak istiyorum, çünkü en azından o zaman

Yaşıyorsun ve iyisin. Benim için çığlık at Daisy."

"Evet baba" diye fısıldamadan önce ellerimin altında titriyor.

Bununla birlikte, elimi kaldırdım ve tam çiğ, kırmızı etine şaplak attım. Bu en sert şaplaktı, hatta elimi bile yaktı ama dediğimi yaptı. Acı dolu bir çığlık atıyor, ayaklarını yatağa vuruyor, böylece boştaki elimle onu kendime doğru daha sıkı tutmak zorunda kalıyorum.

"İşte benim kızım," diye cevap veriyorum ona tekrar
şaplak atmadan önce. "Acıyor!" diye ağlıyor yatağa
karşı.
"Say Daisy. Yoksa baştan başlamak
zorunda kalacağım." "On altı," diye
hıçkırıyor.

Son dört tokat onun canını yaktığı kadar benim de canımı yaktı. Bitmesini istediğini biliyorum. Nefret ettiğini biliyorum ama sırtındaki ter damlacıklarından ve durmam için yalvardığında bile durmayacağımı bilmesinden Daisy'nin cezadan hoşlandığını anlayabiliyorum.

Ona acı çektirmek benim doğamda olmayabilir, ama onun bunu bu kadar iyi karşıladığını görmek beni tahrik ediyor.

Bana karşı çırpınıyor, ben onun hassas kıçını ovarken yatağa doğru çığlık atıyor. Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırdığımda, oradaki uyarılma havuzunu hissediyorum ve bir hırıltı çıkarıyorum. Benim dokunuşumla çığlıkları vahşi, alçak ve muhtaç bir hal alıyor. Elimi tekrar kıçına götürüyorum ve kalçaları dokunuşumu aramak için hareket ediyor.

"Bana ne istediğini söyle bebeğim," diyorum ellerimle kıçını sıkarak.
"Dokun bana," diye
haykırıyor. "Dersini aldın
mı?"
"Evet, baba," diye sızlanıyor. "Sadece lütfen, dokun bana."

"Kızım çok muhtaç," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı tekrar ağrıyan çekirdeğine doğru kaydırıyorum. Amcığının nemini kıvrımlarına yayıyorum, onu açıyorum ve dokunuşumla onu kızdırıyorum. Kıvranıyor ve inliyor, nefesleri pantolon ve nefes nefese geliyor. Sert istediğini bildiğim halde nazik davranıyorum.

Bir parmağımı içine soktuğumda, boğuk bir inilti çıkarıyor, elimin onu yavaşça becerme hareketiyle sesi uzatıyor. Nefes nefese kaldığında, noktayı bulduğumu anlıyorum ve onu suskun bırakan bir ritimle iterek bir parmak daha ekliyorum.

"Orası mı? Tam orası mı? Söyle bana Daisy."
"Evet," diye cevaplıyor nefes nefese. "Tam orası. Durma."

Bacakları açık ve kucağımda gelişini izlerken sikimin üzerindeki ağırlığı enfes. Bacaklarındaki kaslar geriliyor ve ayak parmakları kıvrılıyor, tam da amcığı elimde titreşirken vücudunun sıkılaştığını hissederken.

"Evet, bebeğim. Baban için gel."

Vücudu yumuşamaya başlayıp nefes almasına izin verdiğinde nefes nefese kalıyor.

Bir an daha kendimi tutamıyorum. Vücudunu yüzüstü yatağa yatırıp ayağa kalkıyorum ve pantolonumun düğmelerini hızla açarak ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum. Kıçını kenara doğru çektiğimde bir çığlık atıyor, kendimi ıslak çekirdeğine odaklayıp içeri girmeye zorladığımda ayak parmakları yere zar zor değiyor.

Vücudunun sikimi yutma hissi nefes kesici. Onu becerirken, sertçe sokarken, vücudumun onunkine çarpma sesiyle karışan çığlıkları ve inlemeleri, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

"Bana ne yaptığına bak, Daisy. Beni delirtiyorsun." Kelimelerim her itişte kesik kesik homurtular halinde çıkıyor. Yavaşlamazsam kendimi kaybedeceğim. Bu yüzden çekiliyorum, sadece ucunu girişinde bırakıyorum ve bir an için orada donup kalıyorum.

İnliyor ve kıvranıyor, kendini sikime dayamak için geri itiyor ve bu manzara karşısında göğsümden bir inilti yükseliyor.

"Tanrım, bebeğim."

Tekrar çekiyorum ve o da sertçe geri itiyor, muhtaç amcığı sikimi kovalıyor.

"Siktir," diye inledim. "Bana istediğini söyle, bebeğim."

"İstiyorum baba," diye haykırıyor. Yatak şimdi karmakarışık, parmakları yatağın etrafında sıkıca kenetlenmiş, yatağı aletimle kendini becermek için kaldıraç olarak kullanıyor.

Taşaklarım gerilmeye başlıyor ve sikim patlamakla tehdit ediyor, bu yüzden kalçalarını sıkıca kavrıyorum ve ona sertçe vuruyorum. Vücudunu yatağa çarparak bağırıyorum, içine boşalıyorum.

Sonunda tamamen tükendiğimde, bedenimi onunkine yaslıyorum. Muhtemelen kalbimin sırtında attığını hissediyordur. Nefesimi kulağında hissedince başını çevirip ağzımı buluyor ve mükemmel dudaklarıyla beni usulca öpüyor.

Bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeydi ve bir sürü şey yaptım. Daisy, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden düşünmemi sağladı. Onu bir daha böyle incitmek istemesem de

Onun o acı ve mücadeleyle büyüdüğünü görmenin beni değiştirdiğini itiraf etmeliyim. Ben de yeni bir şeyler öğrenmek için çok yaşlı olduğumu düşünüyordum.

KURAL #25: YAŞ GERÇEKTEN SADECE BİR RAKAMDIR

Daisy

"Çok sıcak değil, değil mi?" Ayak parmaklarımı suya batırırken Ronan elimi tutuyor, tüm bacağım lavanta kokulu köpükler tarafından yutuluyor.

"Mükemmel," diye cevap veriyorum. Sadece acıyı hissedecek kadar sıcak, ama acıtacak kadar değil.

Tabii ki kıçım suya değdiğinde, farklı bir melodi söylüyorum. Sıcak su hassas kıçımı acıttığında bir çığlık atıyorum ve bunu yaptığımda Ronan'ın şeytani sırıtışını fark ediyorum.

"Banyodan sonra üzerine bir şey süreceğim, bunun yardımı olur ama morarmayacağına söz veremem."

Çenemi küvetin kenarına dayayarak, "Umarım öyledir," diye cevap veriyorum.

"Neden? Morarmış bir kıç mı istiyorsun?" Dolaptan beyaz, kabarık bir havlu alırken gülümsüyor.

"Sayılır. Bir kupa gibi."

Bir an donup kalıyor ve gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıp derin bir nefes alıyor, bu da beni güldürüyor. Vücudumda iz bırakması fikri hoşuma gidiyor ve bunun iyi bir şey olup olmadığından tam olarak emin değilim. Bir yetişkin olarak ilk kez düzgün bir şekilde şaplak yedim ve biraz korkmuş olsam da bunun nedeni acı değildi. Daha çok ilişkimize ne yapacağından korkuyordum. Onun beni cezalandırması

Ona gücenir mi? Ceza vermekten hoşlanmadığı için bu onu daha da kızdırır mı?

Açıkçası, bunların hiçbiri olmadı. Beni yatağa çivilemişken, eli sert bir şekilde kıçıma inerken, yaptığım şeyin bedelini bana ödetme düşüncesini yapmam gerekenden daha çok sevdim. Tüm sorunlarımız bir şaplakla çözülemez, ama o anda yanan ateş bir cehennem gibiydi ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum - pis, aşağılayıcı bir tahrik türü olsa da.

Bu her zaman hissetmek istediğim bir şey değil ve şimdi bunu telafi etmek için beni biraz şımartmasına gerçekten ihtiyacım var, ancak bugün daha önce olanların suçluluğu ve utancı gitti.

Bu yüzden köpük banyosu ve sevgi dolu davranışlar. Aramızdaki her şey normale döndü. Bunun için çok minnettarım. Bana bu kadar kızgın olmasından nefret ediyordum.

Hiç bu kadar rahat hissettiğim bir ilişkim olmamıştı. Evet, Ronan zaman zaman *babam* gibi davranıyor ama davranmadığı anlarda da bana eşitmişim gibi davranıyor. Bana gülmüyor, beni küçümsemiyor ya da bana yapamayacağım şeyler varmış gibi davranmıyor. Aramızdaki bağ son derece dengeli.

Daha önce ne kadar endişelensem de Ronan'ın onun için çok genç ya da çok sorumsuz olduğumu düşünmediğini biliyorum. Onunla ilgili tüm korkularımın yanlış olduğunu kanıtladı.

Bunun farkına varmak bana sadece gerçeği öğrendiğinde başarısız olmaya mahkum bir ilişkinin içine daha da derine düştüğümü hatırlatıyor.

Acı gerçek şu ki şu anda iki seçenekle karşı karşıyayım.

Birincisi, annemle ilgili itiraf et. Eninde sonunda ortaya çıkacak. Eğer gerçekten yeterince uzun süre birlikte kalırsak, annemin kim olduğunu öğrenecek, bu yüzden sonsuza kadar saklayamam.

İki, yalan söyler ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırım. Ama bu seçeneği düşünmek bile beni hasta ediyor. Yalan söylemekten nefret ederim. Ve *ona düpedüz yalan* söyleme fikri bile düşünülemez.

Eninde sonunda dürüst olmak zorundayım. Ve dürüst olduğumda aramızdaki her şeyin değişme ve artık beni istememe ihtimali çok yüksek. Buna hazır olmalıyım ama kendimi bu sonuca gerçekten hazırlayabilir miyim bilmiyorum.

Ronan Kade'e sadece aşık olmuyorum. Ona *bağımlıyım.* Tam olarak anlayamadığım bir şekilde onu arzuluyorum. Kederimin acısını dindirmiyor.

ama bana bir süreliğine bunu unutturuyor. Ve onunla birlikteyken, suda tek başıma yüzmüyorum. O hemen yanımda.

"Benimle gelir misin?" Ona doğru kabarcıklı bir el uzatarak soruyorum. "Bu küvet ikimiz için de fazlasıyla yeterli."

Banyo tezgâhına yaslanmış, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, kaşlarının arasında kuşkulu bir çentikle bana bakıyor. Bunu düşünüyor.

Sonra teker teker gömleğinin düğmelerini açıyor ve pantolonunu giymeye başlıyor.

Çıplak olduğunda, arkamdaki sıcak suya giriyor, sırtımı göğsüne doğru çekiyor ve ben de kollarında rahatlıyorum. Bir an sessiz kaldık, sıcak su ikimizi de sakinleştirdi.

"Bu senin için çok fazla değildi, değil mi?" diye soruyor, şaplaktan bahsederek.

Başımı salladım. "Hiç de değil." "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Uzun bir nefes alıp düşündükten sonra aklıma tek bir kelime geliyor. "İçerik."

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Denemek istediğin başka bir şey var mı? Belki kulüpte ilgini çeken bir şey vardır."

Başımı onun göğsüne yaslayarak biraz düşündüm. Ronan'dan önce kulüpteki her şey kişiliksiz ve korkutucu geliyordu. Şimdi orada onunla birlikte olma fikri her şeyi değiştiriyor. Beni güvende tutacağını ve iyi hissetmemi sağlayacağını bilerek tüm olasılıkları keşfetme ihtimaline bayılıyorum.

"Nelerden hoşlanırsın?" Başımı ona doğru çevirerek soruyorum. "Bu benim neyi sevdiğimle ilgili değil. Sana soruyorum."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Sizin de kendinize ait zevkleriniz olmalı."

"Benim zevkim birlikte olduğum kişinin boşalmasını izlemek Daisy. Eğer kırbaçlar ve küreklerle boşalıyorsan, bunu yapmak istiyorum. Eğer insanlar seni izlerken boşalıyorsan, bunu da istiyorum."

Küçük bir kahkaha attığımda çenemi çevirip ona bakıyor. "Bu ne içindi?"

"Yok bir şey," diye cevap verdim. "Sadece... bana gerçekten kürek çekeceğini sanmıyorum. En azından hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Haklısın. Ben olsam yapmazdım." Cevabında çok açık sözlü ve gerçekçi.

"Ama yine de yapardın?"

Dudaklarını yalayıp bana sert bir bakış fırlatmadan önce yüz hatları düşünceli bir ifadeye bürünüyor. "Başka birinin bize katılmasına izin verir misin? Bunu yapmak *isteyen* birine?"

Çenem neredeyse yere düşecekti. "Üçlü gibi mi?"

Duraklıyor, kaşları içe doğru kıvrılıyor. "Tam olarak değil. Daha çok bir sahne gibi. Sanırım izlemeyi çok isterdim ama bunu yapacak kişi ben olabilir miyim bilmiyorum."

Bu fikir karşısında tüylerim diken diken oluyor ve heyecanımı kontrol etmeye çalışarak hevesle cevap veriyorum: "Evet, sanırım bu hoşuma gidebilir. Güvendiğin biri olduğu sürece. Ve bana karşı nazik olsunlar."

"Her zaman senin hızında, bebeğim. Kimsenin seni incitmesine izin vermem."

Terden ıslanmış saçlarımı alnımdan geriye doğru bastırıyor ve sormadan edemiyorum, "Bu seni rahatsız etmez mi? Beni başka biriyle görmek?"

"Tekrar söylüyorum," diye yanıtlıyor, "bu seks değil. Ama evet, senin başka biriyle birlikte olmak istemen düşüncesi beni rahatsız ediyor."

Kolumdan aşağı su damlatıyor, derimden kayarak sabunlu suya karışmasını izliyor ve sözlerinin zihnimde tekrarlanmasına izin veriyorum. Bu onun için inanılmaz derecede savunmasızdı ve bunu duymak her ne kadar hoşuma gitse de, bu suçluluk bıçağını biraz daha içeri soktu. Her ne kadar kendine güvenen ve kontrollü biri gibi görünse de, Ronan'ın bir parçası kendini güvensiz hissediyor ve bunu düşünmek beni dehşete düşürüyor.

Parmaklarına uzanıp onları sıkıca avuçlarımın içine alıyorum. "Bu beni de rahatsız ederdi. Ama," diyorum elinin tersini öperek, "başka kimseyi istemiyorum."

"Hayır mı?" diye soruyor kayıtsızca. "Daha genç biri değil mi?"

Bu soru göğsümü ağrıttı. "Hayır. Daha yaşlı birini mi istiyorsun?"

Dudaklarını başımın yan tarafına bastırıyor. "Hayır."

Sonra ona yaslanıyorum, sert bedeninin etrafıma sarıldığını hissediyorum. "Gözlerini kapat, Ronan."

Başı benimkinin yanında duruyor, nefesi yanağımda. "Tamam, kapandılar," diyor kıkırdayarak, açıkça benimle dalga geçerek.

"Benimkiler de öyle," diye fısıldıyorum. Parmaklarımız birbirine karışıyor, sürtünüyor ve birbirine dokunuyor. Bacaklarımız birbirine bastırılmış durumda ve kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyorum, yani

neredeyse kaynaşmış durumdayız.

"Tam burada, şu anda, benden farklı hissediyor musun? Sadece daha yaşlı olduğun için."

"Hayır," diye fısıldıyor kulağıma.

Sonra kollarını bedenime dolayarak beni sıkıca kavrıyor. "Sadece yıllar," diyorum. "Aradaki fark kimin umurunda ki?

böyle mi?"

"İşte böyle, bebeğim." Bana sarılırken sesi kulağımda yatıştırıcı bir etki yaratıyor. Su soğuyana kadar birlikte sessizce oturuyoruz, başka bir şey söylemiyoruz ve birbirimize bundan daha fazla dokunmuyoruz. Sessizlikten hiç hoşlanmamıştım.

hayatımda çok fazla biri var.

Sonunda dışarı çıkıyor, beni bir havluya sarmadan önce kendini kuruluyor, sıcak bedenlerimiz birbirine bastırıyor. Sonra beni bir çocuk gibi kollarına alıyor ve yatağa taşıyor.

Birlikte yorganın altına girdiğimizde, uykuya dalarken kafamda başka bir şarkı yazıyorum. Bu şarkı hastane ışığında iyi görünen bir adam ve beni neredeyse köpük banyosunda boğacak kadar ağır olan sırların ağırlığı hakkında.

KURAL #2c: EN İYİ ARKADAŞLAR HER ŞEYİ BİLİR

Daisy

"Paris mi?" Geo soruyor, gözleri kocaman ve çenesi açık. "Paris, Fransa'daki gibi mi?"

"*Oui,*" diye gülümseyerek cevap veriyorum. Dirseklerim barın üzerinde duruyor ve zar zor ayakta durabiliyorum. En son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Çoğu kız üst kattaki VIP odasında bir saat geçiriyor," diye yanıtlıyor.

Sırıtışım daha da büyüyor, o kadar ki yanaklarım yanmaya başlıyor.

"Kendine bir bak," diyor, elindeki şişeyi yere bırakıp bana yumuşak bir ifade verdi. "Sen aşıksın."

Dudağımı ısırıp aptal, aşık suratımı saklamaya çalışırken allığımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Bu da Geo'nun iki katına çıkmasına neden oluyor.

"Vay anasını. Sen *gerçekten* aşıksın."

"Ah dur," diye cevap veriyorum, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Ben *gerçekten* aşık değilim."

Şişeyi eline alıp içkiyi hazırlamaya devam ederken gülüyor. "Evet, öylesin."

Gülümseyerek omuz silkiyorum. "Tamam, belki biraz."

Geo, "Bunları masa ikiye götür, sonra bana her şeyi anlatırsın," diyerek beni içki dolu bir tepsiyle yoluma gönderiyor. Tepside dengede duran altı şampanya flütüyle neredeyse zıplıyorum ve yürüdüğüm süre boyunca arkadaşımla hangi ayrıntıları paylaşacağımı ve hangilerinin çok kişisel olduğunu düşünüyorum.

Ona L'Amour'u anlatmalı mıyım? Ya da Eyfel Kulesi'nin önünde parmaklandığımı mı? Ona kötü, küçük bir kız gibi şaplak yediğimi ve bundan *hoşlandığımı* söylemeli miyim? Hem de çok.

Tamam, belki de ayrıntıları atlayarak bu konuları geçiştireceğim.

İkinci masaya içkileri bıraktıktan sonra arkamı döndüğümde Ronan'ın kulübün önündeki ağır siyah perdeden geçtiğini görüyorum. Onu görür görmez kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bir haftadır onunla birlikte olduğum gerçeğini boş verin. Bir saattir işteyim ve onu şimdiden özlüyorum.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak, yüzüme yayılmak üzere olan kulaktan kulağa sırıtışla savaşıyorum. Birden dün gece banyodan önce, sonra banyodan sonra ve bu sabah... ve kulüpteki vardiyam için ayrılmadan hemen önce neler yaptığımızı hatırlıyorum.

Ronan'ı odanın öbür ucundan takım elbisesinin içinde görünce olduğum yerde donup kalıyorum, ona hayran hayran bakıyorum. Durup odayı tararken sağ eli cebinde, sol eli sakalının üzerinde kayıyor. Bunu hiç yapmaz. Ben de donup kalıyorum, gözlerinin beni bulmasını bekliyorum ve bir an sonra bakışlarımız buluşuyor.

Yavaşça bana doğru yürürken yan gözle Geo'ya bakıyorum, o da sırıtarak başını sallıyor. Ronan ve ben ilişkimizi saklamayacağımız konusunda anlaşmıştık ama bunu göstermeye de hevesli değildik. Sırlar zaten daha eğlencelidir -en azından bu tür sırlar. Ona Geo'ya söylemem gerektiğini söyledim, ama bunun dışında, henüz bunu halka açıklamayacağız.

Ama şu anda bu sözü bozmaya hazırım. Ellerimi ondan uzak tutabilir miyim bilmiyorum. O takımın içinde çok iyi görünüyor.

"Daire çok sessiz ve sıkıcıydı," diyor sessizce, katın ortasında buluştuğumuzda.

"Sadece bir saattir yoktum," diye cevap veriyorum, aptal gibi sırıtarak. "Uzun bir saatti."

"Peki... ne yapacaksın?" diye sordum. Buraya kimseyle herhangi bir aktiviteye katılmak için gelmediğini biliyorum ama sormadan da edemiyorum.

"Bir içki al. Seni seyredeceğim. O eteğin içinde kıçının ne kadar güzel göründüğüne hayran ol." Biraz daha yaklaşıyor. "Sonra... vardiyan bittiğinde seni yukarı çıkaracağım ve yatağıma bağlayacağım."

Sözleri ve vaat ettiği imaj yüzünden yanaklarım yanıyor. "O zaman umarım çok yavaş bir gece olur."

"Emerson'a kulübü kapatması için hemen şimdi ödeme yapacağım," diye gülümseyerek cevap veriyor ve ben de gülüyorum.

"Bekleyebilirsiniz Bay Kade. Hâlâ yapmam gereken bir iş var."

"Peki," diye mırıldanarak yanımdan geçip arka taraftaki masasına oturdu. Benimle randevuyu kazandığı gece oturduğu masaya.

Bara doğru yürürken onun yakıcı bakışlarını kıçımda hissediyorum ve Geo orada, Ronan için hazırladığı sek burbonu almak için yaklaştığımda kendi kendine gülüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Ben soruyorum.

"Sözlerini yediğini görmeye bayılıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha bir hafta önce *yaşlı erkeklerden hoşlanmadığını* söylemiştin,"

diye takılıyor bana. "Fikrimi değiştiren birini buldum." Hayalperest ses

tonunu ben bile duyabiliyorum.

sesimde.

"Belli ki."

"Ronan ikna edici bir argüman sundu," diye gülümseyerek

cevap veriyorum. "Evet, sikiyle."

Çenem düştü. "Geo!" Bunu duymadığından emin olmak için Ronan'a bakmadan önce ciyaklıyorum. Gerçi duysa da çok alınmazdı herhalde. Geo haklı, gerçi fikrimi değiştiren şey seks değildi, değil mi? Ondan önce değişmişti.

Beni omzunun üzerinden dairesine taşımaya çalıştığı gece.

Günlüğüme bir satır şiir yazdığı gün.

Dün gece küvette ikimiz de gözlerimiz kapalı birbirimize sarıldığımızda onun kollarında hissettiklerim.

Hepsi de Ronan Kade'in yaşını neden artık umursamadığım konusunda çok ikna edici argümanlar.

Burbonunu tepsime koyup masasına götürüyorum. Yürürken beni izlemesini seviyorum. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi. Sanki bir seks kulübüne bütün gece içki servisi yapmamı izlemek için gelmiş gibi.

Hınzır bir sırıtışla içkiyi ona uzatıyorum. "Bu

bakış ne için?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diye takılıyorum Geo'nun aletiyle ilgili sözlerini düşünerek.

"Nasıl hissediyorsun? Vardiyandan önce yeterince yemek yedin mi?"

Artık böyle olacak, değil mi? Her zaman yeterince yediğimi ve artık öğün atlamadığımı kontrol ediyor.

Üzerine eğildim, ellerim sandalyesinin iki yanında, dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım, "Evet, babacığım."

İnleyerek cevap veriyor.

Geri çekilmeme fırsat vermeden bir elini bacağıma doluyor ve beni kendine doğru çekerek dizlerinin arasına alıyor, yüzlerimizi sadece birkaç santim ayırıyor. Tedbirli olmak buraya kadarmış.

"Vardiyanın sonuna kadar beklemek zorunda değilim," diyor soğukkanlı ve seksi bir uyarıyla.

"İşimi kaybederim."

"Umursadığımı mı sanıyorsun? Bana böyle demeye devam edersen seni burada sikerim."

Birkaç santim alçalmadan önce ona gülümsüyorum ve hızlı bir öpücük için dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Bekleyebilirsiniz, Bay Kade. Burbonunuzu için ve uslu durun."

Parmakları bacağımın arkasında bir aşağı bir yukarı gezinirken çenesi sıkılıyor. Şimdi uzaklaşmaktan nefret ediyorum. Onun dokunuşuna çok bağımlıyım. Ama gitmek zorundayım. Zemin susamış müşterilerle dolmaya başladı.

Ama ayağa kalkıp Ronan'a doğru döndüğümde, odanın karşısındaki biriyle göz göze geliyorum. Clay, benimle çıkmaya *çalışan* adam, yüksek bir masanın yanında tek başına duruyor ve bakışlarında merakla bana bakıyor. Gözleri Ronan'a doğru iniyor, sonra tekrar bana dönüyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya ve bara geri dönmeye zorlarken birden kendimi açıkta ve rahatsız hissediyorum. İçkileri servis ederken ve siparişleri alırken ikisinin de beni izlediğini hissediyorum ama sadece Ronan'a odaklanmaya çalışıyorum. Birkaç dakikada bir ona doğru gizlice bakıp gülümsüyorum ve çoğunlukla Clay'in bana olan dikkatini fark ettiğini sanmıyorum.

Ondan sonsuza dek kaçamam, bu yüzden onun masasının yanındaki masaya servis yaptıktan sonra Clay'in masasında duruyorum.

"Merhaba," diyorum müşteri hizmetleri sesim ve gülümsememle. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Hemen cevap vermiyor. Onun yerine gözlerini kısıyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Selam Daisy. Seni birkaç gündür buralarda görmüyorum," diyor bana yaklaşarak.

"Şehir dışındaydım," diye neşeyle cevap verdim.

"Oh güzel. Nereye gittin?" Gülümsemem solmaya başlıyor. O da fark etmiş olmalı ki endişeli bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Bunu sormak uygunsuzdu. Cevap verme."

Mümkün olduğunca sıradan tutmaya çalışarak karşılık olarak gülüyorum. "Sorun değil. Ben, uh... Paris'e gittim aslında."

Gözleri büyür. "Oh, vay canına. Paris'e mi? Kulağa harika geliyor. Aferin sana." "Teşekkürler," diye cevap veriyorum gergin bir gülümsemeyle. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Elbette..." diyor ve tereddüt edişinden ve dudağını çiğneyişinden bana bir şey sormak için cesaretini topladığını anlıyorum. "Belki bu gece benimle bir tane içmek için bir şansın olur?"

Gözlerindeki endişeli umudu fark ettiğimde, içimi bir sempati duygusu kaplıyor. Clay'in tatlı doğasını ve yakışıklı yüzünü takdir etmek için bir an duruyorum.

İnsanların birlikte olmam gerektiğini düşündüğü erkek tipi bu mu? Clay gibi bir adamla çıkıyor olsaydım, endişe duymazdım. Yargılanma korkusu olmazdı. Onu eve, babamın yanına götürmekte tereddüt etmezdim ve kimse onunla *doğru* nedenlerle birlikte olup olmadığımı sorgulamazdı.

Ama onunla ilgili hiçbir şey ruhumu ateşlemiyor. Yakışıklı, nesnel olarak tatlı ve bir seks kulübünde, bu yüzden sapkın bir tarafı olduğuna bahse girmeye hazırım.

"Bu gerçekten çok tatlı," diye cevap veriyorum, gözlerimi yukarı doğru taramadan önce ayaklarıma bakıyorum. "Ama ben yapamam."

Bir süre sonra bilerek başını sallıyor. "Şu zengin adam, değil mi?" "Evet," diyorum nefesimin altında.

Gözleri Ronan'dan bana doğru yavaşça kayarken, ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum. Kızları 'zengin' erkeklerin almasının haksızlık olduğunu ya da onunla sadece parası için birlikte olduğumu.

"Dürüst ol," diyor dirseğini masaya dayayarak. "Eğer o gece kazanmış olsaydım..." Cümlesini bitirmeden önce dişlerini sıkar. "Biliyor musun, boş ver. Bilmek istemiyorum."

Müzayedenin ertesi günü Clay'i gördüğümü ve kazanmış olsaydı gecemin nasıl farklı bitebileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bunu düşünmek bile beni üzüyor. Hayatımın en güzel, en romantik haftasını kaçırmış olmak. O açık artırma hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Bunu hissedebiliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ama nedenini bilmiyorum.

Mahrem bir şey söyleyecekmiş gibi eğildiğinde tenim ısınıyor ve paniklemeye başlıyorum. Tek düşünebildiğim Ronan'ın izlediği ve birinin benimle bu kadar uzun süre konuştuğunu görerek kıskanmasını ya da kızmasını istemiyorum.

Birden Clay'in göğsüne bir el değiyor ve biri aramıza giriyor. Ronan olmasını bekliyorum ama sonra gözlerim Clay'in göğsüne dokunan kadının uzun siyah tırnaklarına ve narin parmaklarına odaklanıyor.

Yumuşak ve seksi bir komutla, "Eğil oğlum," diyor.

Başımı çevirip Eden St. Claire'in gözlerinin içine bakıyorum, baskın ifadesini şu anda elleri havada ve yüzünde bir sırıtışla teslim olan Clay'e yöneltiyor.

"Evet, Madam."

İkisine de bakarken yüzüm gülünç derecede ısınıyor. *Neler oluyor burada?*

"Daisy'ye içki siparişinizi verin ve bırakın işinin başına dönsün."

Clay'in gözleri yavaşça yukarıya, yüzüme doğru kaydığında, özür diler gibi ve bir an öncesine göre çok daha küçük görünüyor. "Cin tonik lütfen."

Eden'a doğru bakmadan önce başımı sallıyorum. "Benim için bir şey yok. Teşekkürler Daisy."

Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor. Onun yerine, içkisini almak için sözsüzce bara doğru koşuyorum. Dürüst olmak gerekirse, Madam Kink beni korkutuyor. Bu kadar özgüven ve hüner beni korkutuyor çünkü bu kadar özgüvene sahip olmam gerektiğini hissediyorum ama değilim.

O Salacious'ta bir ikon; güzel, nazik, baskın, seksi, korkusuz.
Keşke ben de öyle olsaydım dediğim her şey onda var.

Bara doğru giderken Ronan'la göz göze geliyorum ve bana kaşlarını çatarak sorgulayan bir ifade veriyor. Cevabım omuz silkmek ve gülümsemekten başka bir şey olmuyor.

Clay ve Eden'ın hâlâ konuşmakta olduğu masaya döndüğümde, içkisini götürüyorum ve o da ben ayrılmadan önce beni hemen kolumdan yakalıyor. Clay'in duyma mesafesinden çıkana kadar birkaç adım birlikte yürüyoruz.

"İndiğinde on dokuz numaralı odaya gel."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kalbim sanki kan yerine buz pompalıyormuş gibi hissediyorum. Birden Eden bir kahkaha attı.

"Aman Tanrım, yüzün," diye feryat ediyor. "Korkmuş görünüyorsun. Sadece benimle takılmanı istemiştim. Benimle bir kadeh şarap iç. Seninle konuşmak istiyorum."

"Öyle mi?" Hâlâ şaşkınlık içinde cevap veriyorum.

"Sen benim en iyi arkadaşımla çıkıyorsun. Birbirimizi tanıyabileceğimizi düşündüm."

"Oh..."

Bu gerçek hayat mı?

Elini koluma koyarak kulağıma doğru eğiliyor ve fısıldıyor: "Geo'ya her şeyi anlatabilirsin. Ronan bana her şeyi anlatıyor."

Bununla birlikte, yürüyüp gitti. Hâlâ gözleri faltaşı gibi açılmış ve şokta olan Ronan'a baktığımda sandalyesinde utanmazca sırıttığını görüyorum.

KURAL #27: BİR ERKEĞİN KALBİNİ İSTİYORSANIZ, ÖNCE ONUN EN İYİ ARKADAŞINI KAZANMALISINIZ

Daisy

Kattan indirildiğimde saat ikiyi geçmişti ve endişeyle merdivenlerden on dokuz numaralı odaya doğru çıktım. "Onun da senin gibi özel bir odası var mı?" Ronan'a soruyorum. Biz ilerlerken eli nazikçe sırtımın küçük kısmına dayanıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Beni benden çaldığı için kızgın değil misin?" On dokuz ve yirmi bir numaralı odaların arasındaki koridora ulaştığımızda söylüyorum. Beni bir öpücük için kendine çekti.

"Senin için planlarım vardı ama bekleyebilirler."

Tam o sırada kapı açılıyor ve Eden orada dikilmiş, orantısız bir gülümsemeyle bize bakıyor. "Oh, ne planları? Ben de katılabilir miyim?"

"Belki bir dahaki sefere," diye göz kırparak yanıtlıyor.

"Burada kalabilirsin, biliyorsun," diyor ona.

Bana bakarak başını sallıyor. "Hayır, muhtemelen benim hakkımda konuşmak istiyorsun."

"Var," diyor hınzır bir sırıtışla. "Nerede

olacaksınız?" Ben soruyorum.

"Hemen yandaki kapı." Sonra elini arka cebine attı ve mat siyah bir kart çıkardı. "İşin bitince içeri gel. Aceleye gerek yok. İyi eğlenceler." Sonra sanki beni bir oyun randevusuna bırakıyormuş gibi dudaklarını yanağıma bastırıyor.

Eden'la kapalı kaldığım için mümkün olduğunca rahatlamaya çalışıyorum. Özel bir odası olduğunu duyduğumda, gerçek anlamda bir seks zindanı bekliyordum,

ama bu rahat ve kadınsı. Yatak, yastıklarla dolu zengin mavi ve altın rengindedir ve sağ tarafta yumuşak görünümlü bir kanepe ve önünde tüylü beyaz bir halı bulunan büyük bir şezlong vardır.

"Beklediğim bu değildi," diye mırıldanıyorum yavaşça odaya girip etrafa bakarken. Karşı taraftaki ıslak barda bir şişe şarabın tıpasını açıyor.

"Etrafı çok fazla kurcalama," diye gülerek cevap veriyor. "Sadece iyi gizlenmiş."

Yatağa yaklaşırken kendi kendime kıkırdıyorum, yatak başlığına cıvatalanmış metal halkaları fark ediyorum.

İki kadeh şarabı kanepeye taşırken tatlı tatlı "Otursana," diyor. Burada ne yapıyor olabileceğini merak ederek etrafıma bakmaktan kendimi alamıyorum. Madam Kink hakkında yeterince hikâye duyduğum için buranın çok... yani sapıkça bir yer olması gerektiğini biliyorum.

"Umarım bu gece seni Ronan'dan çalmama kızmazsın. Artık çıkmaya başladığınıza göre sizi tanımak için heyecanlıydım."

Çıkma kelimesiyle ilgili bir şey kanımı donduruyor. Ronan'la çıkmak istemediğimden değil. Şu anda kalbim onda. Bu durumda bağlılık korkusu yok. Ama ondan sakladığım bu sır, onunla işlerin ne kadar iyi gittiğini her düşündüğümde daha yüksek sesle ve daha uğursuz hissediyor. Mutluluğum yaraya tuz basıyor.

"Buna gerçekten çıkmak diyebilir miyim bilmiyorum," diyorum beceriksizce, kanepeye tırmanıp benim için doldurduğu bir kadeh şarabı alırken.

"Onunla yaşıyor olman ve seni Paris'e götürmüş olması dışında." Bir yudum alırken gülüyor ve bardağın kenarından beni izliyor.

"Tamam, haklısın" diye cevap verdim.

"Gerçekten mutlu görünüyor ve belli ki seni çok önemsiyor." Bu ifade karnıma bir yumruk gibi indi. Yutkunuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ve onu sadece parası için yönlendirmediğimden emin olmak istiyorsun?" Soru olarak cevap veriyorum.

Bir yudum daha almadan önce "Bingo," diye yanıtlıyor.

"Değilim," diyorum, ikna edici görünmeye çalışarak, ki bu zor değil çünkü gerçek bu. Ronan'ı parası için kullanmıyorum. İstemiyorum bile. Yani, gerçeği bilseydi, zaten bir milyondan fazla param olduğunu bilirdi.

Biraz da benim adıma. Ama bu noktada kimsenin bilmesini istediğim bir şey değil bu. "Asla parayla ilgili değildi."

Başını yana eğiyor. "Paris'e özel bir jetle gidip paranın bir fark yaratmadığını iddia etmek zor."

Kendimi savunmaya başladığımda elini kaldırdı. "Dinle, bu seninle ilgili değil, söz veriyorum. Eminim onu gerçekten önemsiyorsundur ama ben Ronan'la yedi yıldır arkadaşız. Beni çok kötü bir yerden çekip çıkardı ve yeniden başlamam için bana bir şans verdi ve bu senin için tahmin edebileceğinden çok daha önemliydi. Karşılığında hiçbir şey istemedi çünkü yaptığı her şey özveriliydi. Ve bu yüzden kalbinin tekrar tekrar kırılmasını izledim. Sert davranıyor, ama o-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kesiyorum. Sanki Ronan'ın kim olduğu ya da neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi ondan bahsettiğini duyunca aniden kendimi bölgeci hissettim.

Bir an için yüzünü ekşitti, gözleri büyüdü ama sonra ifadesini yumuşattı ve bana başıyla onay verdi. Ben de devam ediyorum.

"Onun ne kadar özverili olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. İkimiz de birbirimizden uzak durmaya çalıştık ve onun parası gerçekten umurumda değil. Evet, bundan zevk alıyoruz çünkü yapabiliyoruz ama Ronan yarın beş kuruşsuz uyansa bile onu yine de severim."

Gözlerim açılıyor ve ağzımdan çıkan kelimeler karşısında şaşkınlıkla ona bakıyorum.

O da şok olmuş bir ifade takınıyor. "Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Masadan şarap bardağını kapıyorum ve neredeyse yudum yudum içiyorum. Bardak boşaldıktan sonra "Hayır," diyorum.

Bu ifşaattan dolayı mutlu ya da heyecanlı olmalıyım. Onu seviyorum ve bu o kadar da şaşırtıcı değil. Ronan sadece kalbimi ele geçirmekle kalmadı; onu acımasızca göğsümden çaldı. Denemesine bile gerek yoktu. Bunu samimi olarak yaptı. Sadece kendisi olarak.

Hayatımda tanıdığım en iyi insan olabilir. Hayır, öyle. Kesinlikle öyle.

Peki neden korku ve endişe ile doluyum?

Çünkü ona yalan söylüyorum. Salacious'ta çalışmaya başladığım andan beri sakladığım bu sır yüzünden her gün ihmal ederek yalan söylüyorum. O zamanlar sorun yoktu çünkü ortaya çıkmam için bir sebep yoktu ama şimdi...

Şimdi onu seviyorum. Ve onu kaybedeceğim.

"İnsanların ne düşüneceğinden mi endişeleniyorsun? O senden çok daha yaşlı," diyor Eden, dikkatli bakışlarını yüzümde gezdirerek.

"Biraz," diye cevap veriyorum, ki bu doğru. Ronan babamdan büyük, ikisini tanıştırdığımda babamın hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğum bir ayrıntı. Ama aklım o kadar ileri gitmeme bile izin vermiyor, çünkü Ronan babamla asla tanışmayacak. Ronan annemi ve onların birlikte olduklarını bildiğimi ve bunca zamandır bunu bildiğimi öğrendiği anda benimle işi bitecek.

Bunu düşünmek bile nefes almayı zorlaştırıyor.

"Sen iyi misin?" Eden gözlerini yüzümde kısarak soruyor.

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum, karanlık düşünceleri bir kenara itip yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum. "Evet. Ben iyiyim."

"Yani..." diyor, bardağımı yeniden doldururken. "Onu seviyorsun, ha?"

Sahte gülümsemem yavaşça gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu söylediğimi ona söyleme," diye cevap veriyorum, alt dudağımı çiğneyerek.

"Tamamdır."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturduk ve bakışlarımın önce odayı, sonra da onu taramasına izin verdim. Eden daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor, ama garip bir şekilde bana annemi hatırlatıyor. Annem de Eden gibi dik başlıydı, istediğini almaktan ve aklından geçeni söylemekten korkmazdı. Bu da onu çok özlememe neden oluyor.

Bir an için annemin kanepenin karşısında oturduğunu, benimle bir kadeh şarap içtiğini, çıktığım ve ciddi şekilde aşık olduğum adam hakkında gelişigüzel konuştuğunu hayal ediyorum. Onu bu senaryonun içine koymak çok doğal geliyor.

"Daha önce hiç aşık oldun mu?" Sohbet etmek için soruyorum.

Eden'ın yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Eyvah, hayır."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Hayır mı? Asla mı?"

"Asla. Aşk bir tuzaktır - alınmayın ama - ve asla yakalanmayı planlamadığım bir tuzak."

Tekrar gülerken bedenim kanepeye gömülüyor. Belki şaraptan belki de sohbetin rahatlığından, ama birden Madam Kink'i Eden olarak görüyorum, sadece hepimizle aynı korkular ve güvensizliklerle yüzleşen bir kadın.

"Ronan'ı seviyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

Bir yudum alır ve başını sallar. "Evet, ama bu farklı. O benim arkadaşım. Onu sevmek çok kolay."

"Gerçekten farklı değil. Bir arkadaşı sevmek ve aşık olmak," diye cevap veriyorum. "Sadece seks ekleyin."

Bu sefer gülüyor. "Görüyorsun ya, seksi eklediğimde aşk aklıma gelen son şey oluyor."

Bacaklarımı altıma çekiyorum ve daha yükseğe tünüyorum. "Konu açılmışken..." Şaraptan dolayı cesur hissederek söylüyorum. "Clay'in alt katta yaptığı da neydi öyle? Siz ikiniz..."

Bana bir el salladı. "Oh, o mu? Birkaç gün önce aynı odayı paylaşmıştık."

Sonra biraz omuz silkiyor ve muhtemelen ondan bundan daha fazla bilgi alamayacağımı biliyorum. Madam Kink'in öpüşüp konuştuğundan şüpheliyim. Ama onun *evet, Madam* alt katta dediğini duymak yeterli bir kanıttı.

Eğer sevdiği şey buysa, onunla asla anlaşamazdık.

Yere baktığımda şarap bardağımın boş olduğunu fark ettim. Masaya koydum ve ona gülümsedim.

"Şarap için teşekkürler... ve sohbet için."

"Bana katıldığın için teşekkürler," diye yanıtlıyor. "Artık buralarda çok fazla kadın arkadaşım olmuyor. Umarım bunu tekrar yapabiliriz."

"Bunu çok isterim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru dönmeye hazırlanırken Eden'ın beni kucaklamak için kendine çektiğini görünce şaşırıyorum. Başta çok tatlıydı ama çekildiğinde yeşil gözleri benimkileri buldu. "Lütfen arkadaşıma zarar verme."

Sesi ciddi ve vakur, kalbim yere çakılıyor. Onu incitmek istemiyorum. Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum. Ama bir yokuştan aşağı frensiz iniyorum ve biliyorum ki yokuşun dibinde bizi bir kaza bekliyor.

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum ve umarım ne kadar umutsuzca emin olduğumu hissedebilir.

Ronan'a zarar vermektense ölmeyi tercih ederim ama bu noktada elimden bir şey gelir mi bilmiyorum.

KURAL #28: YAPABİLDİĞİN İYİLİĞİ KARŞILIKSIZ BIRAKMA

Daisy

Ronan'ın odasının önünde duruyorum, elimde siyah kart. Tek düşünebildiğim ne kadar derine düştüğüm, ne kadar ileri gidersem o kadar acıyacağını bilmek. Boğazım sıkılıyor, akmayan gözyaşlarımın acısıyla ağrıyor. Eğer aşk böyle bir şeyse, bundan nefret ediyorum.

Onu seviyorum. Eden'ın odasında otururken bunu ilk kez dile getirdim ama ilk kez fark etmedim. Bu bir aşk, bir sevda ya da bir bağımlılık değil. Bu adamı herkesten daha çok önemsiyorum.

Sanırım o da aynı şeyi hissediyor. Kalabalık bir odaya girdiğinde beni arıyor. Ben onun için özelim. Tek istediğim buydu.

Ronan kalbiyle hareket eder. Bu yüzden, bunun onun için bir kaçamak ya da sadece bir ilişki olmadığını biliyorum.

Elbette, bunu halledebiliriz. Bunu atlatacağız. Sakladığım sır yüzünden kızgın olabilir ve bunu aşması zaman alabilir ama bunun üstesinden geleceğimize inancım tam.

Yapmak zorundayız.

Siyah kartı kapıdaki panele bastırıyorum ve kilit sesini duymadan önce bip sesi geliyor. Odaya girdiğimde onu odanın karşısındaki büyük sandalyede oturmuş, telefonuna bakarken görüyorum. Beni fark edince ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Yapma," diyorum yumuşak bir komutla. "Sadece orada kal." Kafası şaşkınlıkla eğiliyor ama hareket etmiyor.

Ona şu anda her şeyi anlatabilirim... ya da şu anda elimde olanın tadını çıkararak bu anın tadını çıkarabilirim. Bu zor bir seçim değil.

"Sana bakmama izin ver," diyorum yavaş ve boğucu bir ses tonuyla.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kapüşonlu bir bakışla odanın diğer ucundan bana bakarken yüz ifadesi yumuşak bir yarı gülümsemeye dönüşüyor. O kadar mükemmel ki, ona tapmak istiyorum. Kollarına düşmek, kendimi ona vermek, onun zevkini dünyadaki tek amacım yapmak istiyorum. Sadece bu gece için.

Yavaşça kapının yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun gözleri bu manzara karşısında kararıyor. Tek kelime etmeden ona doğru emeklemeye başladığımda, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor, sonra alttakini dişlerinin arasına alıyor ve dört ayak üzerinde ona doğru ilerleyişimi izlerken sertçe ısırıyor.

Ona ulaştığımda yanağımı kalçasına yaslıyorum ve hayranlıkla ona bakıyorum.

"Benim güzel kızım," diye fısıldıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. Sonsuza kadar böyle kalabilirim ama onun zevk alması için çaresizim. Ronan'ın kendini iyi hissetmesini *sağlamalıyım.*

Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırıp fermuarına uzanıyorum. Elimi yakalıyor ve yerinde tutuyor.

"Ne yapıyorsun Daisy?" "Bırak beni Ronan," diye yalvarıyorum usulca.

"Bunu yapmana gerek yok." Sesinde hiç tonlama yok, bu yüzden ciddi olduğunu biliyorum. Başkalarının onu şımartmasına izin vermeye alışık olmadığı açık. Ronan başkalarıyla ilgilenmeye o kadar alışmış ki, başkalarının kendisiyle ilgilenmesine izin vermekten rahatsız oluyor. Bu da benim bunu daha çok istememe neden oluyor.

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum. "Ben de istiyorum. Seni iyi hissettirmeme izin ver, baba."

Bu terimi şakacı olmayan bir şekilde ya da seksi olmak için kullanmanın sarhoş edici bir yanı var. Ağzımdan çıktığında içten geliyor ve gözlerindeki samimiyete bakılırsa o da bunu hissediyor.

Bir anlık tereddütten sonra elimdeki tutuşunu gevşetiyor, ben yavaşça pantolonunu açarken hâlâ bana dokunuyor. Aleti boxer külotunun arkasında çoktan sertleşmişti. Lastiği aşağı doğru sürükleyerek sert uzunluğunu buluyorum ve onu elimde tutana kadar yavaşça dışarı çıkarıyorum.

Ben onu yavaşça okşarken nefes alış verişi sığlaşıyor ve zorlaşıyor. Bunun onun üzerindeki etkisini seyretmeye bayılıyorum; homurdanıyor, sıkıyor, titriyor. Daha fazlası için çaresizim. Öne doğru eğilip dilimi şaftı

boyunca gezdiriyorum ve hemen tıslıyor, dişlerinin arasından hava emiyor. Ben de tekrar yapıyorum,

onunla dalga geçiyorum ve kendini nasıl tuttuğunu fark ediyorum. Onun tepkileriyle sarhoş oluyorum.

Sonra, şişmiş başını dudaklarımın arasına alıyorum ve kontrolünü bir nebze kaybediyor, parmaklarını saçlarıma gömüyor ve karanlık bir şekilde mırıldanıyor, "Siktir, bebeğim."

Ben emerken tıslamaya ve inlemeye devam ediyor, başımı onun üzerinde aşağı yukarı sallıyorum. Her şeyi onun bakış açısıyla düşünüyorum. Benim zevkimden nasıl zevk aldığını. Beni boşaltmak için vücudumla oynuyor. Doruk noktalarımı küçük gizli altın parçaları gibi buluyor.

Bununla birlikte, horozunun başını daha sert emiyorum, yaptığım gibi tepkisini izliyorum. Uzun, yüksek sesli bir inilti çıkarıyor, başı geriye sarkıyor, ben de tekrar tekrar yapıyorum. Uyluklarım onun yavaşça çözüldüğünü görünce uyarılmaktan kayganlaşıyor.

Başını tekrar kaldırdıktan sonra, ben onun sikini emerken, yalarken ve onunla oynarken beni izliyor ve yaptığım her küçük şeye verdiği tepkilerin tadını çıkarıyor.

"Tanrım, bebeğim. Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "Sen benim pis, küçük kızımsın, değil mi?"

Aletinin etrafında tatlı bir uğultuyla başımı sallarken ona bakıyorum. Benim kendi seksi Jekyll ve Hyde'ım gibi kontrolünü kaybediyor, genellikle çok tatlı ve nazikken kaba tarafını ortaya çıkarıyor.

"Babanın sikini seviyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor.

Onun müstehcen sözleriyle tahrik olarak omurgamdan aşağıya doğru gıdıklanıyorum ve cevabımı mırıldanarak hızımı artırıyorum. Belli ki babamın sikini seviyorum.

Elimi sıkıca etrafına sardığımda, başını emerken hevesle okşadığımda şaftı artık tükürükle kayganlaşıyor. Ellerinden biri sandalyesinin kolunu sıkıca kavrarken, diğeri başımın arkasını nazikçe tutuyor.

Keşke beni aşağı itse. Beni sikiyle boğmasını istiyorum.

Ama yapmıyor. Bu yüzden onu boğazımın arkasına o kadar sokuyorum ki öğürüyorum, yukarı çıkarken öksürüyorum ve o da karşılık olarak homurdanıyor. Sonra başımı tutan eline dokunuyorum ve beni nasıl aşağı itmesini istediğimi gösteriyorum.

"Boğazını sikmemi ister misin bebeğim?" Nefes

nefese ağzımı ondan çektim. "Evet, baba."

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin

arasından.

"Sana güveniyorum," diye cevap veriyorum, elimi şefkatle bacağına sürterek. Azı dişlerini gıcırdatırken çenesindeki kasların titremesini

izliyorum. Sonra eli ağzımı tekrar sikine doğru yönlendiriyor ve başımı aşağı iterken boğazımı gevşetiyorum.

Tekrar öğürüyorum, tükürük sikini kaplıyor ve başının dilime karşı şiştiğini hissediyorum.

Başımı yerinde tutup boğazımı sikerken hırıltılı iniltileri ve homurtuları odayı dolduruyor. İçim ihtiyaçla zonkluyor. Keşke beni böyle kullanmasına izin vermeyi neden sevdiğimi anlayabilseydim. Belki de suçluluğum için bir tür kefarettir. Ya da belki Ronan tamamen mükemmel olduğu içindir ve onun bedenimi kendi zevki için kullandığını hissetmeyi seviyorum.

Ama bu şekilde bırakmanın ona neye mal olduğunu biliyorum. Daha sonra bunu telafi etmek için beni ne kadar şımartacağını, benden çok kendisi için.

Her şeyden çok, Ronan'ın bunu kendi zevkim kadar arzuladığımı bilmesini istiyorum. Hepsini istiyorum. İyiyi, kötüyü, her şeyi.

Aniden, beni çekmeye çalışmadan önce yüksek sesle inliyor.

Elini başımdan uzaklaştırıyorum ve sikini avucumun içine alıp vücudunun sertleştiğini hissedene kadar okşuyorum.

"Daisy, boşalacağım."

Daha yüksek sesle inliyorum, dudaklarım onun etrafında titreşiyor. Okşamalarım hızlanıyor ve başının daha da sıkılaştığını hissettiğimde, orada olduğunu anlıyorum.

Ağzım açık ve dilim dışarıda, her tarafıma boşalmasına izin verdim. Dölünün tuzlu fıskiyeleri dilimin ve yüzümün yüzeyine iniyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor orgazmının geri kalanını titreyerek çıkarırken.

Kravatını çıkarıp yüzümdeki pisliği temizlemek için kullanıyor, ben ağzımı kapatıp dilime düşenleri yutarken yanaklarımı ve çenemi okşuyor. Ben bunu yaparken bakışları kararıyor.

"Sen gerçekten de babasının kızısın, değil mi Daisy?"

Beni kucağına çekerken gülümseyerek karşılık veriyorum, böylece ona binmiş oluyorum. Sonra boynumu, göğsümü ve ağzımı öpüyor. Sıcak değil, hiçbir yere götürmüyor. Kelimenin tam anlamıyla bana tapmak için öpüyor.

Ona kendini iyi hissettirmek utanç ve suçluluk duygusunu yatıştırır, ama sadece geçici olarak.

Çünkü onun bana olan sevgisini hissetmek yeniden yüzeye çıkmasını sağlıyor.

KURAL #29: HER ZAMAN ORTAĞINIZA VE İÇGÜDÜNÜZE GÜVENMELİSİNİZ

Ronan

Yol boyunca onu kucağımda tuttum. Göğsüme yaslanırken yumuşak saçlarını okşayarak Daisy'yi bu kadar kötü kullandığım için duyduğum pişmanlık hissini bastırıyorum. Onu bozmuyorum, bunu biliyorum ama onu bu şekilde kullanmamı istemesinin nedenlerinin tamamen sapkınlıkla ilgili olmadığından korkmadan edemiyorum.

Daisy bir şeyler saklıyor.

Paris'teyken her şey harika görünüyordu. Mutluydu, hatta neşeliydi. Ama biz birbirimize yaklaştıkça o daha da uzaklaşmaya çalışıyor gibiydi. Gözlerinde endişe ve korkunun ipuçlarını görebiliyorum.

Cevap vermesi için onu zorlamıyorum, çünkü umarım yanılıyorumdur. Umarım bizi ayıracak bir tehdit yoktur.

İşte yine o aptalca umut.

Daireye döndüğümüzde Daisy kollarımda uyuyordu. Belli ki hâlâ jet lag'i atlatmaya çalışıyor, ben de onu içeri taşıdım. Kıpırdanıyor ama sadece kollarıma daha da sokuluyor.

Yatak odasına ulaştığımda onu yatağa yatırdım.

"Benimle kal," diye mırıldanıyor ve ben karşı koymaya çalışıyorum ama kendimi geri çekemiyorum. Kıyafetlerimden boxer külotuma kadar sıyrılıp onunla birlikte yorganın altına giriyorum ve göğsüme yaslanıp uyumasına izin veriyorum.

Ama uykuya dalamıyorum. Kollarımda onunla uyanık yatarken, yanlış gidebilecek her şeyi düşünürken uyku benden kaçıyor. Her projeksiyon

Onu kaybedeceğimden umutsuzca emin olana kadar senaryo. Hepsi şüphe ve içgüdüye dayanıyor.

Burada çaresizce yatamam. Güneş doğmadan önce yataktan kalkıp ofisime gidiyorum.

İlk yaptığım şey Daisy'nin sosyal medya hesaplarını araştırmak oldu ama hepsini gizli tutuyor. Benim de kendime ait aktif bir hesabım olmadığı için erişim talebinde bulunmadım.

Ara sıra benim için araştırma işleri yapan eski bir arkadaşıma e-posta gönderirken, içimi kemiren suçluluk duygusunu yutuyorum. Bana bunu yapan şey para. Para ve kalp kırıklığı, bir insanın ilgisinin gerçek olup olmadığını asla bilememek. Bana baktıklarında ne gördüklerini asla bilememek. Bir daha asla kimse için bir para kaynağından fazlası olamayacağıma dair içimi kemiren o korku hep aklımın bir köşesinde yaşıyor.

Ben de elimdeki tüm bilgileri vererek Daisy'yi araştırması için hemen bir iyilik istedim.

Yazarken midem bulanıyor. Bu bir ihanet gibi geliyor.

Ve farem Gönder düğmesinin üzerine geldiğinde, onunla birlikte küvette yattığımı, gözlerimin kapalı olduğunu ve hayatımda hiç kimseye hissetmediğim kadar ona bağlı hissettiğimi hatırlıyorum.

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Gönder tuşuna basmadan önce e-postamı kapatıyorum ve bilgisayarımı kapatıyorum.

Ne bulacağını sanıyordum ki? Benden sakladığı bir suç geçmişi mi? Bilmediğim gizli bir aile ya da hayat mı? Hayır. Daisy değil.

Bununla birlikte ofisimden çıkıp yatak odasına geri dönüyorum. Hâlâ yatağımda huzur içinde uyuyor, ben de onunla birlikte yorganın altına giriyorum ve başını öperken sıcaklığını içime çekiyorum.

Kıpırdanıyor, vücuduma sıkıca tutunuyor. Daisy bana güveniyor. Bana ihtiyacı var. Sadece onunla ilgilenmek için değil, aynı zamanda birinin ondan faydalanmasından endişe duymadan, kendisinin bu yeni parçasını ve arzularını keşfetmesi için ona güvenli bir alan sağlamak için.

Arzuladığı bu acı ve aşağılanma, iyileşme sürecinin bir parçası olabilir. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum ama içimde var mı bilmiyorum. Bu benim tarzım değil.

Belki de bunu yaparsam, Daisy için bu kaşıntıyı kaşırsam, şüphelerim ve korkularım susturulacak. Kimden yardım isteyebileceğimi çok iyi biliyorum ama Daisy'nin buna açık olup olmayacağını bilmiyorum.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor, gözlerini hafifçe aralayıp bana bakıyor.

"Yok bir şey bebeğim," diye fısıldayarak

cevap veriyorum. "Huzursuzsun."

"Sadece düşünüyorum. Uyumaya devam et."

"Neyi düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor, emrimi duymazdan geliyor.

Tedbiri elden bırakıp sorularını yanıtlamaya karar verdim. "Sana karşı kime güvendiğim hakkında."

Dirseğinin üzerine kalkıp bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eden'ı kastediyorsun, değil mi?"

Başımı sallarken yüz ifadem ciddileşiyor. "Daisy, bana acı fikrini neden sevdiğini söyleyebilir misin? Merak mı yoksa başka bir şey mi?"

Kaşları çatılır. "Yapmamalı mıyım-"

"Hayır, bebeğim. Boş ver. Denemek istediğin şey için kendini kötü hissetmemelisin. Bunu sorduğum için özür dilerim."

Başını göğsüme yaslarken yüz hatları gevşiyor. "Sana güveniyorum Ronan. Ve sen beni korumak için orada olduğun sürece, bize katılmasını istediğin herkese güveneceğim."

"Seni her zaman koruyacağım Daisy." Bununla birlikte alnından öpüyorum ve vücudunu daha da sıkıyorum.

Nefes alışının yavaşlayıp uyku ritmine dönüştüğünü duymam sadece birkaç dakika sürüyor. Bana gerçekten güveniyor. Peki ben neden ona güvenemiyorum? Neyim var benim?

Yorgun kalbimin mükemmel bir şeyi mahvetmesine izin veriyorum. Bu yüzden endişelerimi bir kenara itip gözlerimi kapatıyorum. Bu kez korku ve endişelerim yok oluyor ve birkaç dakika içinde uykuya dalıyorum.

KURAL #30: İŞ YERİNDE ONA ORGAZM YAŞAT. EĞER KOVULURSA, BUNA DEĞECEKTIR.

Ronan

Bardağımdaki burbonu döndürerek, röntgen salonunu keskin bir gözle izliyorum. Eden'la konuşmam gerekiyor ama şu anda beş numaralı odada biraz meşgul. Bu yüzden barda bir içki içip Geo ve Emerson'la sohbet ederek zaman kazanmaya çalışıyorum.

Daisy'nin adını duyduğumda ilgim artıyor ve gözlerimi Geo'nun bar havlusuyla bir bardağı kurularken gülümsediği yere kaldırıyorum.

"Gerçekten mi?" Emerson meraklı bir ilgiyle sordu. Dikkatimi vermediğim için ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok ama Geo'nun kulüp sahibine Daisy ve benim hakkımda her şeyi anlattığına bahse girerim.

Geo, "Sanırım Garrett sana Ronan'ın içki servisimizi bir haftalığına Paris'e götürdüğünü söylemedi," diyor.

Emerson içkisinden bir yudum alırken hınzırca sırıtıyor. Geo'ya kaşlarımı çatıyorum. "Dedikodu yayan tek kişi sensin," diye mırıldanıyorum.

"Bu bir sır sayılmaz," diye yanıtlıyor Geo. "Döndüğünüzden beri ikiniz de kalp gözü takıyorsunuz."

Buna tam olarak itiraz edemem. Bunun yerine omuz silkiyor ve içkimin kalanını geri atıyorum. Emerson gülerek elini sırtıma vuruyor. Kendinden memnun görünüyor, sanki bundan bir şekilde o sorumluymuş gibi.

"Senin adına sevindim," diyor zekice ve ben de karşılığında başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Bu konuda bu kadar rahat görünmesi onun için kolay. Mutlu bir evliliği ve düzeni var. Mutluluğumun her zerresi hâlâ çok kırılgan, sanki bir anda yok olup gidecekmiş gibi geliyor.

Göz ucuyla Eden'in röntgenci koridorundan çıktığını görüyorum, normalde olduğundan biraz daha bitkin ve kırmızı suratlı görünüyor, ben de fırsatımı değerlendiriyorum.

Emerson ve Geo'ya iyi geceler diliyorum, bar taburesinden kalkıp odanın diğer ucundaki arkadaşımla buluşmadan önce bara bir hesap bırakıyorum.

"Uh-oh," diyor geldiğimi görünce. "Bu surat ne için?"

Gülümsüyorum. "Bir dakikan var mı? Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii. Odama gidelim de rahatlayayım."

Merdivenleri birlikte çıkıyoruz ve Daisy'nin ikinci katta bir tepsi içki dağıttığını görüyorum. Koridorda gözden kaybolmadan hemen önce ona göz kırpıyorum ve o da bana kızararak karşılık veriyor.

Eden'in odasına kapanır kapanmaz, paltomu çıkarıp doğrudan bara yürüyorum, iyi şaraplarını sakladığını biliyorum, çoktan açmış olması gereken bir şişenin mantarını açıyorum.

"Dur tahmin edeyim," diyor arkamdan. "Daisy ile dün ne konuştuğumuzu merak ediyorsun."

"Bu da bir şey."

"Oh. Başka bir şey mi var?"

Derin bir nefes alıyorum. Neden bu konuda gerginim? Eden ve ben bunu onlarca kez yaptık. Bizim için sıra dışı bir şey değil ama bu sefer farklı hissediyorum. Bu sefer değer verdiğim, sevdiğim biri var.

"Sadece doğru niyete sahip olduğundan emin olmak istedim." Eden'ın yanıtı çok açık ve beklemediğim bir şey değildi, ama yine de elimde içkiyle onun yanındaki koltuğa otururken beni hazırlıksız yakaladı.

"Öyle," diye cevap veriyorum güvenle. "Çocuk olmadığımın ve çıktığım kadınları annemin incelemesine ihtiyacım olmadığının farkındasın."

Eden gülüyor ve başını omzuma yaslıyor. "Ama ben iyi bir anneyim. Sadece biraz sahiplenici olabiliyorum. Tamam mı?"

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ve kolumu omzuna atarak onu kendime daha da yakınlaştırıyorum.

"Ama hey, o da öyle."

Başımı kaldırıyorum. "Sahiplenici miydi?"

Eden gülerek sırıtıyor. "Seni daha çok önemsediğimi ima ettiğimde neredeyse kafamı koparıyordu. Hatta 'Ronan'ın beş kuruşu olmasaydı bile onu yine de severdim' dedi ki bana sorarsanız bu biraz duygusal ama tatlı."

Kaşlarım içe doğru kıvrılırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Bunu o mu söyledi?"

Eden bir elini ağzına kapatır. "Lanet olsun. Bunu sana söylememem gerekiyordu, değil mi?"

"Sorun değil. Böyle hissettiğini anladım."

"Peki, sorun nedir?" diye soruyor, yüzümdeki gergin ifadeyi okuyarak. "Sorun şu ki bunu daha önce de duymuştum."

Omzuma dokunarak, "Öyle olduğunu biliyorum ve gerçekten tekrar incindiğini görmek istemiyorum," diyor.

"Teşekkür ederim anne," diye gülerek cevap veriyorum. "Ben sana göz kulak olmazsam kim olacak?"

"Beni yirmi bir yaşındaki güzel kızlardan korumana gerçekten ihtiyacım var," diye şaka yapıyorum.

Bir süre güldükten sonra sessizlik çöküyor ve ben onun endişesinin yayıldığını hissediyorum. "O gerçekten çok genç, Ronan."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

"Sadece bağımlı olmasına izin verirken dikkatli olun. Böyle bir şey olduğunda işler asla yolunda gitmez."

Arkadaşıma doğru dönerken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Sert dış görünüşünün altında kimsenin görmediği tatlı kadını görüyorum. Sert olduğu kadar yumuşak bir yanı da var Eden'ın ve sevdiğinde bunu şiddetle yapıyor.

Yaklaşık yedi yıl önce bulduğum genç kadını hala hatırlayabiliyorum, hırpalanmış ve korkmuştu ama kırılmamıştı. Ve yalnız da değildi. Yirmi yedi yaşındayken bile yaşının ötesinde bilge görünüyordu. Ve o zamandan beri çok yol kat etti.

"Bana göz kulak olduğun için teşekkürler," diye cevap veriyorum ve alnından öpüyorum.

"Başka ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyor, şarabımı alıp kadehten yudumlarken.

Cevap vermeden içimi çektiğimde, ipucunu anladı.

"Oh..." Belli ki ilgisini çekmiş, bana doğru dönüyor. "Senin kız oynamak mı istiyor?"

"Benimle güvende hissediyor. Ona verip veremeyeceğimi bilmediğim şeyleri isteyecek kadar güvende."

Eden içtenlikle, "Elbette yapabilirsin," diye yanıtlıyor.

"Yardımınıza ihtiyacım var. Bu benim için çok zor. Bunu biliyorsun."

Başını salladığında dudaklarının kenarları sıkı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Biliyorum. Ona istediği her şeyi vermene yardım edeceğimi biliyorsun, ama *senin istediğin* bu mu?"

"Onun istediğini istiyorum," diye açıkça cevap veriyorum ve Eden'ın yüz ifadesinin sertleştiğini şimdiden görebiliyorum.

"Ronan..."

"Çok mu çaresiz görünüyorum?" Zoraki bir gülümsemeyle soruyorum.

"Sesin korkmuş gibi geliyor. Ona istediğini veremezsen onu kaybetmekten mi korkuyorsun?"

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Pek çok şeyden korkuyorum Eden." "Ne gibi şeylerden?"

"Ya daha büyük bir şeyin acısını maskelemek için sapkınlığı kullanıyorsa? Ya hayatı onun için kolaylaştırdığım için benimle birlikteyse? Ya iyileşirse... ve artık bana ihtiyacı yoksa?"

Bana bakarken Eden'in gözlerinden yaşlar süzülüyor. Sanki göğsümde bir delik açmışım ve dışarı çıkmasından korktuğum her şey durmaksızın kalbimden dökülüyormuş gibi hissediyorum.

"Ah, Ronan," diye fısıldıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Bir elimi kaldırıyorum ve hızla siliyorum. "Sen çok besleyicisin ve bu herkesin senin hakkında sevdiği bir şey, ama tek şey bu değil. Artık sana ihtiyacım yok ve seni hâlâ seviyorum. O da sevecek. Tabii o güzel kafasında biraz beyin varsa."

Sertleşmiş yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Teşekkürler."

"Onunla konuşmalısın. Bunun için ikinizin de kafasının doğru yerde olması gerekiyor."

"Biliyorum," diye sertçe cevap veriyorum.

"Ve eğer istediğinin bu olduğuna karar verirsen, orada olacağımı biliyorsun."

Ağır bir nefesi ciğerlerime çekiyorum ve onu dışarı vermek beni ağırlaştıran bir şeyin katmanını dökmek gibi hissettiriyor. Daha hafif hissediyorum.

Eden yüzünü siliyor ve ayağa kalkmadan önce hızla kendini toparlıyor. Koltuktan kalktım ve ona baktım.

"Teşekkürler Eden," diyorum onu göğsüme çekerek.

Kollarını gövdemin etrafına doluyor ve sertçe sıkıyor. Böylesine baskın bir kadın için ne kadar küçük olduğunu neredeyse unutuyorum.

"Senin kız nerede şimdi?" diye soruyor uzaklaştıktan sonra.

Kapıya doğru başımı salladım. "Onu VIP alanına geri koydular."

"VIP alanı mı?" Eden gülümseyerek söylüyor. Dudakları benden çaldığı şarap kadehinin kenarında, "Çok hızlı büyüyorlar," diye ekliyor.

"Çok komik," diye cevap veriyorum, onu nazikçe dürtüyorum.

"Sanırım gidip onu bulacağım. Yarın gece işin var mı?"

Omuz silkiyor. "Yok. Tamamen seninim."

"Tamam. Onunla konuşurum o zaman."

Odasının kapısından çıkarken Eden bana parmaklarını sallıyor. Koridorda VIP bara doğru yürürken huzursuz hissediyorum. Açık alana ulaştığımda onu hemen fark ediyorum. O beni görmüyor. Bir masa dolusu kadınla konuşmakla meşgul, yüzündeki parlak gülümseme güneş ışığı gibi.

Sadece ona bakarken, az önce yaptığım konuşmanın ağırlığı zihnimdeyken, Daisy'ye aşık olduğumu fark ediyorum. Çaresizce. Umutsuzca. Aptalca.

Daha önce de kadınlara bu kadar çabuk aşık olmuştum ama hiç bu kadar zor olmamıştı.

Onun beni görmesine izin vermeden VIP barın etrafındaki kalabalığın arasından geçip perdeyi aralayarak büyük özel odaya giriyorum. Seksin açıkça sergilenmesi artık beni korkutmuyor bile. Aksine, neredeyse sinirlerimi yatıştırıyor. Garip görünüyor ama zevk sesleri kafamın içindeki gürültüleri bastırıyor.

Ama şimdi içeri girmemin tek nedeni onun beni bulmasını istemem. Onu bu ortamda görmem gerek. Ve vardiyası bittiğinde, onu odama götüreceğim. Yarın gece kendi bildiğini okuyacak, ama bu gece benim bildiğimi okuyacak.

Odanın ortasına yakın boş bir masa var, ben de oturup kapıyı izliyorum ve onu bekliyorum.

Çok geçmeden siyah saçlı, koyu renk gözlü güzel bir kadın bana doğru yaklaşıyor. Üzerinde ince bir külottan başka bir şey yoktu ve ellerini yanımdaki sandalyenin arkasına koyarak eğilirken göğüsleri yüzümdeydi.

"Selam, arkadaşa ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

O çok güzel. İki hafta önce oturmasına izin vermiştim. Ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyor, dokunuşlarıma nasıl tepki verdiğini keşfediyordum. Ayaklarımın dibinde diz çökmesine izin verirdim ve eğer havamdaysam onu odama götürür ve onunla biraz eğlenirdim.

Ama artık bunu yapmak isteyen tek bir parçam bile yok. O güzel, ama benim istediğim pembe dudaklı narin sarışın değil.

"Bu gece olmaz tatlım," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Omuz silkiyor, bir anlığına hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Bummer."

O dik dururken ben gülüyorum. Başımı kaldırıp Daisy'nin odaya girişini izlerken bardan gelen ışık açık perdeden parlıyor. Yanımda duran yarı çıplak kadını fark ediyor ve gözleri açılıyor.

Siyah saçlı kadın gidiyor ve ben Daisy'ye bakarak dudaklarımı yalıyorum. Tepsisinde içkiler var ve onları hızlıca başka bir masaya götürüyor. Bir an sonra karşımda duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ellerimi vücudunda gezdirme ihtiyacı duyarak onu kucağıma çektim, iki bacağı da bir yana sarkıyordu. Cevap vermeden parmaklarımı dar siyah eteğinin önünden yukarı kaydırıp başparmağımı sıcak amını örten yumuşak kumaşta gezdiriyorum.

Mırıldanıyor ve ben de fırsattan istifade boğazının yumuşak, titreşen yüzeyini öpüyorum.

"Çalışıyorum, Ronan."

"Bekleyemedim," diye mırıldanıyorum. Külotunu yana kaydırarak parmağımı tatlı, sıcak göbeğine sürtüyorum ve nefesini kesiyorum.

"Ronan!" diye itiraz ediyor ama ayağa kalkmak için hareket etmiyor. Onun yerine bacaklarını benim için biraz daha açıyor.

"İnsanlar seni izliyor," diye fısıldıyorum kulağına. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Bu hafta çok garip davrandığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Bunun bir çözüm olmadığını biliyorum ama öyleymiş gibi davranmak istiyorum. Eğer vücudunu iyi hissettirebilirsem, aklını kurcalayan her neyse onu da rahatlatabilirim. *Bizi* iyi yapabilirim.

Orta parmağımı içine sokup sertçe iterken içki tepsisi bir çınlamayla yere düşüyor çünkü bu şekilde hoşlandığını biliyorum.

"Aman Tanrım, Ronan," diye haykırıyor. "Kovulacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye cevap veriyorum, dışarı kayıyorum ve tekrar içeri giriyorum. "Boşalana kadar kucağımdan ayrılmayacaksın."

"Siktir et," diye mırıldanıyor vücudunun üst kısmını çevirip yüzümü kavrıyor ve beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. "Eğer yaparsam buna değecek."

Dudaklarına gülümsüyorum, onu bedenime sıkıca sarıyorum. Başparmağımla klitorisine sürtünme eklediğimde bana karşı kıvranıyor, kendi zevkini arıyor. Çıkardığı derin inilti nefes kesici.

"Etrafımızda sikişen herkesi dinle. Bu seni tahrik ediyor mu, bebeğim?" "Evet, baba," diye haykırıyor.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyorum kulağına karşı.

Omurgası dikleşene ve bacakları gerilene kadar bacaklarının arasını ovmama, itmeme ve masaj yapmama izin veriyor. Doruk noktasına ulaştığında, bir anlığına nefessiz kalıyor, her saniyesini içime çekiyorum. Zirveye ulaştığında yüzünün narin hatlarının gerilmesine ve kaşlarının arasında sevimli küçük bir kırışıklık yaratmasına bayılıyorum.

"Sen çok mükemmelsin Daisy. Bana tamamen benim olduğunu söyle."

"Tamamen seninim," diyor gözlerini açıp hayranlıkla bana baktıktan sonra.

"Vardiyandan sonra seni odama götüreceğim ve sonra gerçekten benim olmanı istiyorum. Anladın mı Daisy?"

Göz kırpıyor. Sonra başını sallıyor.

"Bana boyun eğeceksin. Sana istediğimi yapmama izin verecek misin?" Bir göz kırpma daha. Sonra bir kez daha başını salladı. "Evet, baba."

Kendimi tutamıyorum. Ağzını kendime çekip onu sertçe öpüyorum. Elimde olsa, onu sonsuza dek benim yapardım. Bunun gitmesine asla izin vermezdim.

Ama şimdiden uzaklaştığını hissediyorum. Belki de yaş meselesi onu etkiliyordur. Belki de Clay gibi erkekleri görünce istediği her erkeğe, özellikle de kendi yaşındakine sahip olabileceğini fark ediyordur. Kendisinden otuz beş yaş büyük bir adamla yetinmesi için hiçbir neden yok.

Belki de onu rahatsız eden başka bir şey vardır. Her neyse, bu gece ona her şeyi unutturmayı planlıyorum.

KURAL #31: ZEVK BİLE İŞKENCE GİBİ GELEBİLİR

Daisy

Koridordan aşağı süzüldüğümde kulüp sessizdi. Ronan'ın özel odasının olduğu üst kattayım, Eden'ınkinin hemen yanında ve o zaten orada... beni bekliyor.

Neden gergin olduğumu bilmiyorum ama bu gece çok önemli. Bu gece ona gerçekten teslim olacağım ilk gece. Yani evet, gerginim. Ya hoşuma gitmezse? Ya kötü yaparsam?

Ya mükemmelse ve ona daha da çok aşık olursam?

Nedense bu daha kötü hissettiriyor.

Bir noktada itiraf etmeliyim ve bunun için geç değil erken davranmam daha uygun olur.

Yarın. İşten izinli olacağım ve o gün sadece ikimiz olacağız. Ona her şeyi anlatacağım ve bu sırrı sakladığım için benden nefret etmemesi için yalvaracağım. Biraz üzülecek, hatta belki bunun için beni tokatlayacak. Sonra bunu konuşacağız ve ben de bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

O zaman hayatımızın geri kalanı başlayabilir.

Odasının kapısına ulaştığımda, dün gece bana verdiği anahtar kartını arka cebimden çıkarıyorum. Kartı okuttuktan sonra kapıyı açıyorum ve odanın öncekinden farklı olduğunu fark ediyorum.

Işıklar loştur ve yatağın her bir direğine siyah bağlar takılmıştır. Ronan odanın karşısındaki sandalyede oturuyor. Onun güçlü bakışları altında donup kalıyorum, şimdiden itaatkâr olmam mı gerekiyor yoksa

önce bazı kuralları falan gözden geçirecekti. Bana zaten sınırlarımdan bahsettirdi ve güvenli kelime sistemini bana açıkladı - kırmızı, sarı, yeşil. Yeterince kolay görünüyor.

Bunu bir şekilde berbat etmekten çok korkuyorum.

Odanın karşısına geçiyor ve beni nazikçe kendine çekiyor, selamlamak için öpüyor. Dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdığı anda endişem dağılıyor. Ronan'ın varlığıyla beni sakinleştirme gibi bir yeteneği var.

Ve fark ettim ki, bir şekilde bunu berbat etsem bile, bana yardım etmek için orada olacak. Bana zarar vermeyecek, beni aşağılamayacak ya da bana patronluk taslamayacak. Beni her zaman koruyacağını söyledi ve ben buna inanıyorum.

Kollarının arasında eriyip gidiyorum, birden kendimi gerginlikten çok heyecanlı hissediyorum. "Sana bir şey aldım," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Ne oldu?"

Elini kaldırdığında, küçük bir hediye çantası görmek için aşağı bakıyorum, kalbim bu manzara karşısında göğsümde çarpıyor. "Beğenmediysen giymek zorunda değilsin."

Çantayı elinden alıyorum ve ona gülümsüyorum. "Açabilir miyim?" "Denemek için banyoya git. Sonra seni içinde görmeme izin ver." "Tamam," diyorum dudağımı ısırarak.

Banyoya ulaştığımda kendimi içeri kapatıyorum ve kağıt mendili poşetten çıkarıyorum. İçinde siyah görüyorum ama çok fazla değil. Kağıdı çekip çıkardığımda, gecelik şeklindeki bir avuç siyah ipekten daha fazlası olamayacak bir şeye bakıyorum. Nazik samur askılar ve narin ipeksi kumaş. Vahşi görünmesine rağmen çok güzel ve fark ettiğimde bir an geriliyorum... bu ben değilim.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, bu yüzden kıyafetlerimi çıkarıp iç çamaşırını giyiyorum ve içinde nasıl göründüğüme hoş bir şekilde şaşırıyorum. Soluk sarı saç örgüm ve porselen tenimle, koyu renkli ipeğin aksine adeta parıldıyorum.

Aynada birkaç dakika kendime bakıyorum. Saçlarımı tek örgüden çekerek dalgaların omzumun üzerinden dökülmesine izin veriyorum ve kendimi kederli, neredeyse evsiz, rehberliğe ihtiyacı olan kayıp dava Daisy olmadığımı hayal etmeye bırakıyorum. Ben Daisy'yim, cinsel açıdan kendine güvenen, dünyayı gezen, korkusuz bir cadaloz.

Bu gülünç. Ama kendimi bu kadar yabancı hissetmememe yardımcı oluyor.

Banyodan çıktığımda Ronan barın yanında duruyordu ve üzerinde tişört yoktu. Onun bana baktığı gibi ben de ona bakıyorum.

Ellerimi ona götürmek, ona dokunmak ve soğuk bir gecede rahatlatıcı bir sıcaklık gibi vücudunun sıcaklığını içime çekmek için sabırsızlanıyorum.

"Daisy," diye fısıldıyor. "Buraya gel."

Tekrar bir sinir dalgası hissederek odanın içinde ilerliyorum. Ona bir kol mesafesine geldiğimde, bir elini saçlarımın arasına sokuyor ve yakıcı bir öpücük için ağzımı kendisine doğru çekiyor. Dili benimkine doğru kayıyor ve öpücüklerinin aynı anda hem bu kadar çiğ ve tutkulu hem de bu kadar şefkatli ve sevgi dolu hissettirebilmesine hayret ediyorum. Beni, tadıma varmak ister gibi öpüyor. Sanki onu *hissetmemi* istiyor.

Beni tüm ruhuyla öpüyor.

Oh, bu harika bir şarkı sözü olurdu. Tanrım, umarım bu dizeyi yazmaya fırsat bulamadan unutmam. Ronan Kade'in öpücüklerinin nasıl hissettirdiğini unutabileceğimden değil. Sonsuza dek hafızama kazındılar.

Yine de umarım onları unutmak için hiç şansım olmaz. Yarından sonra, bilemiyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor uzaklaşırken.

Aşağı bakmadan önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "İstiyorum," diyorum ama parmaklarını çenemin altından geçirerek yüzümü kaldırıyor.

"Ama?"

"Bu gerçekten ben miyim? Siyah ve seksi," diye gülerek cevap veriyorum.

"Ben seni böyle görüyorum." Sonra beni döndürüyor, ben aynaya bakıyorum, o da arkamda duruyor. "Sana küçük kızım gibi davranıyor olabilirim ama bana böyle görünüyorsun Daisy. Kolayca eğilen bir kız istemiyorum. Benim için bir kadını dize getirdiğimi bilmek istiyorum. Ve bana her baba dediğinde, böyle hissediyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

Dudakları boynuma değerken, "Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

Bunca zaman Ronan'ın beni rehberliğe ihtiyacı olan yetişkin bir kadından başka bir şey olarak görmediğini düşünmüştüm. Çocuk değil ama yetişkin de değil. Ama bunca zamandır gördüğü şey aynanın önünde duran bu kadın mıydı? Bunu nasıl gözden kaçırmışım?

Kendimi onun gözünden görmeye çalışarak ilişkimizin şimdiye kadarki her anını tekrar ediyorum. Minibüsümde uyurken, beni zorla evine götürmeye çalıştığında neredeyse onunla kavga ediyordum. Sokakta piyano çalmak. Eyfel Kulesi'nin önünde onun kucağına gelmek.

Birdenbire, bu yeni bakış açısıyla ona boyun eğme fikri, çekirdeğime bir uyarılma atışı gönderiyor. Özellikle de bunun aynı şey olduğunu fark ettiğimde.

Benim için. Ronan Kade şehirdeki en zengin adam. İstediği herkese sahip olabilir, ama ben onu dize getiren kişiyim.

Dudaklarını kendime doğru çekerken yüzümü ona dönüyorum. Bu öpücük daha aç, daha tutkulu, kalçalarımın arasını ıslatıyor.

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum ona, dudaklarımı dudaklarından çektikten sonra. "Benimle ne istersen yapmanı istiyorum."

"Benim olmak istiyorsun. Gerçekten benim mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, hiç tereddüt etmeden. "Hepsi senin, Ronan."

Baba yerine onun adını kullanmak anlamlı geliyor. Oyun oynamıyoruz ve bunu hafife almıyorum. Başka hiçbir şey ve hiç kimseyi istemediğimi söylerken ciddiyim. Olabildiğim sürece tamamen onunum. Hiç tereddüt etmeden.

"Seni yatağa bağlayacağım. Acı çekmeyeceksin ama gözlerini bağlayacağım. Sonra da vücudunla oynayacağım Daisy." Sesi sıcak ama otoriter ve bunu rahatlatıcı buluyorum. "Sana kendini iyi hissettireceğim ama bir noktada durmam için yalvaracaksın ve ben de durmayacağım. Güvenli kelimeyi kullanmadığın sürece olmaz. Seni ne kadar ileri götürebileceğimi görmek istiyorum ve söz veriyorum daha önce hissettiğin hiçbir şeye benzemeyecek."

Ellerimi göğsünün üzerinde gezdirirken beklentiyle titriyor, kalbinin atışını avuçlarımın altında hissediyorum. "Sen de boşalacaksın, değil mi? Biz... seks yapacağız, değil mi?"

Bana gülümsüyor. "Benim için endişelenme Daisy. Bu seksle ilgili değil ama seni becermek istersem beceririm."

Yutkunuyorum, bu kelimelerin dudaklarından dökülüşüne bayılıyorum. Genelde nazik ve sıcak olan tavrında biraz sertlik ve soğukluk.

Tanrım, umarım gelir. Merhamet dilenecek kadar çok boşalma fikri kulağa hoş geliyor ama asıl istediğim o. Kontrolünü kaybetmesini ve artık kendine yardım edememesini.

Omuzlarımı dikleştirdim ve gülümsedim. "Ben hazırım." "Yatağa geç," diyor soğuk bir emirle.

Derin bir nefes alarak yatağa doğru yürüyorum. Buraya son gelişimden farklı olarak, yastıklar ve yorgan gitmiş, geriye sadece siyah çarşaflar kalmıştı. Yukarı tırmanıyorum ve yüzümü ona dönerek talimat bekliyorum.

"Uzan," diyor.

Yapıyorum. Bacaklarıma geçmeden önce her bir elimi tutuyor ve cırt cırtlı kayışla bağlıyor. Sonra şilteden göz bağını alıyor ve gözlerimin üzerine yerleştiriyor. Kalbim göğsümde çok sert atıyor. Tamamen kendimdeyim

ve Ronan'ın bana asla zarar vermeyeceğini bilsem de, bu yine de tedirgin edici ve biraz korkutucu.

Elleri bir bacağının üstünden diğerine kayıyor, sanki sadece dokunuşunu hissetmeme izin veriyor. Bizi birbirimize bağlıyor.

"Böyle çok güzel görünüyorsun Daisy. Seni görmeyi hafızama kazıyorum."

Ona bunu hafızasına kaydetmek zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Ne zaman isterse onun için böyle olacağım. Sonsuza kadar.

Ama konuşmuyorum. Sadece dokunuşuna ve sesine odaklanıyorum. "Bu sadece bir uyarıcı. Soğuk hissettirecek."

Parmakları kıvrımlarımın arasından geçip klitorisimin üzerine serin bir şey sürttüğünde sıçrıyorum. Hemen bacaklarımın arasındaki deri nabız gibi atıyor ve en hassas noktama dokunan havanın bile aşırı farkındayım.

"Uh..." Nefes nefese kaldım,
kıvranmaya başladım. "Bu iyi
hissettiriyor mu, bebeğim?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Sonra parmakları tenimden ayrılıyor ve ben bekliyorum. Sessiz, bu yüzden göğsümde yumuşak bir şey hissettiğimde neredeyse sıçrıyorum. Tüy gibi hafif bir dokunuş ama ne olduğunu bilmemek beni panikletiyor.

"Sakin ol Daisy. Güven bana."

Yumuşaklık önce boynuma, sonra da yanağıma doğru süzülüyor. Parmaklarının uyluğumun iç kısmına doğru kaydığını hissettiğimde boynumun üzerinden sıyırıyor.

Ama tam zirveye ulaşmasını ve aşırı hassas seksimin üzerinde kaymasını beklediğimde, uzaklaşıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, sanki beni boşaltmak yerine kaslarımı ovuyormuş gibi.

Birden aromatik bir şeyin kokusunu alıyorum ve hepsini bir araya getiriyorum. Cildime yağ sürüyor. Kelimenin tam anlamıyla bana masaj yapıyor. Ve onun dokunuşunu beklemek beni öldürüyor.

Çok rahatlamış ve bundan keyif alıyor olmalıydım, ama bunun yerine, diğer ayakkabının düşmesini bekleyen bir sinir topuyum. Tüm korkularım ve endişelerim havada asılı duruyor ve onun istediği şekilde buna gerçekten bağlanmamı engelliyor.

"Gerginsin," diyor ve ben gözyaşlarımı yutuyorum.

Bırak gitsin, Daisy. İyi hissetmek sorun değil. Mutlu olmakta sorun yok.

Zihnimi susturmak için elimden geleni yapıyorum, sadece dokunuşuna, nefes alışının sesine, yakınlığına odaklanıyorum. Bacaklarımın arasındaki sıcaklığın karıncalanmasına. Bu

lavanta ve sandal ağacının sarhoş edici kokusu. Canlandırıcı ve seksi ve zihnimde kendime bundan başka bir şey olmadığını söylüyorum. *Bundan başka bir şey yok. Bundan başka bir şey yok.*

Sesleri neredeyse susturmuştum ki başımın yanında bir şey sessizce vızıldamaya başladı ve yutkundum.

Düşük titreşimli bir vibratör ve az önce elleriyle yaptığı gibi bacaklarımın iç kısmında gezdiriyor. Ve tıpkı elleri gibi, vibratörü gerçekten istediğim yere koymadan önce saptırıyor.

Kalçalarımı kaldırıp elindeki şeyi vücudumla kovalamaya çalışırken bir inilti çıkarıyorum. Ama beni tekrar kızdırmadan önce kendi kendine sessizce kıkırdıyor.

"Kızım çok hevesli," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Bunu istiyorsun, değil mi bebeğim?"

"Evet," diye nefes

alıyorum. "Evet, ne?"

"Evet baba," diyorum tatlı bir yalvarışla.

Bacaklarımın üzerinde bir sonraki turda, biraz daha yaklaşıyor ama tam istediğim yere değil. Bana dokunması için kıvranıyor ve yalvarıyorum ve şimdiden boşalmayı ne kadar çok istediğime neredeyse inanamıyorum. Sadece vücudumdaki parmaklarından ve klitorisime sürdüğü her şeyden. O kadar çok orgazm olmak istiyorum ki ağlayabilirim.

Sonunda vibratörü klitorisime bastırdığında, vücudum kısıtlamalara karşı savaşarak bir çığlık attım. Hızlı ve sert bir şekilde boşalıyorum, zevk geldiği kadar çabuk bitiyor. Çok geçmeden nefes nefese kaldım ve bundan sonra ne olacağını merak ettim.

Yatak eğiliyor ve Ronan'ın ağırlığını bağlı bacaklarımın arasına yerleştirdiğini hissediyorum. "Boşaldığında ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin Daisy. Tekrar tekrar izleyebilirim."

Onun dokunuşuna her şeyden çok ihtiyacım var. Elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor ve sonra dudaklarının, ellerinin az önce çizdiği yolu izlediğini hissediyorum. Kıvrımlarımı silen sıcak ve ıslak bir şey hissedene kadar öpüyor. Oraya her ne koyduysa ondan kalan bir yanık var ama yerini hemen dudaklarına bırakıyor. Hassas klitorisimi yalarken içimden tiz bir uğultu yükseliyor. Beni çaresiz ve muhtaç hale getirdi, bu yüzden hassas noktayı emmesi uzun sürmedi ve ben zaten tekrar geliyorum.

Kısıtlamalar zevkin tadını tam olarak çıkarmamı engelliyor, bu da orgazmın yine çok hızlı gelip gitmesi anlamına geliyor. Bacaklarım esniyor ve

bağlara karşı savaş.

Sonra vibratör geri geldi ve terlemeye başladım. Bir süre benimle dalga geçiyor, meme uçlarıma, karnıma, kalçalarıma bastırıyor, sonra klitorisime kadar takip ediyor. Sonra tekrar boşalıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Zevk işkence gibi gelmeye başlayana kadar.

Zaman algımı kaybetmeye başlıyorum, bir orgazmın ne zaman bitip diğerinin başladığını asla tam olarak bilemiyorum. Duygudan başka bir şey olmayana kadar kendi içime daha da batıyorum ve artık neyin *iyi* neyin *kötü hissettirdiğini* tanımlayamıyorum. Sadece onun sesi, dokunuşu, ağzı var. Sanki Ronan benim tanrım olmuş ve ben itaat etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Bu zevk uçurumunda bir yerde, kendimi tamamen kaybediyorum.

KURAL #32: İYİ BİR DOM KONTROLÜ KAYBETMEZ

Ronan

O mükemmel. Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Benim inatçı kızım, tutku ve ateş dolu. Onu kıvranırken ve çığlık atarken izlemek istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Bugün onu sınırlarının ötesine itmeye niyetim olmasa da, bir sınırı olmadığı fikri beni büyülüyor. Ya da en azından olmadığını düşünüyor.

Herkesin bir sınırı vardır. İşin eğlenceli kısmı onu bulmalarını sağlamaktır. Bazı Domlar acıyı kullanır. Aşağılama. Aşağılama.

Ben zevki kullanırım.

Buradan ayrıldığında, hissedebileceğini bilmediği şeyleri hissetmesini istiyorum. Vücudunun yapabildiği ama deneyimlemeye hiç yaklaşmadığı hisler.

Daisy'yi onuncu - yoksa on birinci miydi? - kez orgazm ederken aklımın bir köşesinde hoş bir düşünce var. Bu düşünce, onun ve benim zamanımız olduğunu hatırlatıyor. İşleri aceleye getirmeme ya da onu hemen kırmama gerek yok. Bu süreçte, *her* seferinde bir seans olmak üzere, o bittiğini söyleyene ya da oynamak için yeni yollar bulana kadar -onun yolu da dahil olmak üzere- nazikçe ilerleyebiliriz.

Daisy masum olduğu kadar meraklı da. Bana neyi sevip sevmediğini söylemekten çekinmiyor, bu da istediğimiz kadar eğlenebileceğimiz anlamına geliyor. Kırılma noktasına ulaştığında konuşması için ona güveniyorum, bu da demek oluyor ki

endişelenmenize gerek kalmadan gerçekten eğlenebilirsiniz. Tüm bunların üstüne bir de büyük bonus ekleniyor.

Ona aşığım.

Kesinlikle aklımı kaçırmış, kafayı bulmuş ve aramızdaki bu şey yüzünden sarhoş olmuştum. Bir ay önce var olmayan ama tek başına bu yaşlı adama yeniden hayat veren bu ilişki. Bu bağ daha önce hissettiklerime hiç benzemiyor. Kalbim çok şey yaşadı ama hiçbir zaman Daisy ile olduğu gibi eşiyle karşılaşmadı.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diye mırıldanıyorum yanağına doğru, eğilip terden sırılsıklam olmuş tenini öpüyorum. "Sen nasılsın? Babana bir renk ver."

"Yeşil," diyor nefes nefese.

"İşte benim kızım."

Ağzını öptüğümde inliyor, çaresizliğini tatmak için ağzını almadan önce dudaklarında bir çizgi yalıyor.

"Yatağı ıslattın Daisy," diyorum uzaklaştıktan sonra. "Sanırım bana bir tane daha verebilirsin."

Yine inliyor. "Hayır, yapamam. Artık yok, lütfen."

Parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum, şişmiş klitorisini ovmadan önce kıvranışını izlemek için onu iyice açıyorum. "Henüz işin bitmedi, bebeğim."

"Becer beni," diye haykırıyor. "Lütfen, baba."

Duraklıyorum, ağzım yarıya kadar onun zonklayan çekirdeğine iniyor. Aletim boxer külotumun içinde ağrıyor, ona istediğini vermek için çaresizim. Kendimi serbest bırakmak için çaresizce. Bu asla kendimi boşaltmakla ilgili değildi. Onun zevki benim zevkimdir. Ama onu becermenin onun istediği şey olduğunu bilmek her şeyi çok daha güçlü ve gerçeküstü kılıyor.

İyi bir Dom kontrolü kaybetmez. Onun itaatkâr olması gerekirken böyle taleplerde bulunmasına izin vermemeliydim, ama onun söz konusu olduğu yerde ben zayıf bir adamım. Boxer külotumu yırtıp çıkardıktan sonra kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Çıkıntılı sikim, ıslak ve benim için hazır olan parıldayan amına doğru işaret ediyordu.

Onu tutarken kalçalarını sıkıca kavrıyorum ve mırıldanıyorum, "Tekrar söyle Daisy. Bana ne istediğini söyle."

Narin bir solukla emerken dudakları aralanıyor. "Becer beni, baba."

Arkama uzanıp bir cırt cırtlı kayışı çekerek sol bacağını serbest bırakıyorum. "Tekrar," diyorum hızlı bir komutla.

"Becer beni baba, lütfen." Bu sefer, daha çok bir sızlanma şeklinde çıkıyor ve role eğildiğini biliyorum. Sonunda içine girdiğimde çok iyi hissedeceğimi biliyorum. Sikim şimdiden beklentiyle ucundan sızmaya başladı.

Diğer bacağını serbest bırakarak diğer kayışı hızla koparıyorum, sonra her ikisi de anında kalçalarıma sarılıyor ve beni ona çekmeye çalışıyor.

"Çok pis bir ağzın var Daisy. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," diye cevap veriyor, sonra sikimin başının onu tahrik ettiğini hissettiğinde bir nefes veriyor.

"Benim edepsiz kızım," diyorum gürültülü bir ses tonuyla, içine girerken.

Derinlere gömüldüğüm anda bir çığlık atıyor. Amı cennet gibi, sıcak ve zonkluyor. Ve bir kez içine girdim mi, duramıyorum. Üzerine çıkıp onu yatağa bastırıyorum, kalçaları kalçalarımın etrafında sıkıca kenetleniyor. Kontrolümü kaybettiğimde göğsümdeki gerginlikten zor nefes alıyorum.

"Beni deli ediyorsun, bebeğim. Bana ne yaptığına bak." Nefes nefese homurdanıyorum.

Kollarının bağlara doğru çekildiğini fark ettiğimde, her birini hızla çözüyorum ve elleri yüzümü bulup beni bir öpücük için aşağı çekiyor.

Bir an için aynı havayı soluyoruz. Kalplerimiz birlikte çarpıyor. Ve tek vücut gibi hissediyoruz. Aynı anda boşalıyoruz, ikimiz de birlikte inliyor ve titriyoruz.

İkimiz de uzun bir süre hareket etmiyoruz. Ellerimiz kenetlenmiş ve göğüslerimiz kaynaşmış. Bu noktadan hiç ayrılmak istemiyorum.

Ama daha sonra bakıma ihtiyacı olduğunun farkındayım. Ve sonlara doğru biraz sertleşmiş olabilirim. Yanaklarının kıpkırmızı olduğunu ve gözlerinin hâlâ bağlı olduğunu fark ettiğimde kendimi onun bedeninden çekip alıyorum.

Gülümseyerek gözlerinden çekiyorum ve gözlerini kısarak bana bakıyor. Makyajı dağılmıştı ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Nasıl hissediyorsun?"

Tatlı, nazik bir iç çekişle gülümsüyor.

"Güzel." Burnundan öpüyorum. "Güzel."

İsteksizce yataktan kalkıp ona bardan bir şişe su getiriyorum. Sonra bir el bezini ılık suyla ıslatıp yanına uzanmak için geri dönüyorum.

"Gel buraya bebeğim," diye mırıldanıyorum, onu kollarıma çekerek. Oturuyor ve suyu alıyor, neredeyse tamamını yutuyor. O bitirdiğinde, ben

yüzünü ve vücudunu silmek için sıcak bezi kullanın, her bir parçaya nazikçe dikkat edin.

Üzerini battaniyeyle örtüp onu kollarıma aldığımda uykulu bir şaşkınlıkla yatakta yatıyor. Burada uyuyamayız ama onu daireye geri götürmeden önce bir süre kendine gelmesine izin vermek istiyorum.

"Nasıldı?" İlk tepkilerini öğrenmeye hevesli bir şekilde soruyorum.

Cevap verirken sesi yumuşak ve sessiz. "Harikaydı. Nasıldım?"

Gülüyorum, dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Sen mükemmeldin, bebeğim.

Bunu tekrar yapmak ister misin? Seninle sevişmeme izin verir misin?" "Evet," diye tatlı tatlı yanıtlıyor.

"Bugün Eden'la konuştum," diyorum. "Yarın onunla istediğin şeyi deneyebiliriz."

Gözleri yüzümü bulduğunda başı dönüyor. "Yarın mı?" "Eğer istersen," diye yanıtlıyorum.

Cevap vermiyor ve tereddüt ettiğini hissediyorum. Konuştuğunda, beklediğim gibi değil.

"Ronan," diye fısıldıyor, sıcak yanağını göğsüme bastırarak, "sana bir şey söylemem gerek."

Beklerken an sessizleşiyor ve ağırlaşıyor, ama ne söyleyeceğini biliyorum. Kelimeleri dudaklarında hissedebiliyorum ama ben s ö y l e m e d e n önce onun dile getirmesi fikrine dayanamıyorum. Bu yüzden o daha tek bir kelime bile edemeden, "Seni seviyorum Daisy" diyorum.

Kollarımda geriliyor, yutkunurken boğazının hareketi tenime baskı yapıyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve gözlerimin içine bakıyor, kalın kirpiklerinin arasından yaşlar süzülüyor. Dudakları aralanıyor ve ben onun konuşmasını bekliyorum ama biliyorum ki bu duygularıma karşılık vermezse de sorun değil. Onu karşılığında sevgi almak için sevmiyorum. Sadece hissetmek yeterli. Damarlarımda dolaşan duygulara hayat vermek.

Ama gözlerini kırpıştırıp tek bir damla gözyaşı yanağından süzülüp koluma döküldüğünde onu hemen siliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor başparmağım yanağına değerken.

Sonraki kelimeler tereddüt etmeden dudaklarımdan dökülüyor. Bu bir dürtü ve m a n t ı k l ı beynim bakım sonrasının duygusal taahhütlerde bulunmak için uygun bir zaman *olmadığını* biliyor ama elimde değil. Bu ilk kez yaptığım bir şey değil.

Bunu düşündüm ama ilk kez bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edebildim.

"Evlen benimle."

Bu iki kelime gök gürültüsü gibi iniyor, ağır ve şok edici, benim için bile. Ama pişman değilim. Hem de hiç. Bunun yerine, sonunda yeniden sevme cesaretine sahip olduğum için içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Ne?" Gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı ve nefesi titreyerek çıkıyordu.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum bebeğim. Belki de öyle. Ama seninle ilgilenmek istiyorum. Ve hayatının geri kalanında seninle ilgilenilmesini istiyorum. Ben öldüğümde, tek bir şey bile istemeyeceksin."

"Seni isteyeceğim," diye cevap veriyor yumuşakça ve tereddüt etmeden, bir gözyaşı daha dökülüyor. "Ronan, para ya da bunların hiçbiri umurumda değil."

"Bu bir hayır mı?" Göğsümü hava dolu bir şekilde zorlayarak söylüyorum. Sanki zar zor nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Soruma cevap vermek için ağzını açıyor ama duraksıyor ve ben de çaresiz bir bekleyişle ona bakıyorum.

"I..." Karmakarışık, o mükemmel kafasının içinde bir sürü düşünce fırtınası dönüyor. Her birini yüzünden okuyabiliyorum. "Bana maddi olarak bakılmamı istediğin için mi soruyorsun?"

"Seni sevdiğim için soruyorum. Daisy, sen hayatıma renk kattın. Tüm şiirlerinle, müziğinle ve mutluluğunla. Ailenle tanışıp sana bir yüzük almam gerektiğini biliyorum. Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum ama seni deli gibi seviyorum. Ve seninle evlenmek istiyorum."

Kızarmış yanağına bir gözyaşı daha düşüyor. "Evet," diye kekeliyor küçük bir kahkahayla. "Evet, seninle evleneceğim."

Onu kollarımın arasına alıp, sanki birbirimize kaynaşmışız gibi bedenime yapışırken öptüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyor. Heyecanla bir çığlık atıyor ve ben bu enerjinin sıcaklığının içimde şimşek gibi çaktığını hissediyorum.

Sanırım son yirmi yıl içinde bir yerlerde gerçek bir hayat yaşamaktan vazgeçtim. Tekrar bu kadar mutlu olma, hayatımın en güzel günlerini yaşama fikrini bir kenara bıraktım. Daisy bana kaybettiğimi sandığım bir şeyi verdi.

Birbirimize baktığımız bir sonraki an, o heyecan duygusu yeniden kabarıyor. Kendi geleceğim için hiç bu kadar sevinçli ve heyecanlı olduğumu hatırlamıyorum.

Daisy ve ben giyinip kulüpten birlikte çıkarken, her adımımız yeni keşfedilmiş bir güçle besleniyor. Eve gittiğimizde onunla birlikte duş alıyorum, vücudunu hassas bir hassasiyetle yıkıyorum. Sonra onu mutfakta besliyorum, her anın tadını çıkarıyorum.

Hayatım her gün böyle olabilir. Bu cennet olurdu.

Kanepede uyuyakaldığında, başı kucağımda, telefonumu çıkarıyorum ve bir sonraki adımımızı atmadan önce halletmem gereken şeylerin bir listesini yapmaya başlıyorum. Yeni bir vasiyetname hazırla. Hesaba onun adını yaz. Yüzük için kuyumcudan randevu al.

Fitz ile bir toplantı ayarlamak için e-postamı açtığımda, dün müfettişime göndermeye başladığım e-postayı fark ettim. Silindiğini sanıyordum ama taslaklarıma kaydedilmiş olmalıydı. Gözlerim e-postanın üzerinde donup kalıyor ve içten içe bunun yapılacak en akıllıca şey olacağını biliyorum. İkimiz de bu evliliğe dolabımızda iskeletlerle girmeden önce bir önlem olarak. Yani... Eminim o da benim hakkımda araştırma yapmıştır. Benim hayatım onunkinden biraz daha göz önünde.

Ona evlenme teklif etmek düşüncesizceydi, bu yüzden bu e-postayı göndermek sadece benim dikkatli olma yolum.

Başka bir şey düşünmeden Gönder'e bastım.

Bunun için zerre kadar suçluluk hissetmiyorum. Daisy bunu gönderdiğimi asla bilmek zorunda değil. En azından bana endişe verici bir şey söylemeden geri e-posta gönderdiğinde, o ve ben birbirimizi koşulsuz sevdiğimizi bilerek hayatlarımıza devam edebiliriz.

Telefonumu cebime koyarak Daisy'yi koltuktan kaldırıp yatağına götürüyorum. Yanımdaki yastıkta uyurken, tüm kalp kırıklıklarının ve mahvolmuş ilişkilerin tam da bu ana yol açtığını fark ediyorum, bu da her şeye fazlasıyla değiyor.

KURAL #33: ACIYI SEVMEK SORUN DEĞİLDİR

Daisy

O kadar uzun zamandır çalıyorum ki parmaklarım ağrımaya başladı. Müzik boş dairede yüksek sesle yankılanıyor. Çok güzel ama hislerimi yatıştırmıyor.

Zihnim karmakarışık, sevinç ve korku kasırgası kafamın içinde dönüp duruyor ve tüm düşüncelerimi bulandırıyor. Bu sabah yanımda o olmadan uyanır uyanmaz buraya geldim. Bir süreliğine müziğin içinde kaybolmam gerekiyordu, notaları yüksek sesle çalarsam düşüncelerimi bastıracaklarını umuyordum.

Henüz işe yaramadı. Her akor arasında zihnim bana hatırlatıyor.

Ronan teklif etti.

Evet dedim.

Ona gerçeği söylemek zorundayım.

Zihnimde tekrar tekrar.

Nihayet geri döndüğünde, öğleden sonra geç saatlerdi ve beni resmi oturma odasında, hala boş yere tuşlara vururken buldu. Kollarıma ve parmaklarıma dokunuşu sonunda her şeyi susturuyor -müziği ve korkunç düşünceleri. Sırtımdan aşağıya ve göğüslerimin üzerinden geçmesine izin veriyorum.

"Uyandığında burada olmadığım için üzgünüm," diye fısıldıyor kulağıma. "Sorun değil," diye cevap veriyorum, ona doğru eğilerek, boynumu bükerek

bana biraz daha dokunuyor. Bu kez ağzı tenimde uzun, hassas çizgiler bırakıyor.

"Bugün nasıl hissediyorsun bebeğim?"

Sakalı boğazımı tırmalarken cevap olarak mırıldanıyorum. "Harika," diye yalan söylüyorum.

Nazik elleri vücudumu çeviriyor, bacaklarımı bankın diğer tarafına yerleştiriyor, böylece ona dönük oluyorum. Sonra iki dizinin üzerinde bacaklarımın arasına diz çöküyor. Gözlerimiz buluştuğunda yutkunuyorum.

Evlenme teklifi için hala sevinç ve heyecan doluyum, ama ona gerçeği söylemek zorunda kalmanın korkusu ve dehşeti her şeyi bozuyor.

"Daisy, ben ciddiyim. Dün gece çok yoğundu. Eğer herhangi bir pişmanlığın varsa-"

Sözlerini susturmak için elimi ağzına bastırıyorum. "Tek bir pişmanlığım bile yok," diye cevap veriyorum. "Senin var mı?"

Başını sallarken elim yüzünden uzaklaşıyor. "Hayır, bebeğim. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor. Bedenimi sarmasına izin veriyorum, rahatlamak için dokunuşunu arıyorum. Dünyada onun kollarından daha güvenli bir yer yok.

Dudakları tekrar boynumu buluyor, tulumumun askısını yana doğru çekip omuzlarımı öperken daha da alçalıyor. Elleri çıplak bacaklarımdan yukarı kayarken, hassas göbeğime değdirdiğinde nefesim kesiliyor.

"Hâlâ Eden'la bu gece buluşmak istiyor musun? İki gece üst üste çok fazla olabilir. Yeniden planlayabiliriz."

"Hazırım," diye cevap veriyorum hevesle. Buna ihtiyacım var. Onun yumuşak dokunuşu endişelerimi hafifletiyorsa, getireceği acının endişelerimi tamamen susturacağını biliyorum.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Yapacağım," diyorum, o alçalırken bacaklarımın birbirinden ayrılmasına izin veriyorum, göğsümü ve sonra karnımı öpüyor.

"Peki dün geceden sonra bu güzel amcığın nasıl hissediyor?" diye fısıldıyor. "Biraz ağrıyor," diye cevap veriyorum, ona bakarken dudağımı ısırıyorum.

"Baban şimdi her şeyi daha iyi öpecek." Hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyor, ben de karşılık olarak sırıtıyorum. Sonra göz kırpıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, ağzı klitorisimi hevesle emerken boğuk bir inilti çıkarıyor.

Bedenim tuşlara karşı gevşiyor, dirseklerim odanın içinde yankılanan akorlara vuruyor. Ve onun dokunuşunun zevkine kaçtığımda, sonunda piyanonun yapamadığını yapıyor - bana şimdiye kadar endişelendiğim her şeyi unutturuyor.

Kulübe girerken Ronan'ın eli benimkinde sıcacık. Bu gece izinliyim, bu yüzden bir üye gibi ön kapıdan girmek biraz garip. Bu gece teknik olarak onun misafiriyim.

Sadece birkaç kez konuştuğum hostes Melody bizi ön perdeden içeri buyur ettikten sonra bana gizli bir gülümseme ve göz kırpıyor. Ronan'ın kolunda kulübe girmek bana kendimi kraliyet ailesindenmişim gibi hissettiriyor. Buradaki herkes arasından, seçebileceği tüm güzel, seksi, kendine güvenen kadınlar arasından beni istiyor. Özgüveni düşük biri değilimdir ama bu bile şaşırtıcı hissettiriyor.

Ve belki de aşk budur - değersiz hissetmek ve yaşayan en harika insan olduğunu düşündüğün adamın seni istemesine şaşırmak. Böyle bir aşk ne büyük bir hediyedir.

Ronan barda durup müdavimlerle sohbet etmiyor. Beni açık VIP alanına götürmüyor. Beni kendi odasına bile götürmedi.

Bu gece yeni bir odaya gidiyoruz. Onun odasının yanındaki odaya yaklaşırken uzun, derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Gergin değilim... Heyecanlıyım. Bunu istiyorum. Buna *ihtiyacım var.*

Ronan anahtar kartını kilide okutuyor ve kilidi itip açmadan önce vızıldıyor. Ama tereddüt ediyor, beni kollarına çekiyor ve alnını alnıma bastırıyor.

"Henüz kimseye haber vermedim. Hazır olduğumuzda onlara söyleyeceğiz."

Başımı sallıyorum ve beni nazikçe odaya çekmeden önce hızlı bir öpücükle ağzımı alıyor.

Eden çoktan gelmiş, biz odaya kapanırken hazırlanıyor. Yatağın üzerine bir şeyler serilmiş ve her biri acı verici ve biraz da korkutucu görünen bu şeyleri görünce irkiliyorum. Eden onu daha önce birçok kez gördüğüm gibi giyinmiş. Sert siyah iç çamaşırları, askılı ve açık ten renginde çok güzel.

Kapı sesini duyunca dönüyor ve ikimize de tehditkâr bir gülümseme gönderiyor.

"İşte buradasın," diyor sakince ve ne yaptığını görmek için bakıyorum, önündeki tezgâhta birkaç şey fark ediyorum ve hızlıca hepsini değerlendiriyorum - krem ya da losyona benzeyen bir kavanoz, kelepçe olduğunu tahmin ettiğim gümüş metal ve camın üzerine yoğuşma damlayan bir sürahi su.

Yaptığı işi bıraktı ve bize doğru yürüdü, gözleri benim üzerimdeydi. "Nasıl hissediyorsun Daisy? Heyecanlı mı? Gergin mi?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve yutkunuyorum. "İkisi de mi?"

Gevşek bir sarı bukleyi yüzümden uzaklaştırırken hafif bir kahkaha atıyor.

"Eğleneceğiz. Ronan seninle her şeyin üzerinden geçti mi? Güvenli kelime, sınırlar, beklentiler?"

"Evet," diye cevap veriyorum güvenle.

Eden yine gülüyor, bu kez sesi tatlıdan ziyade biraz daha uğursuz.

"Evet, Madam," diyor. "Bunu görmezden geleceğim ama bir dahaki sefere hata yaparsan sana pahalıya patlar. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallarken yanaklarım yanıyor. "Evet, Madam."

Ronan'ın eli sırtımın alt kısmında ve ona bakma isteğime direniyorum. Beni rahatlatmaya çalışacak ve şu anda onun kollarının güvenliğiyle kendimi baştan çıkarırsam bundan vazgeçeceğimden korkuyorum.

"Giysilerini çıkar Daisy," diyor, sesi daha birkaç gün önce bu odada bir kadeh şarabı paylaştığım kadından çok daha farklı bir baskınlığa bürünüyor.

"Evet, Madam," diye cevap veriyorum. Ben Ronan'dan uzaklaşırken o da odayı geçip yatağın üzerine oturuyor ve beni izlerken kravatını gevşetiyor. Elbisemi ve sütyenimi çıkarırken gözlerini üzerimde hissediyorum. Sıra dantel külotuma geldiğinde bir an tereddüt ediyorum. Gelmeden önce beni hazırlamış, baskı ya da beklenti olmadan kendimi rahat hissettiğim kadar soyunabileceğimi açıklamıştı.

Ama ikisiyle de kendimi güvende hissediyorum. Eğer o kıza güveniyorsa, ben de güveniyorum.

İç çamaşırlarımı indirirken, kendi bakışlarımla onun bakışlarını buluyorum. Gözlerinde hayranlıkla bana bakıyor ve kıyafetlerimi toplayıp duvara dayalı bankın üzerine koyarken kendime olan güvenimi artırıyor.

"Buraya gel Daisy." Eden'a doğru döndüğümde elinde bir kürek görünce yutkundum. Bana yaklaşırken başını yere eğiyor ve ben de itaatkâr bir şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerini saçlarımda gezdirirken gözlerim hâlâ yüzüne dikili. "Baban bana senin bir velet olduğunu söyledi."

Tutuşu acıya dönüştüğünde ciyaklıyorum.

"Seni incitmekten nefret ediyorum. Sen çok güzel bir şeysin," diye mırıldanıyor. "Sen daha acemisin, o yüzden yavaştan başlayacağız. Ronan'ın her şeyin üstünden geçtiğini biliyorum ama senden duymak istiyorum. Yavaşlamak istiyorsan ne söylemelisin?"

"Sarı, Madam."

"Aferin kızıma. Ya durmak istersen?"

"Kırmızı, Madam."

"Güzel. Şimdi, başlamaya hazır mısınız?" "Evet, Madam."

Ağzının kenarları yukarı doğru çekilerek gülümsüyor. "Sen benim için iyi bir kızsın." Sonra sesi daha soğuk bir ton alıyor. "Şimdi babanın kucağına tırman."

Ronan'a doğru sürünüyorum, tıpkı yatak odasında bana şaplak attığı gün yaptığım gibi kucağına tırmanıyorum. Aynı pozisyonu almak bile karnımın heyecanla çarpmasına neden oluyor. Bir eliyle saçlarımı okşuyor, diğer eliyle kollarımı tutuyor.

"On iki ile başlayacağız. Baban sayacak."

Kendimi kürek uçmadan önce acıdan korkarak gerilirken buluyorum. Ama çıplak sırtıma indiği anda bunu neden istediğimi hatırlıyorum. Cehennem gibi yakıyor ve acıtıyor, ama ani adrenalin patlaması bana uzun zamandır hissetmediğim bir şey veriyor. Ve henüz ne olduğunu bile bilmiyorum, ama hava gibi arzuluyorum.

"Bir," diye homurdanıyor Ronan.

Sonra Eden bana bir tokat daha atıyor ve bu sefer acısı daha büyük oluyor ve dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

"İki," diyor, sesi gergin çıkıyor.

Raketin üçüncü vuruşunda vücudum kendiliğinden gerilmeye başlıyor. Karın kaslarım sıkışıyor, kalçalarım titriyor ve bacaklarımın arasındaki seks nabız gibi atıyor.

Bayıldım.

Bunu bu kadar çok sevdiğim için bende bir sorun mu var? Acı verdiğini kabul ettiğim ama tam da bu nedenle zevk aldığım için. Küreği her sert sallayışımda sanki bir katmanı atıyor, özlediğim bir parçamı serbest bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Ve aynı anda pek çok şeyi başarıyor.

Beni tahrik ediyor, kalçalarımın arasındaki nemden de belli oluyor.

Ama aynı zamanda beni hayata bağlıyor. Her zaman olmam gerektiğini düşündüğüm benden daha güçlü, daha kendine güvenen ve bağımsız bir insanı ortaya çıkarıyor. Kederin ve kaybın acısını, kendini güce dönüştüren fiziksel bir acıyla değiştiriyor. Annem olmadan, *yalnız* yaşamanın ezici ıstırabıyla yüzleşemem ama bununla yüzleşebilirim. Bunu kaldırabilirim.

Ve son olarak, dokuz kürek darbesinden sonra, bunun Ronan'a yaptıklarım için kendi kendime verdiğim bir ceza olduğunu içten içe biliyorum. Onu kandırdım. Esasen onu takip ettim. Ve sonra bana aşık olmasına izin verdim. Acısı beni kendiminkinden daha çok üzen tek adamın kalbini kırıyorum. Bunun için kendimi asla affetmeyebilirim ama en azından kendimi cezalandırmak beni daha iyi hissettiriyor. Bunu hak ediyorum.

Yumuşak bir elin hassas arka tarafımda dolaştığını hissettiğimde gözlerimi açtım. Vuruşların çoğunu unuttuğumu, sadece kıçımdaki acıyla bağlantı kurduğumu fark ettiğimde, neredeyse yalnız olmadığımı unutuyordum.

Eden'ın eli bacaklarımın arasında, uyarılmışlığımın neminde kayarken, ahlaksız bir inilti çıkarıyorum.

"Ronan, sırılsıklam olmuş. Ne kadar pis bir kızın var."

"Evet, öyle."

Sonra elini kıçımda hissediyorum ve gerçekliğe geri dönüyorum. Hafif bir şaplak atmadan önce kabaca etime masaj yapıyor.

"Onu kaldıralım ve başka nelerden hoşlandığını görelim," diyor Madam Kink sesindeki hevesle.

Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarını duymak ne kadar tuhaf. Ben burada sessizce uzanıp olacakları beklerken cezamı titizlikle planlıyorlar.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim? Babana bir renk ver." Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü ona doğru çeviriyor. Gözlerimiz buluştuğunda, o güven duygusu içimi kaplıyor.

"Yeşil," diye cevap veriyorum.

Başını sallayarak gülümsüyor.

"Şimdi kalk Daisy," diyor Eden iddialı bir şekilde. Ben de kalktım.

Beni odanın ortasına, tavandan iki gümüş zincirle sarkan bir çift yumuşak siyah kelepçenin olduğu yere götürüyor. Zincirleri takip ediyorum, bir makaradan geçirilmiş ve birinin ne kadar yüksek veya alçak olduklarını ayarlamasına izin veren bir mekanizma ile karşı taraftaki duvara tutturulmuş.

Ellerim başımın üzerinde bağlandıktan sonra Ronan zincirleri çekerek bileklerimi yukarı kaldırıyor ve beni yukarıdan aşağıya doğru sıkıca bağlıyor. Yere zar zor dokunabiliyorum, bu yüzden dengemi korumak için ayaklarımın taşaklarına dayanıyorum.

Eden beni döndürüyor, böylece Ronan'dan uzağa bakıyorum ve yüzü benimkine yakın, gülümsüyor. "Sen bakmıyorken sana nasıl baktığını görmelisin. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Karakterini bozduğunu anlamam bir anımı aldı. Konuşan Madam Kink değil. Eden, onun arkadaşı. *Benim* arkadaşım.

Bir ciğer dolusu hava yutuyorum çünkü bu sözler bir şekilde herhangi bir kürek ya da kırbaçtan daha sert vuruyor. Gözlerimde yaşlarla, hüzünlü bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Sanırım biraz cesaretlendirmeyle bunu sizin için yapmasını sağlayabiliriz. Ama bu onun için kolay değil. Sizi incitmek onun doğasında yok ama bunu ne kadar istediğinizi anlamasını sağlamalısınız. Acının ne kadar yardımcı olduğunu. Ne kadar iyi hissettirdiğini."

Sessizce fısıldadım, "Evet, Madam."

"O zaman artık bana ihtiyacınız olmayacak. Ama tabii ki ihtiyacınız olursa ben burada olacağım. Tamam mı?" Sesi daha yumuşak, daha samimi bir ton aldı ve bu kalbimi parçalıyor. İkimizi de önemsiyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, ona karşı daha önce hiç hissetmediğim bir bağlılık hissediyorum. Birdenbire, bundan hoşlandığım için kendimi o kadar da garip hissetmiyorum. Çünkü sanırım Eden da seviyor.

"Evet, Madam."

"Aferin kızıma," diye yanıtlıyor gözlerinde yumuşak bir bakışla.

Sonra aynı şekilde, sıcaklık kayboldu ve elindeki siyah deri çubuğu görmek için aşağı baktım. Adını bilmiyorum ve nasıl hissettireceğini de bilmiyorum ama içimden bir ses acıtacağını söylüyor.

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla gülümsüyor. "Şimdi eğlenceli kısım başlıyor."

KURAL 34: ACIDAN HOŞLANMIYORSANIZ SORUN DEĞİL

Ronan

Bu yerde onlarca kez bulundum, Eden'ın acı ve ceza vermesini izledim. Ama bu beni hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Daisy her şeyi çok güzel karşılasa da izlemek zor. *Yeşil* dediğinde ona inanıyorum. Eden'ın ona karşı ağırdan aldığını söyleyebilirim ama Daisy'nin daha fazlasını kaldırabileceğini de söyleyebilirim.

Benim güzel kızım bunu istiyor.

Kırbaçla bir tur attıktan sonra Daisy acı içinde görünüyor. Vücudunu bir ter tabakası kaplıyor. Yanakları kırmızı ve ağır nefes alıyor, gözleri kapalı ve neredeyse tavandan sarkıyor.

Eden Daisy'nin vücudunu okşuyor, sırtına masaj yapıyor ve cildinde kırmızı darbe izleri oluşmaya başlıyor. Sonra elleri Daisy'nin önüne doğru hareket ediyor, göğüslerini okşuyor ve zaten sıkı olan tomurcukları parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bu bölgesel kıskançlık duygusunu dizginlemeye çalışırken azı dişlerim sıkıca kenetleniyor. Normalde Eden'ı bana bağlı olanlardan biriyle görmek tahrik edicidir, ama bu sefer farklı hissediyorum. Özellikle de Daisy'nin kulağına fısıldadığında ve kızım gülümseyerek karşılık verdiğinde, vücudu ona ihtiyacı varmış gibi Eden'a doğru eğiliyor.

Birden odayı geçiyorum, ellerim Daisy'nin yüzünü tutuyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Beni hissettiğinde anında gözlerini açıyor ve sevgiyle gözlerimin içine bakıyor.

Eden küçük bir kahkaha atarak, "Sana söylemiştim," diyor.

Bunu bilerek yapıyordu, beni kıskandırıyor, beni kışkırtıyordu. Ama Daisy'nin gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

Dudaklarımı alnına bastırıp ağzına kadar takip ettiğimde bir mırıltıyla bana doğru eğiliyor.

Yanımda yumuşak bir şeyin dürttüğünü hissettiğimde kendimi Daisy'den uzaklaştırıp Eden'a bakıyorum. Sanki onu almamı istermiş gibi siyah deri kırbacı bana doğru tutuyor.

"Eğer onu ödüllendirmek istiyorsan, bunu hak etmesini sağlamalısın." Aslında demek istediği *benim* bunu hak etmem gerektiği.

Bakışlarım Daisy'ye dönüyor ve cesaretlendirici ifadeyi takınan kişinin o olmasını gülünç derecede ironik buluyorum. Sanki bu bir şekilde beni daha çok incitecekmiş gibi -belki de incitecek.

"Lütfen baba," diye fısıldıyor ve ben de eğilip başını tekrar öpmeden önce ona kendinden emin bir şekilde başımı sallıyorum.

"Evet, bebeğim." Sonra çenesini ellerimin arasına alıp yüzünü yukarı kaldırıyorum, böylece gözlerimiz kilitleniyor. "Sana on veriyorum ve duymama izin versen iyi edersin."

Kızarmış yanaklarında iğrenç, küçük bir gülümseme beliriyor.

"Evet, baba," diye yanıtlıyor gözlerini kapatıp başını öne eğmeden önce. Arkasına geçtiğimde Eden bir elini kolumda gezdiriyor. Sonra Daisy'nin önünde durarak benim yerimi alıyor. Elindeki klipsleri fark etmedim bile, ama Daisy kulak tırmalayan bir çığlık attığında, bunun her bir meme ucunu sıkıca sıkıştıran kelepçeler yüzünden olduğunu anladım.

Yumruğum kırbacın sapını sıkıyor ve derin bir nefes alarak kendime Daisy'nin ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu ve ona ihtiyacı olanı vermenin tek istediğim şey olduğunu hatırlatıyorum. Eğer onu seviyorsam ve gerçekten bir zevk Dom'u isem, o zaman ona iyi hissettiren şeyi vermek bana kalmış.

Böylece, kürek kemiklerinin altındaki ete yankılanan bir *gümbürtüyle* sert bir ters yumruk indirdim. Nefes nefese kalmaya başlamadan hemen önce acı çığlıkları odayı dolduruyor.

Daha önce de böyle bir darbe hissetmiştim ve ilkinin ne kadar şok edici olduğunu biliyorum, sanki bir sürü küçük kıvılcım tenine batıyormuş gibi.

"Say Daisy," diye bağırıyor Eden.

"Bir," diye haykırır Daisy.

Bunu yapabilirim.

Gözlerimi kapatarak ona tekrar vurdum, bu sefer öncekinden biraz daha hafifti.

Ama çığlığı daha yüksek. "İki!" diye bağırıyor.

Tenim ısınıyor ve göğsüm ağrımaya başlıyor. Onu kollarımın arasına almak, onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek ve tüm acısını dindirmek istiyorum.

Neden *buna* ihtiyacı yok? Neden bu acıya bu kadar çok ihtiyacı var? "Üç," diyor nefes nefese ve ardından baş döndürücü bir inilti geliyor.

"Ah, Daisy, çok ıslaksın," diye mırıldanıyor Eden onun kulağına karşı. "Baban seni ağlatırken ben seni boşaltabilir miyim?"

Daisy yine yüksek sesle inliyor. "Evet, Madam. Lütfen, Madam."

Dördüncü vuruş sertti, amaçladığımdan daha sertti. Daisy'nin vücudu titriyor ve sanki kırbacın deri şeritlerinin uzun süreli acısından kaçabilirmiş gibi bağlardan kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyor.

"Herkesi kandırdın Daisy. Hiç de tatlı ve masum bir küçük kız değilsin, değil mi?" Eden mırıldanıyor, parmakları Daisy'nin titreyen kalçalarının arasında kayboluyor.

Yumruğum tekrar sıkıldı. O benim tatlı kızım. Elimdeki bu şeyin her vuruşunda onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Sadece birkaç hafta önce bulduğum o güzel meleği.

Beşinci, altıncı ve yedinci vuruşlarda kendimden geçiyorum. Daisy'nin zevk çığlıkları onun acı çığlıklarına karışıyor ve Eden'in şimdi dizlerinin üzerinde olduğunu, yüzünün güzel kızımın tatlı, acıyan seksine gömüldüğünü fark ettiğimde, kontrolümü tekrar kaybediyorum.

Bir adama, kendini kaybetmeden önce ancak bu kadar işkence edilebilir.

Saçlarından bir tutam tutarak boynunu kendime doğru çekiyorum ve kavrulmuş dudaklarını kendime getiriyorum. Ellerimin arasında eriyene kadar ağzını morartan bir öpücükle domine ediyorum.

Sonra ağzımı çekip karanlık bir sesle mırıldandım: "Geldiğini göreyim Daisy, çünkü seninle işi bittiği anda benimsin. Anladın mı? Onun için gelebilirsin ama sen bana aitsin."

Bir çığlık atıyor, vücudu orgazm boyunca şekilden şekle giriyor.

Nefes almasını bile beklemiyorum. Aceleyle, ellerinin etrafındaki bağları çözmek için uzanıyorum. Macun gibi düşüyor, ben de onu hızla kollarıma alıyorum, köşedeki büyük sandalyeye taşırken bacakları bana sarılıyor. Sonra tekrar ağzıma alıyorum, onun da beni benim onu öptüğüm kadar tutkuyla ve ihtiyaçla öptüğünü hissedince rahatlıyorum.

Tek ihtiyacımız olan birbirimiz. Tek ihtiyacım olan o.

Bana karşı kıvranıyor, ağzımı çektiğimde pantolonumu ıslatıyor, sert bir komutla "Pantolonumun düğmelerini aç ve babanın sikini çıkar Daisy" dediğimde yüzünü ellerimin arasında tutuyor.

Göğüs uçlarındaki kelepçeler hâlâ göğsünde sallanırken bana doğru uzanıyor. Parmakları çılgınca pantolonumun kemerini ve fermuarını karıştırıyor. Sikim boxer külotumun içine sızıyor, onun tarafından dokunulmak için can atıyor. Acele edip onu serbest bırakmaya çalışırken her nefes verişinde mırıldanıyor.

Yumuşak eli sertleşmiş boyum boyunca kaydığı anda ürperiyorum. "İşte bu, bebeğim."

Elini etrafıma sarıyor, yumuşakça tabandan uca doğru okşuyor ve elindeki sikime bakıyor. Gözlerim kapanıyor, narin dokunuşunun beni sadece bir an daha kızdırmasına izin veriyorum.

Sonra yüzünü yaklaştırıp ağzına doğru fısıldıyorum. "Daisy..."

"Evet, baba," diye itaatkâr bir şekilde cevap veriyor ve bunu bana böyle seslenmesini ne kadar çok sevdiğim için yaptığını biliyorum.

"İyi bir küçük kız gibi sikime bin."

Hiç tereddüt etmiyor.

Kalçalarını kaldırarak ıslak amını aletimin başına yerleştiriyor ve kendini yavaşça üzerime bırakırken boyutundan dolayı sadece biraz irkiliyor.

"Aferin kızıma," diyorum alçak ve hırıltılı bir ses tonuyla, terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çekerken. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım?"

Çenesini, yanaklarını, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken ağzını öpüyorum, ben ağzının içine doğru yolumu yalarken kalçalarını üzerime bastırıyor.

"Evet," diye haykırıyor, sesi şehvetle kalınlaşıyor. "Çok iyi."

Bir yanım daha disiplinli olmayı diliyordu. Onu bu şekilde becermeden önce acele etmeyebilirdim ama başka birinin bacaklarının arasını yalamasını izlemek kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

"Artık benimsin Daisy. Anladın mı?"

Kendini sikime bastırırken gözlerimin içine bakıyor. Yüzünde tutku ve ihtiyaçtan çok huşu ve hayranlık var. Bu onun için bir sahnenin parçası ya da bir şaka değil. Bu gerçek. "Evet," diye fısıldıyor.

Aletim ağrıyor ve taşaklarım bu tepki karşısında geriliyor. O benim. Gerçekten benim.

"Ciddiyim, bebeğim. Bakmak benim. Benim olacak. Sikmek benim. Benim aşkım."

"Evet," diye tekrar haykırıyor, kendi zevkinin artmaya başladığını açıkça hissediyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan meme uçlarındaki kelepçeleri gevşetiyorum ve acı ile zevkin karışımından boğuk bir çığlık atıyor. Bu his kalçalarının hızını artırmasına neden oldu.

"İşte böyle, Daisy. Babanın sikine boşal. Sonra seni eve götüreceğim ve tekrar, tekrar ve tekrar boşalmanı sağlayacağım. Çünkü sen benimsin."

"Ben seninim" diye haykırıyor. Beni sıkıca tutarken elleri boynuma dolanıyor, klitorisini bana sürtüyor. Vücudunun titrediğini hissettiğimde kendimi kaybediyorum.

Kalçalarını sertçe kavrayarak sikimi daha da içine sokuyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

"Kahretsin Daisy," diye inliyorum, adını söyleyerek. Birlikte boşalırken bana doğru yığılıyor, kalplerimiz birlikte çarpıyor.

Vücudu ellerimdeyken, diğer kolumu ona sararak yakın tutmak için usulca saçlarını okşuyorum.

Birkaç dakika ağır nefes alıp verdikten sonra odanın diğer ucundan Eden'ın sesini duyuyorum. "Bu çok güzeldi."

Daisy gülümsüyor ve yatakta uzanan kadına dönerken yorgun bir kahkaha atıyor.

Kendimi hazır hissettiğimde Daisy'yi kucağımdan alıp yatağa götürüyorum ve hemen Daisy'nin saçlarını okşamaya başlayan Eden'ın yanına yerleştiriyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Eden ona sorar.

Daisy uzun bir nefes verir. "Kendimi...

harika hissediyorum."

"Güzel," diye yanıtlıyor Eden. Onlar yatakta iniş ve sonrası bakım hakkında konuşurken, ben pantolonumu yukarı çekiyorum, bitmiş sikimi içine sokuyorum, sonra tezgahtan suyu almadan önce düğmelerini ilikliyorum.

Her birimiz Daisy'nin iki yanında durarak sürahinin neredeyse yarısını içmesini sağladıktan sonra onu ters çevirip sırtını ağrısını hafifletmek için yatıştırıcı bir merhemle kaplıyoruz.

"Bu onun en sevdiği kısım," diyor Eden ve benimle dalga geçtiğini biliyorum.

Ama o haklı. Çünkü sevdiğim kızın üzerine titreyerek ve onu besleyerek geçirdiğim her an, ona acı çektirmekten ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum. Sevmiş olsa bile. İki kez gelse bile. Buna *ihtiyacı olsa* bile.

Kızıma ihtiyacı olan her şeyi veremeyeceğimi düşünmek bana acı veriyor.

Daisy'nin tamamen kendine geldiğini ve iyileştiğini hissettikten sonra onu yataktan kalkmaya ve giyinmeye teşvik ediyoruz. Daisy'yi arabanın içine sokmadan önce Eden'e sarılıyor ve vedalaşıyor. Sonunda yalnız kaldık.

"İyi misin?" diye soruyor, başı omzumda. "Evet,

bebeğim. Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"İyiden de iyiyim."

Pencereden dışarı bakarken ruh halim hala gergin. Birden beni rahatlatan o oldu. Yüzümü kendisine doğru çekiyor. "Bende bir sorun olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bunu bu kadar çok sevdiğim için."

"Hayır, bebeğim. Tabii ki yok." Parmaklarını ellerimin arasına alıyorum, parmak eklemlerini şefkatle öpüyorum.

"O zaman sorun ne?"

"Daisy, sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum. İhtiyacın olan tek şey olmak istiyorum."

"Ama bunu yapabileceğini

düşünmüyorsun, değil mi?"

"Başaracağım," diye cevap veriyorum.

"Eğer hoşuna gitmiyorsa yapmanı istemiyorum."

"Ne yani? Ne zaman ihtiyacın olursa Eden'a gideceksin... öyle mi? Bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı Daisy? Bunu yapacağım."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, bedenini benimkine yaklaştırarak. "Bunu ima etmek istememiştim."

Göğsüme yaslanan başını okşayarak tüm endişelerimi bir kenara itmeye çalışıyorum. "Her şey yolunda bebeğim." Sonra çenesini kaldırıyorum, "Seni seviyorum" diye fısıldarken bana bakıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtlıyor.

Ve ben ona inanıyorum. O da beni benim onu sevdiğim kadar seviyor. Umarım bu yeterlidir. Yeterli olmalı.

Çünkü olmazsa ne yapacağımı bilmiyorum.

KURAL #35: KALP KIRIKLIĞI ACILARIN EN KÖTÜSÜDÜR

Ronan

Yıllardır ilk kez yediyi geçe uyuyorum. Anlaşılan dün gece beni sandığımdan daha fazla yormuş. Daisy'nin sıcak bedeni bir battaniye gibi üzerime örtülüyor ve beni güçlü bir uyuşturucu gibi uykuma bağlıyor. Sonunda gözlerimi açtığımda, Daisy'nin saçlarının arasından parlayan güneşin uyuyan yüzünün üzerinde bir hale oluşturduğunu görüyorum.

Yatağım hiç bu kadar davetkâr olmamıştı. Ağzımı bacaklarının arasına koyarak onu uyandırmak istiyorum ama dün geceden sonra dinlenmesini istiyorum. Daisy benimleyken, her zaman iyi dinlenmiş, iyi beslenmiş ve iyi sikilmiş olmasını istiyorum.

Sonra arabadaki konuşmanın zihnimde tekrarlanmasına izin verdim, aynı korku ve endişe bir kez daha su yüzüne çıktı. Böyle mi olacaktı? Sürekli yeterli olamayacağım endişesi mi? Onu yeterince memnun edemeyeceğimden mi? Başka birinden bir şey isteyecek ve beni kalbi kırık bir şekilde terk edecek diye mi?

Er ya da geç rahatlamam gerekecek. O beni seviyor. Bundan eminim. Peki neden hala bu kadar endişeliyim?

Nihayet yatağımdan kalktığımda, Fitz'e göndereceğim e-postayı takip etmek için ofisime gitme niyetindeydim. Ve bir an önce evlenip işlerimizi yoluna koyma arzusunun, bu endişe ve huzursuzluğun başka bir biçimi olduğunu fark ediyorum. Bunu Daisy'ye iyi bakıldığından emin olmak istediğim bahanesiyle örtbas ediyorum.

Aceleyle aldığım duşun ardından giyindim ve ofisimde oturmuş e-postalarımı açıyordum. Telefonum çaldığında mesajı yazmanın yarısındaydım.

Ekrandaki arayan kimliğine bakınca müfettişin adını tanıyorum ve midem anında kurşunla doluyor, utançla dolup taşıyor. O e-postayı neredeyse unutuyordum. Asla göndermemem gereken e-postayı.

Bu yüzden neredeyse telesekretere düşmesine izin verecektim.

Ama belki de meraktan açıyorum. Bir şey olmasaydı aramazdı.

Ekranı kaydırdıktan sonra selamlama olarak "John," diyorum.

"Ronan," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla. Ve sonra doğrudan konuya giriyor. Selamlama ya da havadan sudan konuşma yok. "Daisy Bennett'in aile geçmişini araştırdım. Babası Alan Bennett, Chesapeake, Indiana'da bir kiropraktör. Annesi Shannon Masters emlakçıymış. Üç yıl önce göğüs kanserinden ölmüş."

Gerçekleri sıralamasını dinlerken, ilk başta zaten bilmediğim bir şeymiş gibi geliyor. Ama daha önce duyduğum bir ismi duyduğumda donup kalıyorum. "Bekle, ne? O ismi tekrar söyle."

"Shannon Masters. Tanıdık geliyorsa, dokuz yıl önce ona bir milyon dolarlık çek yazdığınız içindir. Tüm bu isimler üzerinde mali durumunuzu ve iş geçmişinizi taradım ve Shannon'ın adı çıktı."

O kadar hızlı konuşuyor ve ben de ona yetişmeye çalışıyorum ki Daisy'nin odaya girdiğini zar zor fark ediyorum. Tek hayal edebildiğim Shannon'ın yüzü, onu ofisimin kapısında dururken görmek - kalbi kırık ve korkmuş.

Daisy'nin şu an olduğu gibi.

Uzun sarı saçlar, yuvarlak mavi gözler,

dolgun dudaklar... Deja vu gibi geliyor.

"Ronan?" Ben korku dolu gözlerle ona bakarken Daisy tereddütle fısıldıyor.

John telefonda şöyle devam ediyor: "Shannon Masters çeki bozdurdu ve parayı senin adının yazılı olduğu bir tasarruf hesabına yatırdı, lehtar Daisy Moon Bennett."

"Sorun ne?" diye mırıldanıyor, endişeyle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim John," diye mırıldanıyorum telefonda.

"Raporu sana e-posta ile gönderirim. Hoşça kal, Ronan."

Telefon hattı kesildi ve Daisy'ye baktım.

Zihnim bir döngüde. Henüz hiçbir duygu ya da his oluşmadı. Sadece yüzleri, isimleri ve bu yeni keşif beynimde dönüp duruyor.

Daisy, Shannon'ın kızı.

Shannon'ın kızı.

Shannon öldü.

"Ronan, neler oluyor?" diye bağırıyor, bu kez daha yüksek sesle, sesi çaresizlikle dolu.

Yüzüne tekrar baktığımda pişmanlığını görüyorum. Korkuyu. Pişmanlığı.

O biliyor.

Bunu başından beri biliyordu.

"Lütfen konuş benimle," diye yalvarıyor, masama doğru adım atarak.

Ona bakıyorum, her şeyin içime işlemesine izin verirken duygularım kontrol için savaşıyor. Shannon'ın kızına *dokunduğum* için kendimden utanç ve iğrenme. Şimdiye kadar bilmediğim için öfke ve pişmanlık. Daisy'yle bu ana kadar yaşadığım her şeyin bir aldatmacadan ibaret olduğunu fark etmenin verdiği hayal kırıklığı ve korku.

Ne kadar aptalım.

Normalde spontane gelişen bir adam değilimdir. Düşünceli, stratejik ve dikkatli planlar yaparım. İşim ve başarım bunu kanıtladı. Peki o zaman aşık olduğumda neden bu kadar aptal oluyorum? Neden bu kadar kolay düşüyorum? Her fırsatta kalbimi mi veriyorum?

"Daisy," diye mırıldanıyorum, elimle ağzımı kapatıyorum, küçümseme dolu gözlerim yanıyor. O ağlıyor. İri gözyaşları zahmetsizce yüzüne akıyor, kaşlarının çatıklığında endişeli bir ifade var.

"Sanırım az önce telefonda konuşan kişi size annemden bahsetmiştir."

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Neden? Sana zaten para verdim. Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Yüzü acıyla buruşur. "Hayır. Ronan, söylediklerimde ciddiydim. Senin paranı istemiyorum. Asla bununla ilgili değildi."

"O zaman ne hakkındaydı?" Sesim soğuk, duygusuz bir boşluk... tam da içimde hissettiğim gibi.

"Sadece kim olduğunu bilmek istedim. Benim için bu hesaba senin adını bıraktı ama senin hakkında tek bildiğim onunla vakit geçirdiğindi. Sen bana söyleyene kadar birbirinizi sevdiğinizi bilmiyordum. Bana neden bu kadar çok para bıraktığın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

İçimde bir şey çatlıyor. Kalbimin etrafındaki kalkanda bir kıymık. Daisy ile olan her şey bir yalandı.

"Neden bana söylemedin? Neden bana sormadın?"

"Bilmiyorum. Ronan, annemden bana kalan tek şey sendin. Sanırım içten içe sana sorarsam ve sen onu hatırlamazsan bunun beni inciteceğinden korktum. Ya da onun senin için hiçbir şey ifade etmediğinden."

"Onu sevdim," diye bağırıyorum, elim masaya çarpıyor.

Daisy irkildi, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü.

Daisy'ye yaptıklarım, *Shannon'ın kızına yaptıklarım* aklıma geliyor ve başımı ellerimin arasına alıp yere yığılıyorum.

"Lütfen dışarı çık," diye mırıldandım.

Daisy yine hıçkırıyor. "Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez." Sesi çok küçük ve üzgün.

"Bu benim için *her şeyi* değiştirir," diye cevap veriyorum, bakışlarımı yüzüne dikerek. Ve bu kelimelerin ona çarpışını izliyorum, anlamları ağır ve zararlı. Teklif. Sözler. Ona karşı hissettiklerim... yok oldu.

Kapıya doğru geri geri adım atarken titreyen göğsüne hava çekiyor. Kaybolmadan önce duraklıyor ve yüzünü siliyor. "Bana asla zarar vermeyeceğine söz vermiştin," diyor inleyerek. "Bu acıtıyor, Ronan."

Cevap vermiyorum. Kafamı bile kaldırmıyorum. Yere bakarak, dirseklerim dizlerimde ve vücudum vurulmuş gibi içe doğru kıvrılmış, o giderken sessizce oturuyorum.

Birkaç dakika sonra ön kapının çarpma sesi kulaklarımda çınlıyor ve dokuz yıl önce verdiği acıyla yankılanıyor.

KURAL #3c: ACIYI BİLMEZSEN MUTLULUĞUN KIYMETİNİ BİLEMEZSİN

Daisy

Ne bekliyordum ki? Bir peri masalı mı? Hayatımın şiirsel olmasını istemiştim ve acımasız ve yalnız olmaktan başka bir şey olabileceğini hayal ettiğim için şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Hayat şiirsel değil. Adaletsiz, acımasız. Kasvetli, acımasız bir varoluşta hayatta kalma mücadelesinden başka bir şey değil. Alır ama asla vermez.

Hayat, çalıştığınız, yas tuttuğunuz, uyuduğunuz ve sonunda öldüğünüz bir dizi günden başka bir şey değildir. Tek başına.

Dramatik bir şekilde asık suratlı davranıyorum, ama Ronan beni bulduğunda bulunduğum şehir otoparkında, ince sünger yatağımda yattığımı düşünürsek, şu anda asık suratlı olmama izin var.

Ronan'a itiraf etme şansım vardı ve belki de bunu yapmam gerektiği gibi erken yapsaydım, o zaman hala birlikte olurduk. Bunu çözebilirdik. Belki de.

Belki de değildir. Hâlâ anneme takılı kaldığı çok açık. Belli ki onu gerçekten sevmiş. Benimle olduğu gibi kısa süreli bir hayranlık değil. Ve şimdi sadece benim yalanlarımla yüzleşmekle kalmıyor, aynı zamanda onun ölümünün yasını tutuyor.

Berbat ettim. Ben berbat biriyim.

Ama kimin umurunda? Böylesi daha iyi. Ronan'la kaybedecek bir şeyim vardı. Mutluluk tehlikelidir. Ne kadar çok şeye sahipsen, o kadar çok şey tehlikededir. Ne kadar yüksekte hissedersen, o kadar düşersin. Önceden mutluydum. Daha iyi bilmeliydim. Anneme teşhis konulmadan hemen önce mutluydum. Geleceğimi

Parlak. Hayallerimin müzik okuluna kabul mektubu. Her zaman hayal ettiğim gibi güzel, şiirsel bir hayat.

Ama bu da uzun ve acılı bir savaşla elimden alındı. Bunda güzel olan hiçbir şey yoktu. Turuncu ilaç şişeleri, steril hastane odaları ve o makinelerin aralıksız biplemeleri. Onu öldüren şeyi öldürmesi umuduyla kan dolaşımını zehirle doldururlarken oturduğu mavi vinil sandalye. Gündüz kuşağında yayınlanan talk-show'larda gülümseyen, araba ve seyahat kazanan insanlar, bizim asla hissedemeyeceğimiz bir mutlulukla doluydular. Annem böyle bir mutluluğu bir daha asla hissedemeyecekti.

Çünkü hayat adil değil.

Son günleri artık eskisinden daha yakın geliyor. Vücudunun da zihni gibi hızla solup gitmesi. Organlarının yavaşça kapanışını izlemek, son günlerini kafa karışıklığı içinde yaşadığı noktaya kadar onu uyuşturmak.

O son anlar varlığımı ıslattı, güneş ışığını bile griye çevirdi ve hüzünle filtreledi, bu yüzden ondan sonra var olan her gün lekeli hissettirdi - ona kadar. Paris'e ve piyanolara kadar. Ta ki özel jetler ve o kadar hissedilir bir zevk ki boğazımda kalana kadar. O mutluluk gözümü kör etmişti. *Onun* tarafından kör edilmiştim.

Ama güneş ışığı yine gri, çünkü ben hayatın küçük tuzağına düşmüş bir aptaldım. Bir parça mutluluk hissetmek gibi bir hata yaptım, çünkü tersini bilmiyorsak neşe nedir ki? Eğer ıstırabın ezici telaşını hiç hissetmemiş olsaydım, sevinç düz ve anlamsız olurdu.

Kahretsin, bunu yazmalıyım.

Ama kim böyle bir şarkıyı dinlemek ister ki?

Yanımda yırtık pırtık sırt çantam duruyor, kemoterapi odalarına ve ardından Fransa'ya gitmiş olan aynı sırt çantası. Beni ofisinden gönderdikten sonra Ronan'a getirdiğim her şeyi aceleyle paketlemiştim. Bir yığın kirli kıyafet, makyaj çantam ve günlüğüm. Geride bir şeyler bıraktığıma eminim ama birkaç tayt ve vücut yıkama suyu, kaybettiklerimin yanında en önemsiz şeylerdi - onunla birlikte bıraktığım benden parçalar.

Onu düşünemiyorum. Zihnim oraya gitmeme izin vermiyor.

Sıcak gülümsemesi. Yumuşak ellerinin vücudumda bıraktığı his. Sırtıma dokunuşunun verdiği rahatlık. Ve kolonyasının sarhoş edici kokusu.

Onu.

Ve bir anda onu düşünmeye başladım. İlk gözyaşının düşmeden önce gözlerimden taşmaya başladığını bile hissetmiyorum. Belki de zihnimin onunla ilgili sevdiğim her şeyi yeniden oynatmasına izin verirsem, o zaman bana gitmemi söylediği zamanki bakışını gölgede bırakacak. Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi ve bana öfkeyle bakarken tüm sevginin nasıl kaybolduğu.

Hayır, sil onu.

İyi şeyler kalsın.

Sırt çantama uzanıp defterimi çıkarıyorum ve düşüncesizce sayfaları çeviriyorum. Notlar ve şarkı sözleri her sayfaya dağınık bir şekilde karalanmış. Her satırda anıların kilidi açılıyor. Paris'teki kruvasanların kokusunu alabiliyorum. O küçük fincanlarda servis ettikleri aromatik espresso.

Elini masanın altında dizime koydu.

Keşke bu duyguyu bir şarkıya yazabilseydim.

Tutarlı bir kelime dizisi oluşturamayınca bir sonraki sayfaya geçiyorum. Ve işte orada.

Benim için karaladığı satırlar. *Benim için* yazdığı şiirler.

Kitabı kapatmadan önce nefes nefese kaldım.

Günlüğü minibüsün diğer tarafına fırlattım. Uçacak fazla yeri olmadığı için arka cama çarpıp düşüyor, sayfalar kırışarak aşağı iniyor. Kendimi yüzüstü yastığıma atıyorum ve bir çocuk gibi çığlık atıyorum. Keşke o sahneye hiç çıkmasaydım, böylece Ronan Kade tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdim.

KURAL #37: MUTLULUĞUNUZDAN BİR ERKEK SORUMLU DEĞİLDİR

Daisy
Dokuz yıl önce

"Daisy," diye sesleniyor babam merdivenlerin dibinden, "annen geldi!"

Judge Judy'nin eski bir bölümünü izlediğim yatağımdan sıçrayarak kalkarken boğuk sesleriyle konuştuklarını duyuyorum. Aceleyle yatağın üstünden sırt çantamı kaptığım gibi odamın kapısından çıkıp merdivenlerden iniyorum.

Annemi karşılama paspasında gördüğüm anda, altı haftadır onu ilk kez gördüğümde, bir şeylerin farklı olduğunu anlayabiliyorum. Bir kere normalden daha bronz. Ama aynı zamanda beni gördüğünde yüzünde muazzam bir rahatlama ifadesi beliriyor.

Antreden koşarak babamın yanından geçiyorum ve ona çarpıyorum, kollarımı ona doluyorum, o da beni sımsıkı kucaklıyor. İçimdeki hayatı sıkıyor, neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor, gerçi artık onun kadar uzunum.

"Daisy Moon, seni özledim!" Kulağıma ciyak ciyak bağırıyor.

Tüm yaz boyunca ilk kez kendimi rahat hissediyorum. Babamı seviyorum ve yazları onunla geçirmekten hoşlanıyorum ama annemden uzak olmaktan nefret ediyorum. Dünyada bu kadar kolay konuşabileceğim başka kimse yok. Arkadaşlarımı seviyorum ama her şeyi onun kadar zahmetsiz yapan biriyle tanışacağımdan şüpheliyim.

Aramız hep böyleydi. Sanki aynı ruhu paylaşıyormuşuz gibi. Bir dakika önce bana bağırırken, bir dakika sonra benimle birlikte gülebilirdi. Babam her zaman

Benimle de onun kadar rahat, ama her zaman zorlanmış hissediyorum, bu yüzden onun ve benim sadece özel olduğumuzu düşünüyorum.

"Yolculuğun iyi geçti mi?" Sonunda uzaklaştıktan sonra sordum.

Kollarından biri omuzlarımda kalıyor ve başını sallarken beni sıkıyor. "Kaliforniya sıcak ve plaj güzeldi ama kız arkadaşımı özledim."

"Ben de seni özledim." Ona bir kez daha sarıldım.

"Neden babanla vedalaşmıyorsun, sonra sen ve ben okul alışverişine çıkabiliriz. Seni ortaokula hazırlamamız gerekiyor."

"Hanson'da da yiyebilir miyiz?" Heyecanla sordum. Orası onun en sevdiği hamburgerci, o yüzden hayır demeyeceğini biliyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

Babama sarıldıktan ve annemle babam birbirleriyle vedalaştıktan sonra, annem ve ben onun eski arabasına atlayıp alışveriş merkezine doğru ana caddeye çıktık.

"Peki, neden bu kadar uzun süre yoktun?" Telefonumu arabasındaki şarja takıp bütün yaz dinlediğim çalma listesini açarak soruyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılıyor. "Birkaç arkadaş edindim ve sen babanla birlikte olduğun için kalmaya karar verdim."

"Ne tür arkadaşlar? *Erkek arkadaş*?" Ona takılıyorum ve o da yüksek sesli bir kahkaha atıyor.

O gülüşü özledim.

"Bu seni ilgilendirmez Daisy. Ayrıca, Kaliforniya'da bir erkek arkadaş ne işe yarar ki?"

"Eminim oradaki erkek arkadaşlar buradakilerden daha iyidir," diyorum, arkadaşlarımın babalarını düşünürken burnumu kaldırarak. Şehirde annemle birlikte olmayı hayal edebileceğim tek bir erkek bile yok. Hepsi yaşlı ve sıkıcı.

"Erkek arkadaş edinmeyeceğim!" diyor gülerek.

"Tamam, güzel," diye cevap veriyorum, tam o sırada en sevdiğim şarkı çalıyor. Hemen radyonun sesini açıyorum ve birlikte şarkı söylüyoruz.

"Bu yaz daha fazla şarkı yazdın mı?" diye soruyor, sesini müziğin üzerine yükselterek.

Omuz silkerek cevap veriyorum. "Birkaç tane var ama iyi değiller." "Saçmalık," diye tersliyor. "Bahse girerim hepsi hittir."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bütün yaz yaptığım tek gezi, babamın beni iki saat uzaklıktaki o eski lunaparka götürdüğü iki geceydi. Yazacak heyecan verici hiçbir şeyim yok."

"Daisy Moon," diye bağırıyor annem. "Hamburger ve milkshake hakkında bir şarkı yazabilirsin ve bu mükemmel olur."

"Annem olduğun için böyle söylüyorsun," diye itiraz ediyorum.

"California'dan en sevdiğim söz yazarı hakkında kötü konuştuğunu duymak için dönmedim. Eve gider gitmez bana o yeni şarkıları çalacaksın."

Kıkırdarken gözlerim açılıyor. "Tanrım, tamam."

Hanson'ın otoparkına girdiğimizde annemin gittiğinden daha mutlu göründüğünü fark ediyorum. Bir insanın Kaliforniya yerine buraya döndüğü için neden bu kadar mutlu olabileceğini düşünemiyorum.

Arabadan inmeden önce ona bir göz attım. "Biliyorsun, eğer bir erkek arkadaşın olursa, benim için sorun değil. Kızmam."

Bana doğru dönerken kaşları birbirine çarpıyor. "Bunu sana söyleten ne?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Tekrar evlenmek istemiyor musun?"

Daha yakına eğilirken ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Eğer biriyle tanışırsam, o zaman elbette. Tekrar evlenebilirim. Ama buna ihtiyacım yok. Bir erkek seni mutlu etmekle yükümlü değil Daisy. Hayatımı şu anki haliyle seviyorum. Sen varsın."

Sonra alnını benimkine bastırıyor ve boğazımın sıkıştığını hissetmeye başlıyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni özledim" diye cevap verirken gözleri dolmaya başlıyor. "Bir dahaki sefere Kaliforniya'ya gittiğinde beni de götürmelisin."

Bir kahkaha atarak uzaklaşıyor ve hızla gözlerini siliyor. "Geri dönmeyi planlamıyorum ama dönersem seni de yanımda götüreceğim."

"Tamam, güzel."

"Ama Kaliforniya'da Hanson's yok. Orada bulunduğum süre boyunca bir tane bile iyi burger bulamadım."

"Ciddi misin?" Cevap veriyorum.

"Ciddiyim. Hiçbir şey beni soğan halkalı büyük bir duble çizburger ve milkshake kadar mutlu edemez."

"Yarışalım," diyorum arabadan atlarken. İkimiz de hamburgercinin ön kapısına doğru koşarken arabayı kilitlemeye bile zaman ayırmıyor, içeri girdiğimizde histerik bir şekilde gülüyoruz.

Sipariş verirken hâlâ nefes nefese kalmıştık, kollarım hâlâ onun beline sarılıydı. Hayatımın en uzun yazıydı ama en azından bitti. O evde ve

her şey yeniden doğru hissettiriyor.

KURAL #38: NE YAPARSAN YAP, BARMEN DAHA KÖTÜSÜNÜ DUYMUŞTUR

Daisy

Geo bana bakmaya devam ediyor. Meraklı yeşil gözleri içkilerin arasında beni izliyor, dudakları ne olduğunu sormaya hazır. Ama ona söyleyemem. Ronan'ın Emerson Grant'e sırrımı, onu kulübe kadar nasıl takip ettiğimi anlatması an meselesi ve işimi kaybedeceğim. Bu olmadan önce bir gece daha bahşiş alsam iyi olur.

İçeri girer girmez Geo bunu anladı. Yüzümde tek bir makyaj izi bile yok. Saçlarım darmadağınıktı. Kulübün arkasındaki minibüsümden inmeden önce dağınık bir topuz yaptım. Dürüst olmak gerekirse, görünüşüm zaten kovulmam için bir sebep olabilir. Kimse özel bir seks kulübünde martinilerinin benim gibi yürüyen bir dağınık tarafından getirilmesini istemez.

Çalışırken göz teması kurmuyorum ve içten bir gülümsemeyi bile zorlayamıyorum. Gözlerim her fırsatta kapıda ama Ronan o perdeden hiç geçmiyor. Geçmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Gözlerim onu görmek için yanıp tutuşuyor ama ben bile biliyorum ki bu gece kulübe gelirse benimle geçirmeyecek. Onu başka bir kadınla düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor.

Yapacak ama.

Ronan gibi bir adam yalnız kalmaz. Umarım onun iyiliği için uzun süre üzülmez. Onun birazcık bile mutsuz olması fikri içimi parçalıyor.

"Tamam, ne oluyor lan?" Geo depodan çıkarken beni pusuya düşürüyor ve ben de kocaman gözlerle ona bakıyorum.

"Ne?" Etrafında dolaşmaya çalışırken saf gibi davranıyorum.

Yoluma çıktı. "Ronan'la ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye geveliyorum, sesim pek inandırıcı gelmiyor. "Ayrıldınız mı? Kavga mı ettiniz?"

"Geo!" diye bağırıyorum ama gözlerine baktığım anda boğazım düğümleniyor ve kendimi tamamen kaybetmeden herhangi bir kelime oluşturmakta zorlanıyorum. Bu yüzden konuşmadan nemli kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Ah, Daisy." Omuzları çöküyor ve beni kollarının arasına çekip sıkıca sarılırken başı öne eğiliyor.

Ve kendimi kaybettim. Sessizce gömleğinin içine ağlıyorum, göğsüm hıçkırıklarımla titriyor. Gözyaşlarımın bitmesine izin verecek kadar uzun süre beni tutuyor ve sonra çekip saçlarımı yüzümden siliyor.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Tabii sana zarar vermediyse," diye cevap veriyor ve yoğun bakışlarını gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme yöneltiyor.

Kolumla yanaklarımı silerken başımı sallıyorum. "Bana zarar vermedi."

"Ben öyle düşünmüyordum ama emin olmalıydım." "Benim hatamdı. Hepsi benim hatam."

Sıkı ellerini omuzlarıma koyarak başını eğdi, böylece tekrar ona bakarken şöyle dedi: "Herkes hata yapar Daisy. Herkes."

Hüzünlü bir gülümsemeye zorladım. "Biliyorum. Ama herkes benim kadar kötü batırmıyor." "Ben bir barmenim. Her şeyi duyuyorum ve güven bana... evet, duyuyorlar. Ve ben
Ne yaptığını bile bilmiyorsun."

Dudaklarımdan ıslak bir kahkaha kaçıyor. Yüz kilo kadar hafiflemiş hissediyorum ama pek de iyi değilim. Hâlâ müşterilerle dolu o katla yüzleşmek zorundayım ve hazır değilim.

"Temizlenmek için birkaç dakikanı ayır. Ve işten sonra seni neşelendirmek için o aptal piyano bara götüreceğim, tamam mı?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Marianna benim yerime bakacak. Bu gece işler kesat ve fazladan mesaiye bayılacak."

"Tamam, peki," diye cevap veriyorum.

Geo dudaklarını alnıma bastırıyor ve sonra kapıdan çıkıp yere doğru gözden kayboluyor. Temizlenmek ve işe dönmek için banyoya gitmeden önce bir süre koridorda duruyorum.

Vardiyayı Marianna alıyor ve gece yarısına doğru payım kesildiğinde Geo ile kol kola karanlık sokaklardan bara doğru yürüyoruz.

Bu gece içip eğlenecek havamda olacağımı sanmıyordum ama barmen viski ekşimi getirir getirmez tek yapmak istediğimin mümkün olduğunca sarhoş olmak olduğunu fark ettim. Bar zaten tıka basa dolu ve sanki herkes sarhoş olma yolunda benden çok ilerideymiş gibi hissediyorum. Bu yüzden ilki hızlıca bitiyor.

Geo ve ben bir mucize eseri bir masa bulduk ve sahnedeki düello piyanolarını izlemek için oturduk. Kalabalık çılgın, iki müzisyen çalarken şarkı söylüyor ve dans ediyor. İkinci şarkıda, ikinci içkimi sipariş ediyorum... ama masamıza getirdiği anda, bir yudumu bile midem kaldırmıyor gibi görünüyor. Şimdiden kusmak istiyorum. Kendimi acınası hissediyorum.

Geo beni bir şahin gibi izliyor, ta ki ikinci içkisi bitene kadar ve sonra dikkatini bir masa dolusu gürültücü çiftle oturan yakışıklı bir adam çekiyor. Kamyoncu şapkasına ve çizme kesim kot pantolonuna bakılırsa, yanlış ağaca havladığını söyleyebilirim, ama Geo'nun bu konuda doğru kararı vereceğine güveniyorum.

Piyano bar acımı istediğim gibi dindirmiyor. Bu içkiden bir seferde birkaç yudumdan fazlasını mideme indirebilseydim, belki de hiçbir şey hissetmezdim. Bunun yerine, bu kalp acısını ayıkken çekmeye mahkumum. Hayatım buna bağlıymış gibi şarkı söylüyorum ve masaya bıraktıkları kâğıtlara istek üstüne istek karalıyorum, bir nebze olsun dikkatimin dağılmaması umuduyla.

Geo ve ben birlikte şarkı söyleyip gülüyoruz. Birden fazla kez onu telefonunda biriyle mesajlaşırken yakaladım ve kim olduğunu görmek için eğildim, ama o telefonunu geri çekti.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum. Omuz silkerken sırıtışı gergin ve ince. "Hiç kimseyle."

Cevap vermemesinin ardından piyanistleri izlemek için sahneye dönüyorum ve zihnim kendi başına dolaşıyor, izinsiz bir şekilde hafıza şeridinde ilerliyor. Bunu yapan bahşiş kavanozu. Birinin piyanonun üzerindeki kavanoza bir banknot attığını görmek Paris anılarımı geri getiriyor, sokakta o kirli eski piyanoyu çalarken ve birinin benim için kavanozun üstüne bir banknot bırakmasını izlerken.

Ronan'ın beni izlerken gururlu sırıtışı.

Müzisyenlerden biri adımı seslendiğinde neredeyse ağlamaya başlıyordum. Sonra benim isteklerimden biri olan "Hey Jude" şarkısını söylemeye başlıyor ama ben eşlik etmek yerine gözyaşlarına boğuluyorum.

"İyi misin?" Geo soruyor ve ben ona odaklanmaya çalışıyorum ama onun yerine midem bulanıyor.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim.

"Neden bu gecelik bu kadar yeter demiyoruz, Daisy? Geç oldu."

"Eve git, Geo. Ben iyi olacağım," diyorum, sesim gergin.

"Evet, doğru," diyor gülerek, tam da gürültü, müzik ve içkiler fazla gelmeye başladığında.

Koltuğumdan fırladığımda bunu çok hızlı yapıyorum ve sandalye arkamdan yere düşüyor. Onu kaldırmaya çalışırken tökezliyorum, sanki tekrar b a y ı l a c a k m ı ş ı m g i b i hissediyorum.

"Ben iyiyim!" Bana yardım etmeye çalışan Geo'ya bağırıyorum. Bana şok olmuş bir ifade veriyor.

Piyanoların müziği hala etrafımızda bangır bangır çalıyor, oda hala mutlu ve enerjik, ancak içimde ölüyormuşum gibi hissediyorum. Bayılma hissi kusma isteğine dönüştüğünde kendimi Geo'dan koparıp banyoya koşuyorum.

Kalabalık, kızlar aynaların etrafında toplanmış ve yüksek sesle konuşuyorlar. Doğruca kabine koşuyorum ve tuvaleti gördüğüm anda dizlerimin üzerine çöküp midemdeki her şeyi kusuyorum. İşim bittiğinde hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve kendimi yerden kaldırmak için mücadele ediyorum.

Bir süredir buradayım. Gitmek istemiyorum. Zaman eriyip yok olana kadar şekil değiştiriyor ve ben başımı banyo kabinine yaslayıp gözlerimi kapatmayı ve artık gerçeklikle yüzleşmek zorunda kalmamayı diliyorum.

Sonra derin bir ses beni hayata geri çağırıyor.

"Kusura bakmayın hanımlar, affedersiniz," diye bağırıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Daisy, neredesin?"

O içkide bir şeyler olmalı çünkü Geo'nun sesi şu anda Ronan'a çok benziyor.

"Ronan?" Mırıldanıyorum.

Kabin kapısı sallanıyor.

"Aç şunu Daisy. Şimdi." Bu otoriter komut omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve kapının kilidini çevirmek için uzanırken neredeyse hıçkırmaya başlıyorum.

Bir an sonra kapı açıldı ve ben kirli banyo zemininden Briar Point'teki en seksi adama bakıyorum.

Tabii ki, bar banyosunun ışığında muhteşem görünüyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor öfkeyle. Sonra iki güçlü kol tarafından havaya kaldırılıyorum ve kendimi onun göğsünde erirken buluyorum. Dilimdeki utanç tadını yutkunarak bastırıyorum. Sesi çok hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor ve kendimi bundan korumaya çalışıyorum.

Etrafımdaki manzara banyodan bara ve serin gece havasına değişirken oda hala dönüyor. Sonra Ronan'ın arabasının içi.

Ve işte böyle, her şey yeniden yoluna giriyor.

KURAL #39: BAZEN İHTİYACINIZ OLAN ŞEY İSTEDİĞİNİZ ŞEY DEĞİLDİR

Ronan

Uyuyamadığımda, onu görmekten başka bir niyetim olmadan kulübe geldim. Hâlâ kızgınım ve onu affetmeye hazır değilim ama sadece onu görmeye ihtiyacım vardı. Onu görmeyi o kadar çok arzuluyordum ki, o boş dairede bir an daha duramazdım.

Kulüpte olmadığı bir sırada Marianna'ya eve gönderilip gönderilmediğini sordum ve bana Geo ile birlikte ayrıldığını söyledi.

Geo ile sadece onu kontrol etmek ve güvende olduğundan emin olmak için birkaç mesaj

-Sokağın aşağısındaki piyano barda olduklarını ve kızın çok hasta olduğu için tuvaletten çıkamadığını öğrendim.

Bu da beni buraya getirdi, şoförüm bizi eve geri götürürken arabamın arka koltuğunda kucağımda uyuyordu.

Onu gönderdiğime pişman olmak için bütün günüm vardı. Ona kızgınım ama bir daha sokakta minibüsünde uyumasını istemiyorum. Özellikle de şimdi nasıl davranacağını gördüğüm için. Onu bir barın tuvaletinde neredeyse sızmış halde bulmak bu gece hiç de beklediğim bir şey değildi.

Gururum okşanmalı. Benden ayrılması onu yıktı. Ama ben onu yıkmak istemiyorum.

Duygularım karmakarışık. Daisy'ye bakmak için doğuştan gelen o arzu hala orada. Onun babası olma arzusu. Hâlâ var. Bu tür şeyler öylece yok olmaz. Ama onu kurtarmaya devam edemem. Onun yaralarını yalamaya devam edemem. O kendine bakmazsa Daisy'ye bakamam.

Daireye döndüğümüzde onu hemen üst kattaki yatak odasına, *misafir yatak* odasına götürüyorum. Onu yatağa yatırıp sütyenine ve külotuna kadar kıyafetlerini dikkatlice çıkardıktan sonra banyoya gidip bir bezin üzerinde ılık su gezdirirken kıpırdanıyor. Onu temizlemek için geri götürüyorum.

Yüzünü ve ellerini bezle silerken, tenine her narin dokunuşumda kalbim göğsümde sıkışıyor. Sıcak bezi gözlerinin üzerinde gezdirirken yavaşça uyanıyor ve ne kadar şiş olduklarını fark ediyorum.

Bana göz kırpıyor. "Neredeyim ben?"

"Evimde."

Hangi odada olduğunu fark etmeden önce gözleriyle odayı tarıyor.

"Geo nerede?"

"Eve sağ salim döndü."

Gözleri yüzümde, beklediğimden daha ayık görünüyor. "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim," diyor, sesi hıçkırıklarla çatlıyor.

"Özür dileme Daisy. Sadece biraz uyu."

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde bana doğru uzanıyor ve kolumu kavrıyor. "Beni bırakma."

Tereddüt ediyorum. Bir yanım kalmak istiyor. Hayır diyecek kadar güçlü değilim. Ama buna ihtiyacım var. Kendi kalbimi korumak için ona sınırlar koymalıyım. En azından ne yapacağıma karar verene kadar.

"Uyu, Daisy. Sabah konuşuruz," diye cevap veriyorum. Sonra dönüp yastığına sarılıp ağlamasını izliyorum ve onu öylece bırakıyorum.

Bunu yapmak kalbimi paramparça etse de.

Bütün gece gözüme uyku girmedi. Sabah duşun aktığını ve banyodan onun şampuanının kokusunun geldiğini duyuyorum. İki gece önce onunla evlenecektim. Evlenmek istiyordum.

Hala istiyorum.

Yanlış olsa bile. Hem de çok yanlış.

Bütün gece düşündükten ve ilişkimizin her anını tekrar tekrar gözden geçirdikten sonra ne yapmam gerektiğini buldum. Daisy'nin benden gerçekten neye ihtiyacı olduğunu artık biliyorum ama bunu ona verebilecek gücüm var mı bilmiyorum.

Nihayet banyodan çıktığında, tezgahın üzerine bıraktığım kıyafetleri giymiş, birkaç şeyini de geride bırakmıştı. Beni mutfakta görünce durdu, sanki onu bekliyormuşum gibi.

Sözümü sakınmadan tezgahın üzerindeki ibuprofen şişesini açıp iki tane çıkarıyorum. Sonra bir bardak suyla birlikte ona götürüyorum. Gözlerinde hüzünle onlara bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak elimden alıyor.

"Rica ederim," diye cevap veriyorum.

Gözleri yüzümü bulduğunda, yüz ifademde yumuşak ve sevgi dolu bir şeyler aradığını biliyorum ama ben üşüyorum ve kendimi korumak için bir duvarın arkasında donup kalıyorum. Eğer birazcık bile eğilirsem, tamamen kırılacağım.

"Çok üzgünüm," diyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

Zayıf bir anımda onu kollarımın arasına aldım ve göğsüme yasladım. Ama hepsi bu kadar. Ben bir canavar değilim ve bu duygusal durumdayken onu geri çevirmek için bir canavar olmak gerekir.

"Her şey eskisi gibi olabilir. Bunun hiçbir şeyi değiştirmesine gerek yok," diye göğsüme doğru ağlıyor.

Ellerim sırtının titreyen yüzeyini okşarken, sözlerinin doğru olmasını her şeyden çok diliyorum. Yanıt vermediğimde geri çekiliyor ve bana bakıyor.

İşte zor kısım geliyor.

"Yapamayız."

"Ne var? Neden? Annem yüzünden mi?" Sesi tizdi ve acı ve çaresizlikle doluydu.

"Bundan daha fazlası var."

"O zaman ne? Sana yalan söylediğim için mi? Ronan, seni kaybetmekten korktum. Sana söylemeliydim ve özür dilerim."

"Beni hiç gerçekten istedin mi... yoksa sadece bana ihtiyacın mı vardı?"

Kaşları çatılırken ağzı şok içinde açık kalıyor. Acı yüz hatlarına kazınmıştır.

"Ronan," diye hıçkırıyor, gözyaşları yüzüne yayılıyor, "sana ihtiyacım var çünkü seni seviyorum."

"Daisy, geçtiğimiz ay her ne kadar harika geçse de dün bir şeyin farkına vardım. Aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini anladım, bu şekilde değil. Bana ihtiyacın olduğu sürece seni sevebilirdim. Ama artık bana ihtiyacın olmasını istemiyorum Daisy. Kalmanı istiyorum çünkü sen *istiyorsun.*"

"İstiyorum," diye ağlıyor.

"Beni dinle, bebeğim. İkimizin de yapması gereken bazı şeyler var. Senin bana ihtiyacın var, aynı şekilde benim de bana ihtiyaç duyulduğunu hissetmeye ihtiyacım var."

"Bunu tek başıma yapmak istemiyorum" diye hıçkırıyor ve bunu söylediğini duymak kalbimi kırıyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Her ne kadar seninle ilgilenmek istesem de Daisy... Kendinle ilgilenebilmene ihtiyacım var." Duygularım göğsümde birikirken sesim çatlıyor.

"Lütfen..."

Onu kendimden uzak tutarken alt dudağım titriyor. Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Sevdiklerimi sayısız kez kaybettim ama hiç birini kendimden uzaklaştırmak zorunda kalmamıştım ve bu çok daha fazla acı veriyor.

Mücadele ediyor, yüzü ıstıraba dönüşüyor ve bu anın gerçek olmamasını dilediğini görebiliyorum. Bundan başka bir sonucu olmasını dilediğini görebiliyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle.

Arkasını dönüp elini yüzüne götürerek bir kez daha gözyaşı döktüğünde, kendi gözlerimdeki nemin biriktiğini hissediyorum.

"Yani yalanlarım ya da annemle ilgili bile değil. Çünkü artık benimle ilgilenmek istemiyorsun. Çünkü ben berbat biriyim."

"Sen dağınık *değilsin* Daisy. Sadece önce bazı şeyleri çözmen gerekiyor. Annenin kaybıyla hiçbir zaman düzgün bir şekilde başa çıkamadın. Yetişkinliğe tek başına adım attın ve korkarım bana sarıldın, ben de sana izin verdim. Dün benim için bir uyanış çağrısıydı. Seninle ilgilenmeyi her şeyden çok istiyorum bebeğim. Ama bunu yaparsam, asla kendi başına gerçekten iyileşme şansın olmayacak." Neredeyse yere düşüyor, hıçkıra hıçkıra a ğ l a r k e n dizlerinin üzerine çöküyor ve ben suçluluk duygusuyla sarsılıyorum. Daisy'nin annesini kaybetmenin acısını hissetmesine asla izin vermediği ve bu sırrı saklamanın onun anısını canlı tutmanın bir başka yolu olduğu artık benim için çok açık. Bu da demek oluyor ki

Önünde bir yol var ve ona yardım edemem.

Daisy'nin batacağını bir an bile düşünsem bunu ona yapmazdım ama onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum ve bunu kendi başına yapana kadar benden uzak durması gerektiğini de biliyorum.

Çok geçmeden yerden kalktı. Ve bana son bir kez bakmak için döndüğünde, kendi gözyaşlarımı kırpıştırıyorum.

"Hoşça kal Ronan," diye fısıldıyor ve yemin ederim o gidene kadar bir daha nefes almıyorum.

Kollarımda olmadığı sürece, nefes almak bile istemiyorum.

KURAL #40: BÜYÜK RİSK, BÜYÜK ÖDÜL

Daisy

İki ay sonra

Yas danışmanlığında birkaç dakika sessizlik içinde oturmamız gereken bir bölüm vardır. Bunun meditatif ve sakinleştirici olması gerekiyor. Beş dakika boyunca hiçbir şey dinlemiyoruz ve bu sadece içimize odaklanmamızı sağlıyor.

En sevmediğim kısım.

Kaçındığım biriyle bir odada yalnız kalmak gibi bir his. Acı verici, garip ve eziyetli. Ama yapıyorum. Çünkü kendime verdiğim söz buydu. Köşeleri kesmeyeceğim ve sahte iyileşme göstermeyeceğim. Zor olan şeyleri yapacağım.

Büyük risk, büyük ödül.

Beş dakikalık zamanlayıcı bip sesi çıkarır ve herkes yavaşça gözlerini açar. En sevmediğim şeylerden biri daha. Benim gibi hayatta kalanların kederli yüzlerine bakmak. Ancak kendinizi başkasının daha kötü durumda olduğuna ikna etmenin aslında daha iyi hissetmenizi sağlamadığı ortaya çıktı. Çünkü üzüntü her yerde. Sadece bu toplantıları kastetmiyorum, her yerde var. Hiç kimse üzüntüden muaf ya da güvende değil.

Kimsenin mükemmel, şiirsel bir hayatı yok.

Bunu fark etmem için bir anlığına bir tanesine sahip olmam gerekti. Özel jetlerde ve Eyfel Kulesi'ne bakan balkonlarda bile, içime attığım ve eski püskü bir sırt çantasına tıkıştırdığım keder ve acı, statik yapışkan gibi üzerime yapıştı.

Ama aynı zamanda, bu üzücü ve bazen kahredici toplantılar sayesinde, hüznün neredeyse her yerde havaya nüfuz etmesine rağmen neşenin de olduğunu öğrendim.

İronik bir şekilde, hayatı şiirsel kılan şeyin de zaten bu olduğu ortaya çıkıyor. Bu bir Instagram filtresi ya da Pinterest panosu değil. Aynı anda hem iğrenç, hem cesur, hem güzel, hem de çarpıcı.

Ayrıca aşkın sadece bir anıdan ibaret olabileceğini ve bunun onu daha az mükemmel ya da anlamlı kılmayacağını da kabul etmek zorundaydım.

Annem beni o kadar çok seviyordu ki, hayallerinin erkeğinden uzaklaştı. Gerçek aşktan uzaklaştı. Ama mutlu bir kadın olarak geri döndü. Kulağa biraz garip gelebilir ve bu kısmı yas grubumla paylaşmıyorum ama annemle aynı adama aşık olduğumu bilmek kendimi ona garip bir şekilde yakın hissetmeme neden oldu. İğrenç kısımlarını düşünmeden tabii ki. Onun kalbinin benimkiyle aynı kişi için atmasını seviyorum ve bunun bir anlamı var. Sanki hâlâ buradaymış gibi.

Ronan Kade'i bıraktım.

Artık bunun için ağlamıyorum. En azından başlangıçtaki gibi her gün değil. Sadece gerçekten mükemmel anları ve şaşırtıcı olanları hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, iyileşme sürecimde öyle bir noktaya geldim ki, tüm bunların yaşanmış olmasına hayret ediyor ve şok oluyorum.

Benden otuz beş yaş büyük bir adama aşık oldum. Milyarder olan bir adama.

Aynı zamanda tanıdığım en romantik, tutkulu, şefkatli, ayakları yere basan, mükemmel adam - hayır, mükemmel *insan.*

Yani, kaç kız yirmi iki yaşına kadar böyle bir şey yaşadığını söyleyebilir?

Ben şanslıyım. Ya da en azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Tüm bu deneyimi düşündüğümde, Briar Point'e gelme nedenimi hatırlamaya çalışıyorum. Onu bulmak için neden bu kadar uğraştım? Gerçekten de parayı bana neden bıraktığını anlamak için miydi? Yoksa bir şekilde annemin bıraktığı yerden mi devam ediyordum?

Onu artık kulüpte göremiyorum. Herkes bunu konuşuyor ve ben de baskıyı hissetmeye başladım. Sanki tüm sert bakışları "*Neden bırakmıyorsun ki sevdiğimiz milyarder geri gelsin?"* diyor.

Ama bırakamam. Çünkü bu işe ihtiyacım var. Geo'nun kiranın yarısı için peşime düşmeyeceğini bilsem de ona ödeme yapmak zorundayım yoksa her şey boşa gider.

"Daisy, bugünün sorusuna cevap vermek ister misin?"

Kendi düşüncelerimde kaybolduğumdan beri baktığım yerdeki tahta parçasından başımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim... Neydi o?"

"Ne için heyecanlanıyorsunuz? Her şey olabilir. Bir etkinlik. Büyük ya da küçük.

Ya da bir dönüm noktası, belki."

Çemberin etrafından bana bakan yüzlere bakıyorum. Gergin ve tedirgin enerjilerinden bugün pek konuşkan olmadıklarını anlayabiliyorum, zaten bu yüzden bana soruyor. Konuşmayı ve sohbet başlatmayı seviyorum. Genellikle gözyaşı ve kederle sonuçlansa bile, en azından sonunda gülüyor ve gülümsüyoruz.

"Bu akşam sevdiğim bir piyano barında konserim var. Haftada bir yaptıkları bir gösteri gibi bir şey. Kendi şarkılarımı çalmama izin verecekler... yeter ki klasik coverları da çalacağıma söz vereyim."

Moderatör "Şarkınızı bitirdiniz mi?" diye soruyor. "Aslında birkaç tanesini bitirdim."

Çemberin etrafındaki birkaç kişi alkışlıyor ve gergin gülümsemelerini bana doğru yöneltiyor.

"Sence annen şarkıların hakkında ne düşünürdü?" diye soruyor. Bu soru karşısında göğsüm sıkışıyor.

"Umm..." Şarkılarımdan bazılarının kesinlikle dokuz yıl önce aşık olduğu adama gönderme yaptığı gerçeğini düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Ama tüm bunlar bir yana... "Bana en sevdiği söz yazarı derdi. Bu yüzden gerçekten gurur duyacağını biliyorum."

"Gurur *duyuyor,*" diye ekliyor gruptaki yaşlı kadınlardan biri ve ben de sırıtıyorum Onu.

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum.

O andan itibaren, bir başkası cevap verir ve sonra bir başkası ve yakında, biz Hepimiz heyecan duyduğumuz şeyler hakkında konuşuyoruz, birbirimizi cesaretlendiriyoruz ve neredeyse bizi bir yas danışmanlığı grubu olarak tanıyamayacaksınız.

Sanırım mesele de bu.

Görünüşe göre, aynı anda hem kederden hem de ayrılıktan kurtulmak gerçekten çok yorucu. Yani danışmanlık yapmadığım, çalışmadığım ya da

yazmadığım zamanlarda

bir şarkı, uyuyorum. Ve uyumadığım her an, uyumuş olmayı diliyorum.

"Daisy," diye sesleniyor Geo, yatak odamın kapısına vurarak. Yuvarlanıyorum ve telefonumdan saate bakıyorum, "Saat yedi. Geç kalmak istemezsin."

Aslında, evet, biliyorum.

Sanırım gruba bu geceyi iple çektiğimi söylerken yalan söylemiş olabilirim, çünkü aslında korkuyorum. İlk kez annem ya da Ronan dışında bir kalabalığın önünde kendi şarkılarımı seslendireceğim.

"Büyük risk, büyük ödül Daisy," diye mırıldanıyorum kendi kendime, annemin yataktan kalkıp bara gitmemi söyleyen sesi olduğunu hayal ederek. Sonunda oturup pantolonumu çekmeden önce kendime aynı cümleyi yaklaşık on kez söylemem gerekiyor. Biraz uzun sürdüğü için acele etmek zorunda kalıyorum ve vahşi saçlarımı omzumun üzerinden uzun, dağınık bir örgü haline getiriyorum. Sonra annemin eski bando tişörtlerinden birini giyiyorum, yırtılmış ve daha çok crop top haline getirilmiş. Günlüğümü yeni sırt çantama atıyorum ve aceleyle kapıdan çıkıyorum. Geo koridorda bekliyor. Bu gece şık giyinmiş ve tüm görünüşüne bakarken duraklıyorum. Siyah deri pantolonu ve ince bacaklarını olduğundan daha uzun gösteren yüksek topuklu botlarıyla çok iyi görünüyor. Siyah göz kalemi gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyor ve gömleği o kadar dar ki kaslı pazuları sergileniyor. Keşke giyinip kuşansa dedirtiyor.

Kulüpte bunu daha çok severim.

"Daaaaaamn," diye mırıldanıyorum bakışlarımın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinmesine izin verirken. "Bay Uzun Boylu, Esmer ve Çok Seksi."

"Oh, dur," diye cevap veriyor ve kollarımı boynuna atarken gülüyorum.

"Benim için giyinmişsin," diye mırıldanıyorum kulağına ve gülümsediğini hissediyorum

yanağıma karşı.

"Tabii ki yaptım, Daisy Moon. Bu senin büyük gecen. Ve hepimiz biliyoruz ki ben senin tek arkadaşınım."

Sarılmaktan vazgeçtiğimde onu itiyorum. Sonra elini kendi elime alıyorum, parmaklarımız birbirine dolanıyor ve onu kapıya doğru çekenin ben olduğumu görünce ben bile şaşırıyorum.

Geo'nun dairesinden bara kısa bir yürüyüş mesafesinde, ama yol boyunca neredeyse koşuyormuşum gibi hissediyorum. Geç kalmak istemiyorum, ama aynı zamanda oraya varmaktan da korkuyorum, bu yüzden her adım aynı anda hem uğursuz hem de heyecan verici geliyor.

Sonunda vardığımızda, Geo kapıyı açarken ellerim titriyor. Popüler düello piyano gecelerinde olduğu kadar kalabalık değil. Ama masaların etrafında oyalanan hoş bir insan kalabalığı var. Barda duran tanıdık bir yüz gördüğümde donup kalıyorum.

Eden St. Claire sırıtan bir sarışının yanında martini kadehi tutuyor. Garrett'ın nişanlısı Mia'yı tanımam bir anımı alıyor. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle onlara doğru ilerliyorum.

"Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun?" Kollarımı Eden'a doladığımda sordum.

"Küçük bir kuş bana söyledi," diyor, arkasında duran Geo'ya bakarak Ben.

Ben ona kocaman gözlerle bakıyorum, o da masum görünmek için elinden geleni yapıyor. Fakat
Ona kızamıyorum bile. Yanımda başka birinin olması harika bir his. Kendimi biraz daha az yalnız hissettiriyor.

"Harika olacaksın," diyor Mia ışıltılı bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim."

Tam o sırada organizatörün bardan bana el salladığını görüyorum ve izin isteyip hemen yanına gidiyorum. Hızlıca sıralamayı ve benim zamanım geldiğinde ne yapmam gerektiğini anlatıyor.

Aniden gelen kusma isteğini yutkunarak bastırıyorum. "Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor tenimin solgunlaştığını fark ettiğinde.

Başımı sallıyorum. Alkol düşüncesi durumu daha da kötüleştiriyor. "Hayır, teşekkürler. Şansımı bilirim, şarkı sözlerimi falan unuturum."

Spiker sahneye çıkarken "Tamam, kır bir bacak evlat," diye sesleniyor.

Mikrofondan ismimin söylendiğini duymak bir rüya gibi geliyor. Yavaşça sahneye doğru ilerliyorum, tüm gözler üzerimde, an yavaş çekim sürrealizmin garip bir bakışıyla geçiyor. Ancak banktaki yerimi aldığımda ve kalabalık sessizleştiğinde, parlak tepe ışıkları görüşümü körleştirirken tekrar yere bakıyorum.

Ama bir yüz öne çıkıyor. Barda oturmuş, elinde bir bardak burbon, sıcak ve rahatlatıcı bir ifadeyle beni izliyor. Birden Paris'teki o sokak gününü hatırlıyorum.

Sadece benim için oyna, dedi.

Ben de aynen öyle yapıyorum. Odada başka kimsenin olmadığını hayal ediyorum, sadece onun zengin kestane rengi gözleri ve yüzündeki gururlu ifade var. Eğer sadece onun için çalıyorsam, denesem bile bunu berbat edemem.

Mikrofona "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve kalabalık alçak bir sessizliğe bürünüyor. "Benim adım Daisy Moon. Ve bu şarkının adı 'The Highest Bidder'."

KURAL #41: NE ZAMAN UZAKLAŞACAĞINIZI BİLİN

Ronan

Daisy'yi bu kez gerçekten dinlemek, ilk kez tanışmak ve birlikte geçirdiğimiz zamanın her anını yeniden yaşamak gibi. Paris, L'Amour, Eyfel Kulesi ve acil servisteki korkunç ışıklandırma hakkında şarkı söylüyor. Hatta lanet peynir hakkında bile şarkı söylüyor.

Bazı şarkılar neşeli ve melodilerini evimde çaldığı zamanlardan hatırlıyorum. Yavaş ve hüzünlü birkaç tane var ve bunların annesiyle ilgili olduğunu biliyorum. Odadaki ruh halini zahmetsizce manipüle ederek hepimizin onun hissettiklerini hissetmesini sağlıyor.

Onunla inanılmaz gurur duyuyorum.

Setini bitirdiğinde, sahneden ayrılmaya çalışırken insanlar tarafından bombardımana tutuluyor ve ondan imza ve fotoğraf istemelerini gururla izliyorum.

"Oldukça iyi," diyor Eden, barda yanıma yaklaşarak. O, Geo ve Mia masalardan birinden Daisy'ye tezahürat yaparken ben geride durdum. Daisy'nin arkadaşlarının arasına karışarak işleri zorlaştırmak istemedim. Her ne kadar onun kalabalığının bir parçası olmayı dilesem de, artık böyle bir şeyin söz konusu olmadığını biliyorum.

"Oldukça iyi mi?" Sesim gücenmiş gibi çıkıyor. "O lanet olası bir yıldız."

Eden barmene el sallarken gülüyor. "Biliyorum. Sadece seni kızdırıyorum."

"Çok komik," diye mırıldandım.

"Burada kalıp ona kendin söyleyeceksin, değil mi?"

Bardağımdaki burbonumu döndürürken uzun, derin bir iç çekiyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İki ay oldu Ronan. Şu anda sana kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtlıyor. Senin istediğin de buydu, değil mi?"

Kendimi yutkunmaya zorlayarak başımı sallıyorum. "Evet. Ben de tam olarak bunu istiyordum."

Eden uzun bir of çekti. "Sakın bana *onun bensiz daha iyi olduğu* saçmalığını anlatmaya çalışacağını söyleme."

Verdiğim tek tepki çenemi sıkmak oldu. "Yine de gayet iyi gidiyor. Bunu onun için berbat etmeme gerek yok."

"Ne, ona sevgi ve destek vererek mi? Evet, bunu yapmasam iyi olur," diye alaycı bir şekilde yanıtlıyor Eden.

Bardağımdaki likörün geri kalanını yudumlarken başımı sallıyorum. Eden'a söylemediğim şey Daisy'nin ilerleme kaydediyor olabileceği ama benim kaydetmediğim. Onun bana ihtiyacı vardı ve benim de ona ihtiyacım vardı.

Peki şimdi ne yapıyoruz?

Her şeyi oluruna bırakmak en iyisi. O mutlu ve iyi durumda. Tek istediğim bu. O mutluysa, ben de mutluyum.

"Bu Ronan Kade mi?" Mia diğer tarafımdaki bara yaklaşırken şaka yapıyor. "Seni bir süredir görmüyorum. Nişanlımı korkutmaya başladın, bu yüzden kulübe geri dönmene gerçekten ihtiyacım var."

Yanımdaki koltuğa oturan neşeli sarışını selamlarken gülüyorum. Salacious'taki barda ona romantik tavsiyeler vermemin üzerinden çok zaman geçmemişti. Garrett'la işleri yoluna koymuşlar.

"Hey..." diyor heyecanla, iri gözleri Eden'inkilerle buluştuğunda.

"Ne?" Korkuyla soruyorum.

"Yarın akşamki hayır müzayedemizde yer almalısın."

Eden'a bakarken kaşlarım çatılıyor. "Bu benim fikrimdi. Bir tür ters açık artırma yapıyoruz. VIP üyelerimizden bir şeyi açık artırmaya çıkarmalarını ve teklifleri eşleştirmelerini istiyoruz. DV Destek Barınağı için."

"Neden bana bundan bahsetmedin?" Beni düşünmediği için biraz incinmiş hissederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bazı şeyler yaşıyordun. Geri dönmeye hazır olup olmadığını bilmiyordum."

Gülümseyerek Mia'ya doğru döndüm. "Tüm teklifleri karşılayacağım Mia, ama o sahneye çıkmayacağım."

"Hadi ama," diye yalvarıyor suratını asarak. "Herkes seni görmeyi çok ister. Randevuya falan çıkmana gerek yok. Kahretsin, bir kucaklaşma bile yapsan insanlar çılgına döner."

"Bunu düşüneceğim," diye nazikçe cevap veriyorum.

Kafamı kaldırdığımda Daisy oradaydı. Mia'nın arkasında durmuş, bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Hey," diye mırıldanıyor. Yanakları kızarmış ve susamış görünüyor, bu yüzden selamına karşılık vermeden barmen yanımdan geçerken onu yakalıyorum.

"Buzlu su, lütfen."

Hızlıca bir bardak doldurmadan önce bana başıyla selam veriyor. O bardağı bana uzatırken ben de doğrudan Daisy'ye uzatıyorum. Kadehi alırken bana dudak bükerek gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey iyi göründüğü. Saçları uzamış. Eskiden gözlerinin üzerinden sarkan saçları kulaklarının arkasına kıvrılacak şekilde uzamış ve yanakları dolgunlaşmış, bu da iyi beslendiği anlamına geliyor. Bu beni daha iyi hissettiriyor.

Ben Daisy'yi izlerken diğerleri etrafımızda havadan sudan konuşuyor. Onu o kadar uzun zamandır görmemiştim ki, sadece ona bakmak bile iyi hissettiriyor.

"Doğum gününü kaçırdım," diye mırıldanıyorum ve o da rahat bir omuz silkmeyle karşılık veriyor. "Sorun değil."

Bir anlık garip bir sessizlikten sonra kendimden emin bir şekilde ekliyorum: "Bu gece harikaydın Daisy. Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerini hızla kaçırmadan önce gülümsemesi kayboluyor. "Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemek istiyorum, başka herhangi bir şey. Bu konuşmayı saatlerce, günlerce, yıllarca uzatmak istiyorum. Onu görüş alanımda tutma dürtüsü içgüdüsel ama Geo kolunu ona doladığında ve diğerleri onu kutlamak için çığlık attığında, bar taburesinden kalkıyorum. Hesaplarını çoktan ödedim ve eminim ben etrafta dolanmadan parti yapmak istiyorlardır.

Geo'ya "Eve sağ salim döndüğünden emin ol," diye mırıldanıyorum ve o da bana güven veren bir ifade takınıyor. Ona güveniyorum. "İyi geceler," diyorum diğerlerine ve gözlerimin bir an için Daisy'nin yüzünde gezinmesine izin veriyorum. Gidişimi izlerken dudakları aralanmıştı.

Arkamda onun sesini duyana kadar caddeye kadar geldim.

"Ronan," diye sesleniyor, ben arabamın arkasına tırmanmadan önce. Arkamı döndüğümde, o yırtık tişörtü ve dar pantolonuyla orada duruyordu.

Sadece yüzündeki ifadeden bile şu anda söyleyeceği şeyin bizimle ya da tekrar bir araya gelmekle ilgili olmadığını hissediyorum.

"Sorularıma hiçbir zaman gerçekten cevap alamadım. Ve hiç anlamadığım bir şey..."

"Ne oldu Daisy?"

"Onun için miydi yoksa benim için mi?" "Para için mi?"

Başını sallıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, o günü ve Shannon'ın gitmesine izin verirken hissettiğim acıyı hatırlarken yüzüm konsantrasyon içinde birbirine yapışıyor. O çeki yazdığımı dün gibi hatırlıyorum. Ve neden yazdığımı da çok net hatırlıyorum.

"Senin içindi, bebeğim."

"Neden?"

Yanıtımı oluşturmak için bir an durdum, o gün hissettiklerimi tam olarak nasıl ifade edeceğimden emin değildim, hiç tanımadığım küçük bir kız için böylesine büyük bir çek yazdım. Benim için hiçbir şey ifade etmemesi gereken bir kız, ama ne olursa olsun onun dünyaya sahip olmasını istedim.

"Çünkü seninle ilgilenmek istedim."

Gözlerindeki nem tepedeki sokak lambalarından parlıyor. Cevap vermeyince bir adım daha yaklaşıp yanağında tek bir damla gözyaşının izini siliyorum. "Bu senin paran Daisy. Onunla ne istiyorsan yap. Git büyük, şiirsel, müzikal hayatını yaşa. İnanılmaz olsun."

Nefesini içine çektiğinde bir gözyaşı daha dökülüyor, ama onu da silmiyorum, çünkü bana ihtiyacı yok, artık yok.

KURAL #42: PARANIZI AĞZINIZIN OLDUĞU YERE KOYUN

Daisy

Gitmesine asla izin vermemeliydim. Söylemek istediğim çok şey vardı. Bunun yerine Geo, Eden ve Mia'yla barda bir saat daha takıldım, sonra yorgunluğum tekrar baş gösterdi ve Geo beni eve bıraktı.

Tüm gece boyunca, o sahnede olduğum ve şarkılarımı ilk kez yüksek sesle söylediğim her anı tekrarlamak yerine, onunla geçirdiğim birkaç kısa anı tekrarladım. Keşke ona o bir milyon doları geri verebilseydim ve onu tekrar benim yapabilseydim.

Bugün zerre kadar enerjim olmadan uyandığımda, bütün gün yatakta yattım ve kulüpteki vardiyamdan önce yataktan çıkmayı mümkün kılacak kadar uyumaya çalıştım. Bugün her yer tıklım tıklım ve yardım müzayedesi için burada bulunan herkese içki dağıtmaya çalışırken hâlâ sürükleniyorum.

Muhtemelen burada olmaması iyi bir şey çünkü bugün iki öğün atladığımı bilseydi beni çok hayal kırıklığına uğratırdı. Ama son zamanlarda olup bitenlerden sonra, her fırsatta kusmak ya da bayılmak istemeden en fazla arada bir küçük bir şeyler atıştırabiliyorum.

Evet, çok kızardı.

Bu gece o kadar yoğun ki iki barmen de barın arkasında ve Mia içki dağıtmama yardım etmek için devreye girdi.

"Oldukça kalabalık," diyorum birbirimizin yanından geçerken. Kalabalık odaya şöyle bir göz gezdirirken gururla gülümsüyor. Kulübün etkinlik planlayıcısı olarak,

Mia bu etkinliklerin her biri için çok çalışıyor ve hiçbirinin kötü gittiğini görmedim.

"Şu milyarder erkek arkadaşının gelmesini sağlayabilseydim, buna gerçek bir başarı diyebilirdim."

Bu kelime karşısında kaskatı kesiliyorum. "O benim erkek arkadaşım değil," diye düzeltiyorum kibar bir gülümsemeyle.

Hızlıca özür dilerken yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Sadece telaşlandım. Öyle demek istememiştim."

"Sorun değil Mia," diye cevap veriyorum gülerek. "Bunun için endişelenme."

Bir süre sonra açık artırma başlıyor ve ben odanın içinde koşturmakla o kadar meşgulüm ki her bir VIP zenginin sahneye çıkışını zar zor izleyebiliyorum. Odanın yan tarafında, bağış hedefine doğru gittikçe artan teklifleri gösteren bir ekran var.

Alışık olduğumdan daha gürültülü ve bu enerjiyi seviyorum. Özellikle de bu gece normalden daha fazla bahşiş verdikleri için. Kafamı kaldırıp sahnenin ortasında duran Clay'i gördüğümde onunla göz göze geliyoruz. Bana iri gözlü, korkmuş bir ifade fırlatıyor ve ben de onunla çıkmak için heyecanla teklif veren kadınlarla dolu bir masaya içki dolu bir tepsi bırakırken gülüyorum.

Bir süre ileri geri teklif verdiler, ama tam altı binin üzerinde bir fiyata yaşlı ve hoş bir kadına gitmesini beklerken, odanın arkasından kendinden emin bir ses "On bin" diye seslendi ve hepimiz Madam Kink'in sinsi bir sırıtışla elini kaldırdığını görmek için döndük.

Onu sırıtırken yakaladığımda spiker anons ediyor ve Clay sahneden inerken herkes alkışlıyor. Bunu daha sonra ona sormak için kendime bir not alıyorum. Bunun onlar için tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de yanılmışımdır.

Clay'den sonra sahneye çıkacak birkaç adam daha var ve bara her gidip gelişimde başımın daha da döndüğünü hissetmeye başlıyorum. Sadece bir saat daha kendime gelmem gerekiyor, sonra erken kesilmesini isteyebilir ve eve gidip uyuyabilirim.

"Pekâlâ hanımlar. Bunu kaçırmak istemezsiniz," diyor spiker ve ben onun adını duyana kadar neredeyse hiç dikkat etmiyorum. "Bay Ronan Kade."

O kadar hızlı dönüyorum ki, gözlerim onunkilerle buluştuğunda oda dönmeye devam ediyor. Siyah takım elbisesiyle sahnede duruyor, gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık. Bir elini cebine sokarken diğer elini sallıyor ve aynı anda başını sallıyor.

"Üzgünüm," diyor gururla. "Bu gece açık artırma için değil."

"Awwww," diyor spiker, kalabalığın ona katılmasını sağlayarak.

"Sadece bu akşamki bağışı eşleştireceğimi paylaşmak için buradayım-"

"İki bin dolar!" diye bağırıyor yan masadaki bir kadın heyecanlı bir kıkırdamayla.

"Üç bin," diye bağırıyor başka bir kadın. Bakışlarım ona doğru yöneldiğinde, benim yaşlarımda olduğunu fark ediyorum ve ona dokunma fikri bile kanımı kaynatıyor.

"Beş bin!" diye bağırır ilk kadın.

Çok geçmeden salonda alkış ve tezahürat sesleri yükselir. Sahnede, spiker kalabalığı kontrol etmeye çalışırken Ronan alçakgönüllü ve biraz da utanmış görünüyor. Ama onları kontrol etmek mümkün değildir. Spikerin teşviki olmasa bile teklifler giderek yükseliyor.

"Bir milyon dolar!"

Birden kalabalık sessizleşiyor ve odadaki tüm gözler şaşkınlıkla bana bakıyor, elim gururla havada duruyor. Gülümsemesi arttıkça ben de içimde bir heyecanla ona bakıyorum. Oda üç uzun saniye boyunca ölüm sessizliğine bürünüyor.

"Um... satıldı," diyor spiker ve kalabalık kahkahalara boğuluyor. "Bunu kimse geçebilir mi bilmiyorum."

Sahnenin yanındaki ekranda bağış miktarı yükseliyor ve bu geceki hedefe ulaşılıyor. Ronan alçak sahneden inip bana doğru yürürken başım ağırlaşmaya ve keyifsiz hissetmeye başlıyorum.

Belki de bu kadar çok harcadığım ya da bana verdiği parayı kaybettiğim için gergin olmam gerektiğini uzaktan fark ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse aklımdan en uzak şey bu. Tek gördüğüm onun yaklaştığı. Bana doğru yaklaşırken gülümsemeyi başarıyorum.

"Bunu neden yaptın?"

"Öylece durup bir başkasının seninle randevu kazanmasına izin veremezdim," diye cevap veriyorum. Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanırken Ronan elini uzatıp kolumu yakalıyor.

"Daisy, iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ama tünel görüşü devreye girip oda tamamen eğilmeden önce kelimeler dudaklarımdan ancak çıkıyor. Sonra düşüyorum. En azından bu sefer beni yakalamak için oradaydı.

KURAL #43: ANI YAŞAYIN

Ronan

Daisy'yi kollarıma alıyorum ve onu ön kapıdan dışarı taşıdığımda gözlerini açmaya başlamıştı bile. Garrett hemen peşimden geliyor, onu Daisy için endişelenen birkaç kişi daha takip ediyor.

"Ambulans çağırmamız gerekiyor mu?" "Sadece biraz havaya ihtiyacı var," diye cevap veriyorum.

"Biri ona bir şişe su getirsin" diye bağırıyor bir başkası.

Sıcak gece havasına ulaştığımızda Daisy derin bir nefes alıyor ve yanaklarına biraz renk geliyor. Aklımda bir hedef olmadan onu arabama götürüyorum bile.

Kafamda, benden istediği her şeyi gözden geçiriyorum. Onu besleyebilirim. Onu acil servise götürebilirim. Ona sıcak bir yatak verebilirim. *Benim* sıcak yatağımı.

"O iyi mi?" Onu arabamın arka koltuğuna oturturken Garrett sordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, sesi yorgun geliyor. Mia elinde bir şişe soğuk suyla arkamda beliriyor ve Daisy'ye uzatıyor.

"Bunu çok sık yapıyor," diyorum dişlerimi sıkarak, hayal kırıklığıyla ona bakarken. Bugün yeterince yemediğine bahse girmeye hazırım. Yüzündeki özür dileyen ifadeye bakılırsa, şüphelerim doğru.

Garrett, "Bir doktora görünseydi kendimi daha iyi hissederdim" diye yanıtlıyor ve sorumluluk açısından çalışanlarının sağlıklı olduğundan ve tıbbi açıdan iyi bakıldığından emin olması gerektiğini anlıyorum.

"Onu ben alırım," diye cevap veriyorum aceleyle.

"Bu senin için sorun olur mu Daisy?" Garrett soruyor.

Su şişesini yarılamıştı ki cevap verdi, "Evet. Beni alabilir. Çok üzgünüm Garrett..."

"Özür dileme. Sadece biraz dinlen ve kendini daha

iyi hisset." "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bağışların için tekrar teşekkürler Ronan," diye ekliyor Mia, ben Daisy'nin ardından tırmanmak için dönmeden önce beni kucaklamak için kendine çekiyor.

"Tabii ki."

Kendimi arka koltuğa kapattıktan sonra, şoförüm bizi doğrudan BP Tıp Merkezi'ne götürürken camdan çifte el sallıyoruz. Daisy ve ben yalnız kaldığımız anda, onu kontrol etmek için döndüm.

"İyiyim, gerçekten," diyor ama koltuğa yaslanışından kendini iyi hissetmediğini anlayabiliyorum.

Artık onu kucağıma alma isteğime karşı koyamıyorum. Şimdi, sadece yapıyorum. Onu bedenime doğru çekerek kollarımı etrafına doluyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Bana izin verdiği sürece ona tekrar sahip olmak harika hissettiriyor.

Vücudunun ağlıyormuş gibi titrediğini hissettiğimde, yüzüne bakmak için onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Bebeğim, sorun ne?"

"Seni özledim," diye hıçkırıyor, parmakları takım elbisemin ceketini sıkıca kavrıyor.

Başının üstünü öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni çok özledim." "Çok muhtaç davrandıysam özür dilerim ve sana hayatımdan bahsetmediğim için

Anne. Bunu telafi etmek için ne istersen yapacağım." Göğsüme yaslanıp inliyor. "Bana söylediğin her şeyi yaptım ve şimdi çok daha iyiyim. Danışmana gidiyorum ve kiramı zamanında ödüyorum. Kendime bakıyorum ve artık sana ihtiyacım yok Ronan. Ama seni bu dünyadaki her şeyden daha çok *istiyorum.*"

Yüzünü kendime doğru eğiyorum ve ona gülümserken gözyaşlarını siliyorum. "Sus, bebeğim," diye fısıldıyorum, ağlamasını susturmak için iki yanağını da öpüyorum. "Gitmene izin vermeyeceğim. Bir saniye bile."

Dudaklarını yaladığında, aradaki mesafeyi kapatıyorum ve benimkini sıkıca onunkine bastırıyorum, alttakini dişlerimin arasında emiyorum ve beni daha yakın tutmak için boynumu sıkıca kavrayarak mırıldanıyor. Dillerimiz yumuşak bir sürtünmeyle birbirine dolanırken, neredeyse hiç nefes alamıyorum.

Onun burada olması beni o kadar rahatlatıyor ki onu öpmeyi asla bırakmak istemiyorum. O yaslanmaya başladığında, benim vücudum da onu takip ediyor, sıkışık arka koltuğumda onun küçük gövdesine sarılıyorum. Aletim boxer külotumun içinde kalınlaşıyor ve sadece dudaklarıma karşı inlemesini duymak için bacaklarının arasına giriyorum.

Ağzının tadını özlemiştim ve şimdi onu doğruca eve götürüp bacaklarının arasındaki tatla kendimi yeniden tanıştırmak için yarı cazip hissediyorum. Bu düşünceyle göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

Cam bölme alçalıyor ve şoförümün "Bay Kade, geldik" diye mırıldandığını duyuyorum.

Zihnimin hastanenin nerede olduğunu algılaması birkaç dakika alıyor.

"Sadece beni eve götür." Daisy nefes nefese dudaklarıma yapıştı.

"Garrett'a sana baktıracağımıza söz verdim. Sadece endişelendiler, bebeğim. Eve gider gitmez bunu telafi edeceğim, tamam mı?"

"Ama ben kendimi iyi hissediyorum," diye sızlanıyor.

Kendimi onun bedeninden kaldırarak ona sert bir bakış attım.

"Daisy." İç çekerek başını salladı. "Peki, tamam."

Daisy ve ben arabadan inip acil servis bekleme odasına girmeden önce kendimizi toparlamamız ve kıyafetlerimizi düzeltmemiz -ve sertleşmiş aletimin yumuşamasını beklememiz- biraz zaman alıyor.

Neyse ki bu gece burası sessiz ve hemşire bizi çağırmadan önce sadece birkaç dakika beklememiz gerekiyor. Ceketimi omuzlarına atmış olan Daisy, triyaj hemşiresine son zamanlarda nasıl hissettiğini anlatıyor ve ben de bunun sadece bir bayılma nöbeti değil, haftalarca süren bitkinlik ve baş dönmesi olduğu konusunda kendimi biraz endişeli bulmaya başlıyorum.

Test için kan alırken parmaklarını parmaklarımın arasında tutuyorum ve sonra idrar örneği vermek için banyoya girerken isteksizce onu bırakıyorum. Bu test çok fazla gibi geliyor ve paniklememek için kendimle konuşmam gerekiyor.

Semptomlarını dinleyeceklerini, daha iyi beslenmesini söyleyeceklerini ve bizi eve göndereceklerini düşündüm. Ama doktor tomografiden ve onu bir gece daha tutabileceğinden bahsedince korkudan midem bulandı.

"Bu ciddi bir şey olabilir mi?" Daisy'nin parmakları benimkileri daha sıkı sıkıyor.

"Testler sonuçlanana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Çok uzun sürmez."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kendimi yutkunmaya zorlayarak.

Doktor bizi yalnız bıraktığında Daisy'yi kollarıma aldım. Neden bu kadar aptal olmak ve onu iki ay boyunca yalnız bırakmak zorundaydım ki? Daha fazla kalmasına izin vermekle ne kadar aptallık etmiş olurdum? Bu kadar zamanı boşa harcadığım için kendimden nefret ediyorum.

"Eminim bir şey yoktur," diye fısıldıyor boynuma doğru. Sanki *beni* teselli ediyormuş gibi. "Belki düşük demir ya da düşük kan şekeri ya da onun gibi bir şey."

"Evet," diye mırıldanıyorum dudaklarım saçlarında. "Geo'ya taşınacağını söyle," diyorum.

Bir kahkaha atıyor ve geri çekiliyor. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

"Biriktirdiğin tüm parayı az önce harcadın." Gülüşü bu

sefer daha yüksek. "Her kuruşuna değdi."

Doktor birkaç dakika sonra döndüğünde, Daisy'den hızla uzaklaşıyorum ama kağıt kaplı muayene masasında oturduğu yerin yanında kalıyorum. Elindeki çizelgeye bakıyor ve ben de nefesimi tutmuş, sonuçların bize ne söyleyeceğini bekliyorum. İçimden, söylediği gibi bir şey çıkması için dua ediyorum -kan şekeri, demir, kızımın tekrar sağlıklı olabilmesi için kolayca düzeltilebilecek herhangi bir şey.

"Pekala," diyor, gerginliği ortaya çıkararak. Sonra gözleri yukarıya, yüzüme doğru tarıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Sanki burada olmam gerekip gerekmediğini, onun ailesi olup olmadığımı, söyleyeceği şeyi duymak için onun yanında durmaya layık olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

"Ne oldu?" Daisy soruyor. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kucağına çektiğinde, ona bakıyor.

"Hamilelik testin pozitif çıktı."

Sözleri kulaklarımdan içeri girerken yüzümdeki kan çekiliyor ve ilk başta hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Kafası karışmış. Yanlış sonuçları falan almış. Hamilelik testi istememiştik. Sonra Daisy'ye dönüyorum, ağzı bir karış açık bana bakıyor, kocaman gözlerinden yaşlar süzülüyor ve her şey... *doğru geliyor*.

"İdrar testinizdeki HCG'ye bakılırsa, sekiz haftayı çoktan geçmişsiniz."

"Düşündüm de..." Kelimeler dudaklarımda ölüyor. Daisy'nin doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığı ya da kullanıp kullanmadığı şimdi çok önemsiz görünüyor.

O *hamile*.

Tam yüzümde bir gülümseme belirdiği anda Daisy ellerini yüzüne kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Arkamdaki doktoru görmezden gelerek onu kollarımın arasına alıyorum ve kendime sımsıkı sarıyorum.

"Özür dilerim, Ronan," diye ağlıyor. "Neden üzgünsün, bebeğim?"

"Birkaç gün almayı unuttum. Paris'teydik ve ben... Ben çok aptalım-"

Yüzünü ellerimin arasına alarak onu göğsümden uzaklaştırıyorum ve yüzümdeki ciddi ifadeyi görmesine izin veriyorum. "Sen aptal değilsin Daisy."

"Bana kızgın mısın?" diye soruyor gözyaşlarının arasından.

Gülünç sırıtışım yüzüme geri dönüyor. "Deli mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

"Ama... ne yapacağız?" Sesi gergin ve korkudan titriyor. Onu bu kadar korkmuş görmekten nefret ediyorum.

Gözlerinin içine bakarken gülümsememi zorla uzaklaştırıyorum. Birden Daisy'nin çok genç olduğunu ve geleceği için planladığı şeyin bu olmayabileceğini fark ediyorum

-Nasıl hissettiğimin önemi yok. "Bebeğim, ne yapmak istiyorsan onu yapacağız ve ne olursa olsun ben burada olacağım. Tamam mı?"

Ağlamaklı gözlerle başını sallıyor. Sonunda karşılığında gülümsediğinde, sevinç ve heyecan dolu güzel bir bakışla gülümsüyor ve ben de o anda onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Dudaklarımız birbirine değene kadar kafamda düşünceler uçuşuyor ve sonra her şey sessizleşiyor. Endişe ya da korku yok. Sadece biz ve birlikte bilinmezliklerle dolu uzun, güzel bir gelecek.

Bundan sonra ne olacağını kim bilebilir ama şu anda her şey mükemmel.

KURAL #44: HER ŞEY YOLUNA GİRECEK

Daisy

Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Doktorun o sözleri söylediği andan, Ronan'ın dairesindeki masada oturup Agatha'nın bizim için hazırladığı akşam yemeğini bitirdiğim şu ana kadar.

Ben... *hamileyim.*

Birdenbire her şey yerine oturdu. Son zamanlarda hissettiklerimle - mide bulantısı, yorgunluk, baş dönmesi - hepsi mükemmel bir anlam ifade ediyor. Bu noktaları daha önce birleştirmediğim için neredeyse kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ve şimdi, burada, bu çatı katı süitinde oturuyorum. En ufak bir gerginlik ya da endişe hissetmemem gerektiğini bilsem de, yine de bunun geleceğim ve *geleceğimiz* için tam olarak ne anlama geldiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Seçeneklerimiz var -bunu biliyorum- ama kalbimde bunu ne kadar istediğimi biliyorum.

Ama öyle mi?

Ronan mutlu olduğunu söyledi ama bunun kendisi için ne tür bir değişim anlamına geleceğini gerçekten düşünüyor mu? O elli altı yaşında... elli yedi yaşına girmek üzere. *Şimdi* gerçekten bir aile kurmak istiyor mu? Eve bir çocuk getirmek, kaybettiği çocuğuyla ilgili çok fazla acı anıyı geri getirecek mi?

Bu kadar ciddi bir bağlılık isteyecek kadar beni gerçekten affetti mi?

Dokuz yıl önce, annem onun yerine beni seçti. Eğer bu bebeği doğurmayı seçersem, onu kaybedecek miyim?

Zihnim karmakarışık, pinpon topu gibi saf coşkudan derin korkuya gidip geliyorum.

Agatha çıkarken ön kapının kapandığını duyduktan birkaç dakika sonra Ronan'la yalnız olduğumuzu anlıyorum. Dudaklarını başıma bastırmak için eğilirken elleri omuzlarımı okşuyor.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun. İyi misin?" diye sorar.

"Bebeği doğuracağım," diyorum kendimden emin bir fısıltıyla. Eli sırtımı okşuyor ama sessiz kalıyor. İçimden midem bulanıyor. Sanki anneme kanalize oluyormuşum gibi hissediyorum, aniden beni ona tercih etmesinin nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Ama bende onun yarısı kadar bile güç yok. Şu anda dehşete düşmüş durumdayım.

"Ronan, bir şey söyle lütfen," diye kekeliyorum endişeyle.

Uzaklaşırken gözlerinin içine bakıyorum ve kısa bir nefes veriyorum. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yüzünde bir sevinç ifadesi beliriyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum Daisy."

"Bu konuda emin olduğunu bilmem gerek," diye fısıldıyorum.

Beni sandalyeden çekiyor ve gözlerimin içine bakarken kollarını bana doluyor. "Eminim Daisy. Sen emin misin?"

"Çok korkuyorum," diye cevap veriyorum, sesim hıçkırıklarla kesiliyor.

Yüzü kasvetli bir ifadeye büründüğünde, şu anda her şeyden çok tutunduğu şeyin *umut* olduğunu anlıyorum. Ronan'ın da en az benim kadar korkmak için her türlü sebebi var. Ebeveynliğin ona verebileceği en kötü şeyleri çoktan yaşadı. Ama yine de beni ve doğmamış çocuğumuzu bir arada tutuyor, sanki her şeyin yoluna gireceği *umuduyla* o ateşe yeniden girmeyi isteyecekmiş gibi.

"Her şey yoluna girecek Daisy."

Güvendiğiniz biri tarafından söylenen bu sözlerin bu kadar çok şey ifade etmesi ne kadar tuhaf. Bir şekilde tüm o endişeleri yatıştırıyor ve nefes almayı biraz daha kolaylaştırıyor.

Cevap vermiyorum, ama ona nazikçe başımı sallıyorum.

"Sana bunun tam olarak nasıl olacağını söyleyebilirdim ve her anın mükemmel olmasını sağlamak için hayatımızın geri kalanını planlayabilirdik, ama hayattaki tek garanti, senin düşündüğün gibi olmayacağıdır bebeğim. Tek yapabileceğimiz şu anda bu anın tadını çıkarmak."

İçimden çıkan nefes rahatlamayla birlikte ağırlaşıyor. Kollarımı beline doluyor ve kendimi göğsüne gömüyorum. Kalbinin ona karşı çarptığını hissediyorum.

Birbirimize sarıldığımızda yanağımı okşuyor ve biraz önce hissettiğim dehşet yavaş yavaş yok olmaya başlıyor.

"Duşta bana katıl," diye fısıldıyor ve karnım heyecanla çırpınıyor. Onun dokunuşu olmadan iki ay geçirdim ve şimdi tek istediğim bu.

Elimden tutup beni banyoya götürüyor ve önünde çırılçıplak durana kadar giysilerimin her katmanını soymasına izin veriyorum. Elleri vücudumdan aşağıya doğru inerken, dudakları omuzlarımdan göğüslerime doğru izleri takip ediyor ve sonra eli karnımın üzerinde durduğunda duraklıyor.

Onu orada tutarken, duygularım yine üstüme üstüme geliyor. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, sanki beni ve çocuğumuzu birlikte tutuyormuş gibi hissediyorum ve kalbim göğsümde kabarıyor. Bu, yaşadığım sürece hatırlayacağım bir an.

Sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor, dudaklarını karnıma bastırıyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Bir süre öylece kalıyoruz, ikimiz de hayatımıza ansızın giren bu yeni gerçekliği özümsüyoruz. Sürpriz olmuş olabilir ama doğru hissettiriyor.

Dizlerinden kalktığında, ağzını kendime çekiyorum. Öpücüğü evimdeymişim gibi hissettiriyor. Şu anda bu anın her saniyesinin tadını çıkarmak, aramızdaki yakınlığın tadını çıkarmak istiyorum.

Onun kucağındayken dünya çok daha güvenli geliyor ve beni başıma gelebilecek her şeyden koruyacağı için değil, ne olursa olsun yanımda olacağını bildiğim için.

Öpüşmemiz her geçen an daha da hararetleniyor. Ağzımı çekmeden, beyaz gömleğinin her bir düğmesini açıyorum, pantolonuna uzanmadan önce vücudundan yırtıyorum. Parmaklarımız pantolonu indirmek için birbirine dolanıyor ve boxer külotu önümden kaydığında, sertleşen uzunluğuna uzanıyorum, elimi etrafına sararken vücudundan bir inilti çıkarıyorum.

Birkaç yumuşak vuruştan sonra beni kaldırıyor, ben de beni buharlı duşa taşırken bacaklarımı ona doluyorum. Sonra sırtım duvara yaslanıyor ve aramızdaki ereksiyonunu klitorisime doğru sertçe sürtüyor.

Ağızlarımız ve ellerimiz birbirimizi yutarken bir arzu çılgınlığı içindeyiz ve Ronan horozunu ağrıyan çekirdeğimle hizaladığında, neredeyse onu içime çekiyorum.

"Becer beni, lütfen." Kendi gözlerimle onun gözlerini bulmadan önce inliyorum ve son iki aydır söylemek için can attığım tek kelimeyi ekliyorum. "Baba."

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle içime giriyor ve kendini orada tutuyor, böylece ikimiz de bu hissin tadını çıkarabiliyoruz. Yavaşça geri çekilip tekrar içeri girdiğinde, birlikte yavaş bir ritim bulurken bedenlerimiz birbirine bağlanıyor.

Küvetteki o anın tekrarı gibi. Aramızdaki yılların önemi yok. Yaşlarımızın hiçbir önemi yok. Bu küçük alanda, aramızdaki bağ her şeyden ağır basıyor.

Daha sert itip, daha hızlı bir şekilde içime girerken, nefessiz bir inilti çıkarıyorum. Vücudum zevkten kasılmaya başlıyor, ben de aramıza uzanıp klitorisimi buluyorum ve sıkı, hızlı daireler çizerek ovuyorum.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor kalçalarının güçlü hareketleri arasında. Orgazmın hissiyle neredeyse kör olurken bacaklarım onun etrafında sıkıca sıkışıyor.

"Babanın sikine gel Daisy." İçimde kendi doruk noktasını titretmeden önce son bir kez daha içeri kayarken sesi gergin.

Bacaklarımı bırakıp içimden çıkarken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Buhar ve efordan başımız dönüyor, yavaşça nefesimizi toplarken birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum boynunun kıvrımına.

Başımı okşayıp yüzümü öpücüklere boğarken yanağıma doğru fısıldıyor: "Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum bebeğim."

Dudaklarımızı birleştirdiğinde kalbim göğsümde kabarıyor. Ve başımdan ayaklarıma kadar vücudumun her santimini yıkarken, bu sevginin her zerresini hissediyorum.

Derinlerde bir yerde, Ronan ve benim her zaman birbirimizi bulmamız gerektiğini biliyordum. Olasılıklar bize karşı yığılmış olabilir, ama bizi bir araya getiren çok daha güçlü bir şey vardı. Garip bir şekilde, annemin birbirimizi bulduğumuzu bilse rahatlayacağını düşünüyorum. Alışılmadık görünebilir ama onun istediği de buydu, ikimizin de hayatı yaşamaya değer kılan türden bir aşk bulmamız.

Ve bu acımasız, şiirsel hayat bize ne getirirse getirsin, biliyorum ki o benimle ilgilenmek için orada olacak. Ben de onunla ilgilenmek için orada olacağım.

KURAL #45: ZATEN HAMİLE BİR KADINI HAMILE BIRAKAMAZSINIZ...AMA DENEMEKTEN ZARAR GELMEZ

Ronan'ın Sonsözü

Bu akşamki kalabalık gördüğüm en büyük kalabalık. Umarım güzel karımı en yeni şarkılarını çalarken görmek için buradadırlar ve hamile karnının vücuduyla piyanonun tuşları arasında nasıl çıkıntı yaptığına hayret etmezler.

Daisy piyano barda düzenli bir yer edindi ve bunun nedeni hiç de şaşırtıcı değil. Kalabalık onu çok seviyor. Genellikle orijinal eserleri ve bazı klasik cover'larının bir karışımını seslendiriyor ve her birini başarıyla yorumluyor.

Bardan izliyorum, elimde tek bir burbon, o şarkı söylerken masalardaki insanlar da ona katılıyor. Birkaç dakikada bir gözleri benimkileri buluyor ve ona hızlı, rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum.

Daha fazla gurur duyamazdım.

Ben de daha gergin olamazdım. Daisy'nin doğum tarihi iki gün geçmiş durumda ve doktor *düşme, genişleme* ve *indüksiyon* gibi terimler kullanıyor. Her ne kadar onu bu geceki performansından vazgeçirmeye çalışsam da, beni iyi hissettiğine ve biraz heyecanın işleri yoluna koymaya yardımcı olabileceğine ikna etti.

Tek bildiğim gözümün önünden bir an bile ayrılmayacağı.

Seti sona erdiğinde, paytak paytak sahneden iniyor ve her hafta gelen aynı düzenli dinleyici grubuyla buluşuyor. Onlarla bir süre sohbet ettikten sonra yanıma geliyor ve iki büyük bardak buzlu suyu yudumluyor. Yanıma sokuluyor, bana yaslanıyor ve durduğu yerde sallanıyor.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

"O bankta oturmaktan sırtım biraz ağrıyor ama onun dışında iyiyim. Kasılma yok."

Elim yuvarlak karnının sert yüzeyinde geziniyor. Bunu yaparken küçük oğlum elime tekme atıyor, kalbim göğsümde adeta yerinden fırlıyor.

"Yemin ederim göğüs kafesimde bir ayağı var." Sırtını kamburlaştırarak içinde büyüyen bebek için vücudunda daha fazla yer açmaya çalışıyor.

"Hadi seni eve götürelim," diye fısıldıyorum başının yan tarafına. Bar sahibine ve etrafında toplanan yeni arkadaşlarına veda ettikten sonra, onunla el ele kapının yanında bekleyen arabaya doğru yürüyorum.

Eve varır varmaz doğruca duşa giriyor ve banyoda tepeden tırnağa çıplak kalana kadar kıyafetlerini çıkarıyor. Aynada onu gördüğümde, boğuk bir hırıltı çıkarıyorum ve onun kulaktan kulağa sırıtmasına neden oluyorum.

Daisy'den her zaman etkilenmişimdir ama onu böyle görmek içimdeki vahşi mağara adamını ortaya çıkarıyor. Artık onu anlamsızca becermek ve içini doldurmak istemediğim tek bir an bile yok, her ne kadar çocuğumla dolup taşmış olsa da.

Ama duşta sevişmek eskisi kadar kolay değil, bu yüzden spreyin altına tek başına girmesine izin veriyorum, duşunu camdan izliyorum ve dışarı çıktığında yeni bir havluyla sabırla bekliyorum.

Sırtını kamburlaştırırken yüzünü buruşturduğunu fark ettiğimde, bugün yüzüncü kez "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Tehditkâr bir sırıtışla gözlerini deviriyor. "Ben iyiyim Ronan. Kasılmalar başladığında sana söyleyeceğime söz veriyorum. Ayrıca," diyor beni kendine doğru çekerek, "Eden'ın doğumu başlatmak için ne söylediğini biliyor musun?"

Tanrım, onu böyle seviyorum. Onu sonsuza kadar hamile tutmak istiyorum. "Ne dediğini çok iyi biliyorum," diye mırıldanıyorum, çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağlayarak. "Ve o bilirdi..."

Sırıtarak onu dudaklarından öpüyorum. "Hemen yatağa gir, bebeğim."

"Evet baba," diye cevap veriyor, doğruca yatak odamıza giriyor ve yan yatıyor. Sonra ben kıyafetlerimi çıkarırken aç bakışlarla beni izliyor, kemerimi hızlı bir hareketle çıkarıyor.

Bakışlarım çıplak vücudunda dolaşırken, "O bebek doğar doğmaz, içine bir tane daha sokacağım, biliyorsun," diyorum.

Parmakları klitorisine doğru inerken dudağını ısırıyor, beklentiyle bana bakarken kendini ovuşturuyor. Yatağa sürünerek girdiğimde, eline vurdum.

Onu daha yakına sürüklerken bileğini elimde tutuyorum.

"Bu benim işim," diye mırıldanıyorum, yüzümü onun nemli amının sıcaklığına indiriyorum. Dilimin uzun bir hareketiyle ondan tatlı, miyavlayan bir ses çıkarıyorum. Kendimi karnıma doğru alçaltarak, sırf kendini iyi hissetmesi için onu yiyip bitirmekte acele etmiyorum. Çığlıkları nefessiz ve muhtaç hale gelene kadar kıvranıyor ve inliyor. Klitorisini sertçe emiyorum, iki parmağımı içeri sokuyorum ve saçlarımı tutana ve kalçaları başımın etrafında titreyene kadar dilimin ritmiyle itiyorum.

"Evet, baba. Geliyorum," diye ağlıyor.

Sikim vücudumla yatak arasında zonkluyordu. Bir hırıltı çıkararak onu ters çeviriyorum, dikkatlice ellerine ve dizlerine doğru hareket ettiriyorum. Kalçalarımı arka tarafına çarparak içeri girdiğimde amcığı hala nabız gibi atıyor.

Yumruklarıyla çarşafları sıkarak kendini bana doğru itiyor, itişlerimi karşılıyor, çarpmaya çarpıyor.

"Babanı çıldırtıyorsun, bebeğim. Her damlasını içeceksin, değil mi?"

"Evet baba," diye ciyaklıyor yatağın içinde.

"İşte benim kızım," diye cevap veriyorum.

"Bana istediğini söyle."

"Doldur beni, baba. İçime gel." Sesi bu noktada neredeyse bir çığlığa dönüşüyor ve beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Kulaklarımda yankılanan yalvarışlarının sesiyle kontrolümü kaybediyorum, o kadar sert boşalıyorum ki nefes almayı bırakıyorum. Serbest bırakıldığımı inlerken sikim onun içinde titreşiyor.

Gözlerimi açtığımda ona bakıyorum. Ter ince bir tabaka halinde sırtını kaplarken, göğsü ağır nefes alış verişiyle şişip iniyor. Başının etrafına dağılmış sarı dalgaların arasından yüzünü zorlukla görebiliyorum, bu yüzden elimi omurgası boyunca ilerleterek başına ulaşıyorum ve saçlarını yolumdan çekiyorum.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

Gülüyor. "İyiyim. Şimdi harikayım."

"Güzel," diye cevap veriyorum, dudaklarımı kürek kemiklerinin arasına bastırmak için eğiliyorum.

Çıkardıktan sonra gözlerimi ondan ayırmadan döllerin akmasını izliyorum. İzlemesi o kadar ateşli ki, bundan bıkacağımı hiç sanmıyorum. Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum ve bir el bezi alıp ılık suyun altına tuttuktan sonra yatağa geri götürüp vücudunu nazikçe siliyorum, giderken tenini öpüyorum.

Vücudunun her santimi daha önce olduğu gibi şimdi de mükemmel. İnce çizgiler kalçalarına ve göğüslerine dağılmış durumda ve parmaklarım her birinin üzerinde dans ediyor.

Yakında bir oğlumuz olacak.

Hazır olmadığım için endişelendiğim günler oluyor. Çünkü onu gördüğüm an nasıl hissedeceğimi biliyorum. Kalbimdeki karşı konulmaz kabarma ve hayatlarımızın alabileceğimiz en büyük ve en harika şeye yer açmak için tamamen yeniden düzenlenmesi.

Hayatlarımız asla eskisi gibi olmayacak. Sadece ona bakmak yerine, ikisine de sahip olacağım.

Miles'ın babası olmaktan hiç vazgeçmedim, ama nasıl baba olunacağını unuttuğumdan endişe ettiğim günler oluyor. Sonra ilk seferinde de hiçbir fikrim olmadığını hatırlıyorum. Ona olduğu gibi bana da doğal gelecektir. Gelmezse de birlikte mücadele edeceğiz.

Daisy uyuyakalmış gibi görünüyor, bacaklarının arasına sıkıştırılmış devasa hamilelik yastığıyla yan tarafına kıvrılmış. Ben de ışığı kapatıp arkasından yatağa giriyorum ve battaniyeleri hâlâ çıplak olan vücudunun üzerine çekiyorum.

O kadar kolay uykuya dalamayacağımı biliyorum ama yine de deniyorum. Sıcak bedenini kollarımın arasında tutarken, elimi yuvarlak karnına bastırıyorum ve oğlumun içinde kıpırdanmasını bekliyorum.

Beklerken uyku beni alıyor. Ama Daisy'nin inleme sesiyle uyanmadan önce ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum. Elim karnında ama bebeğin tekmelerini hissetmek yerine ne kadar sert olduğunu fark ediyorum.

"Daisy... Nasıl hissediyorsun?"

"Sırtım ağrıyor," diye yakınıyor, acıdan kaçmak için kendini yeniden konumlandırmaya çalışıyor. Elim taş gibi sert karnının üzerinde, paniğe kapılmadan önce ağrının azalmasını bekliyorum. Braxton Hicks kasılmalarından biri daha olabilirdi. Birkaç dakika sonra tekrar gevşiyor, bu sefer bana dönük.

Tekrar inlemeden önce dakikalar geçiyor - tam olarak *altı* dakika. Daisy'yi alnından öperken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Bebeğim, sanırım geliyor."

Gözlerini kırpıştırarak açar. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Hazır mısın?" Yastığın üzerinde aramızdaki sessiz boşlukta soruyorum. "Hayır," diye yanıtlıyor.

Alnından tekrar öpüyorum ve elini sıkıca kavrıyorum. "Her şey yoluna girecek Daisy."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, vücudu bu kez biraz daha geriliyor.

Bir süre sonra, başka bir kasılmanın azaldığını düşündüğümde, o ışıltılı gülümsemesiyle bana bakıyor ve "Tamam. Hadi gidelim."

KURAL #4c: HAYAT DAĞINIK BİR RÜYADIR

Daisy'nin Sonsözü

Üç yıl sonra

Ronan onun yanında diz çöküp parkın ortasındaki dev fıskiyenin suyunda dans eden küçük oyuncak yelkenlinin kumandasını ona uzatırken Julian utangaç bir şekilde gülümsüyor. Bu görüntüye gülüyorum ve bankta kız kardeşini emzirdiğim yere baktığında ona heyecanlı bir ifade veriyorum.

"İyi iş, dostum!" Gülümseyerek söylüyorum.

Onu göğsümden dikkatlice çekip gazını çıkarmak için omzuma yatırdığımda Amelia kollarımda uyukluyor. Neredeyse bir yaşında ve hâlâ deli gibi emziriyor. Bu yaşa geldiğinde Julian çoktan harekete geçmişti, eline geçen her şeyi keşfetmeye hazırdı ve emzirmeye vakit bulamıyordu. Ama benim tatlı kızım acele etmemeyi seviyor. Annesiyle kucaklaşmaktan son derece memnun.

Bebek uyurken ve çocuklar oynarken ben bankta dinleniyor, telefonumdaki not defteri uygulamasına şarkı sözlerimi not ediyorum. Anne olduktan sonra şarkılarımın ne kadar farklı olduğunu görmek çok komik. Hayatı daha önce nasıl gördüğümle karşılaştırdığımda. Daha iyi ya da daha kötü değil, sadece farklı.

Birincisi, annemin neden böyle bir karar verdiğini tamamen yeni bir düzeyde anlıyorum. Ronan yerine beni seçmesinin asla bir fedakârlık olmadığını, her halükârda aşkla sonuçlanan bir seçim olduğunu.

Daha önce yapamadığım gibi dağınıklığı kucaklamayı da öğrendim. Gerçeklikten ziyade bir vizyon panosuna veya bir dergi sayfasına benzeyen bir hayat hayal ettim. Şiirsel bir şeyler bulmakta zorlandığım günler oluyor - çocuklar çığlık attığında, ev dağınık olduğunda ya da müziğim gelmediğinde. Kendimi gezegendeki en az seksi insan gibi hissettiğim, kocamın bana bir daha asla dokunmak istemeyeceğinden emin olduğum geceler. Kendimi başarısız hissettiğim anlar.

Bu anlar, sevdiğim adamı kızımıza sarılırken veya oğlumuzla gülerken izleyebildiğim fantezi gibi hissettiren anlarla mükemmel bir şekilde dengeleniyor. Şarkı sözleri akıp gittiğinde ya da geceleri beni kollarına çektiğinde, sanki ilk kezmiş gibi beni zevk ve sevgiyle şımarttığında.

Dağınıklık olmasaydı, o güzel anlar düz ve anlamsız gelirdi. Bu yüzden her şeyi kucaklamayı öğrendim.

Parkın öbür ucundan Julian'ın çığlığını duyuyorum ve başımı kaldırdığımda onu yerde yatarken görüyorum, küçük gözlüğü burnundan kaymış ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü acıyla buruşmuş. Bana doğru gelirken ayağı takılmış olmalı ama Ronan hemen yanıma geliyor, onu ayağa kaldırıyor ve sıyrılan dizlerini fırçalıyor.

Oğlumuzu kucağına alışını, başının yanını öperken yatıştırıcı elini sırtında gezdirişini izlerken kalbim göğsümde kabarıyor. Julian ağlarken onun boynuna yapışıyor.

"O iyi mi?" İkisi benim oturduğum banka ulaştığında soruyorum.

Ronan, "Evet, o iyi," diye yanıtlıyor ama Julian babasını bırakma konusunda hiçbir işaret göstermiyor.

Amelia'yı dikkatlice bebek arabasına yerleştirirken "Öğle yemeği için eve dönmeliyiz," diyorum. Onu yatırdığımda uyumaya devam ediyor. Ayağa kalkarken Ronan'ın gözlerinin göğsüme kaydığını fark ediyorum.

"Onu yerine koymak isteyebilirsin," diyor gülümseyerek ve ben aşağı baktığımda göğsümün hala bluzumun üstünden sarktığını görüyorum.

"Tüh," diye cevap veriyorum gömleğimi düzeltirken. Artık beni pek rahatsız etmiyor. Sanırım Paris'te olmamız iyi bir şey, burada kimse emziren bir annenin göğüslerine gözünü dikmiyor.

Buraya taşındığımıza sevinmemin bir nedeni daha.

Amelia doğmadan önce Paris'i tam zamanlı evimiz yapmaya karar verdik. Briar Point'i seviyorduk ama hiç *bize* göre değildi. Bu şehir bizim

ilişkimizin doğduğu, ikimizin de kendimizi en çok evimizde hissettiğimiz ve çocuklarımızı yetiştirmek istediğimiz yer.

Bu yüzden Latin Mahallesi'ndeki daireyi sattık ve şehrin dışında daha büyük bir ev aldık. Hayallerimiz gerçek oldu.

Ronan şirketindeki görevinden geri adım attı, ancak tamamen emekli olmasını sağlayamadım. Onun yerine Matis'e L'Amour'da yardım ediyor ki bu konuda şikayet edemem. Haftada üç gece çocukları bakıcıya bırakıp birlikte kulübe gidiyoruz - bazen çalışmak bazen de oynamak için.

Sadece *benim hoşlandığım* şeylerde beni şımartmak için bile olsa ufkunu gerçekten genişletmeye başladı ve buna açık olduğunda başkalarını da bize katılmaya davet ediyoruz.

Sadece bunu düşünmek bile çocukları eve götürmek ve başka bir gece için hazırlanmak konusunda beni endişelendiriyor. Parkta yürürken, Julian hâlâ Ronan'ın kollarındayken, Ronan'la nasıl tanıştığımızı düşünüyorum.

"Neden L'Amour'da bir açık artırma yapmıyoruz?" Ben soruyorum.

Sorumu düşünürken elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Bu konuyu Matis'e açabilirim. Bunu neden düşünmediğimden emin değilim."

"Üyelik için büyük bir cazibe olabilir. Çok eğlenceli olduklarından bahsetmiyorum bile."

Gülümsüyor. "Ve hayatının aşkıyla bir müzayededede tanışabilirsin." "Bunun yaygın olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Hayır, ama oluyor."

"Açık artırma nedir?" Julian başını Ronan'ın omzundan kaldırarak sorar.

"Um..." Sesimin kesilmesine izin vererek söylüyorum.

"İnsanların çok değerli şeyler satın alabileceği bir yer." "Dükkândaki gibi mi?" diye soruyor.

"Sayılır," diye yanıtlıyor Ronan, Julian'dan daha şaşkın görünüyor. "Babamın dükkân için çok parası var mı?"

"Evet, babamın dükkân için parası var," diyorum kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak.

"Babam zengin olduğu için mi?" Julian mırıldanıyor ve ikimizi de güldürüyor.

Ronan onu çeviriyor ve Julian omuzlarına oturana kadar yukarı kaldırıyor, bacaklarından birini sıkıca tutuyor. "Evet, dostum. Baban dünyanın en zengin adamı," diye gür bir sesle şaka yapıyor.

"*Tüm* dünyada mı?" Julian şaşkınlıkla sorar.

Sonra Ronan boştaki elini omzuma doluyor ve parkın patikasında yavaşça yürürken beni sıkıca kavrıyor. Dudaklarını başıma dayayarak usulca cevap veriyor: "Evet, babam dünyanın en zengin adamı."

Ve paradan bahsetmediğini biliyorum.

TEŞEKKÜRLER

Highest Bidder'ı okuduğunuz için teşekkürler. Salacious'a geri dönmek çok güzeldi, değil mi? Özlemişim. Bir seks kulübünün bu kadar rahatlatıcı, eve *dönmek* gibi hissettireceğini kim bilebilirdi?

Bu seriyi okuyan, seven ve dünyayla paylaşan hepinize ne kadar minnettar olduğumu ifade etmem mümkün değil. Bir dakika önce bir adam ve oğlunun eski kız arkadaşı hakkında müstehcen bir hikaye yazarken, bir dakika sonra dünyanın dört bir yanında bazı kurgusal karakterler hakkında benim kadar derinden hisseden insanlarla bağlantı kuruyorum.

Umarım Daisy ve Ronan ile aynı şekilde bağlantı kurmuşsunuzdur.

Onlarla bağlantı kurduğunuzda, benimle bağlantı kurmuş gibi oluyorsunuz. Ve aniden, hepimiz birbirimize bağlanırız.

Kitapların bu yönünü seviyorum.

Bu Salacious trenini rayında tutan muhteşem bir ekip olmasaydı bu kitap asla elinize ulaşamazdı.

Menajerim Savannah Greenwell.

Takımım, benim iyi kızlarım-Lori Alexander, Amanda Anderson ve Misty Frey.

Son derece yetenekli babanın kendisi, Wander Aguiar-fotoğrafçı ve kapak modeli.

Editörüm-Rebecca's Fairest Reviews

Düzeltmenim-Rumi Khan

Grafik tasarımcım-Kate Farlow

Beta okuyucularım-Adrian, Jill, Janine, Tits, Claudia ve Heather. Kitap mükemmel olana kadar hem zorbalık yaptığınız hem de beni heyecanlandırdığınız için teşekkür ederim.

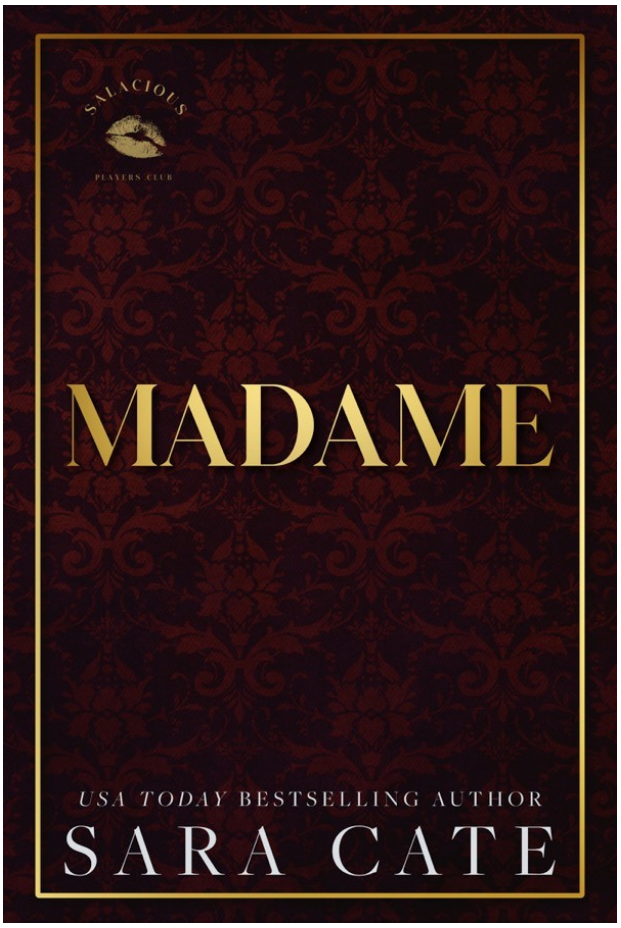
Shucky ekibim, dünyadaki en iyi arkadaş grubum.

Korkunç internette bana güvenli bir alan sağlayan Salacious Sluts'larım. Bitmeyen sevgisi ve desteği için kocama.

Ve son olarak, dünyayı Salacious Players' Club'a getirmeye yardımcı olan her bir ARC okuyucusuna, blog yazarına, bookstagrammer'a, Booktuber'a ve Booktokker'a.

Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

SERININ BIR SONRAKI KITABI...

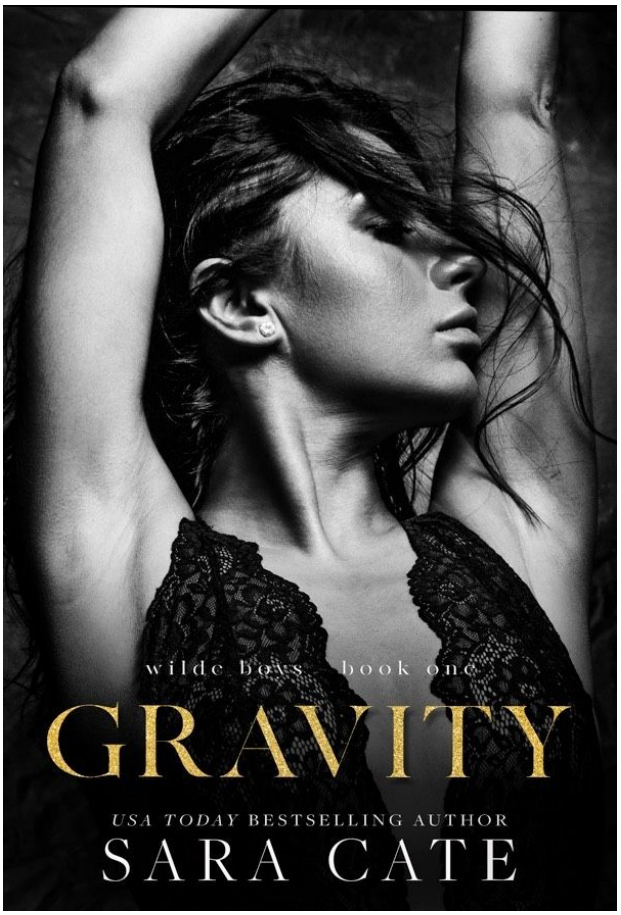

Tanıtım yazısı gelecek...
Şimdi ön sipariş verin

İMZALI KİTAPÇIKLAR MEVCUT!

Bu kitabın imzalı bir kopyasına sahip olmak ister misiniz?
Siparişlerinizi dükkandan alabilirsiniz:
www.saracatebooks.com/shop

Her sipariş yazar tarafından imzalanır ve paketlenir ve hediyelerle birlikte gelir!

Özel bir adada üç ay.
İki adam.
Bir milyon dolar.
Tek yapmam gereken Nash Wilde'ı evcilleştirmek.

Kız kardeşimin ve erkek arkadaşının bir uçak kazasında ölmelerinin üzerinden iki yıl geçti. Kapıma gelmesini beklediğim son kişi babası Alistair Wilde'dı. Yine de, reddetmek için aptal olmam gereken bir teklifle geldi: üç ay boyunca oğlunun kız arkadaşı ol, ikisiyle birlikte uzak bir evde yaşa ve bir milyon dolar benim olsun.

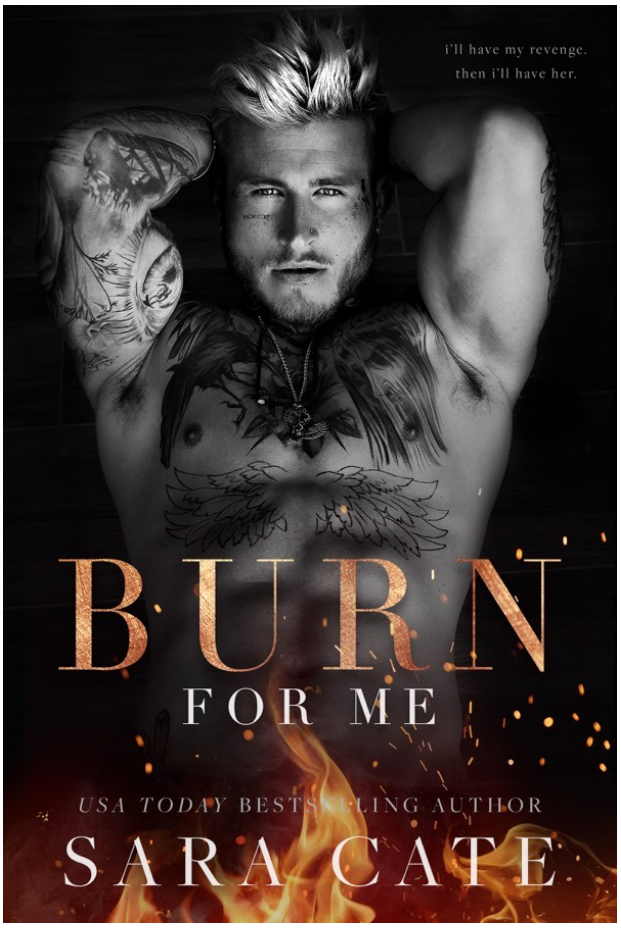
Meydan okuma beklediğimden daha zor çıktı. Nash sadece vahşi değil, tehlikeli de. Ve Alistair, dünyanın inanmasına izin verdiğinden çok daha fazla kırılmış durumda. Üçümüz kederle birbirimize bağlıyız. Nash'in açlığını doyurmak ve Alistair'in acısını iyileştirmek bana bağlı.

Çizgiler aşıldı.
Kurallar çiğneniyor.
Adada bize bunun yanlış olduğunu söyleyecek kimse yok.

Bu aileyi parçalamadan önce bir seçim yapmam gerektiğini biliyorum.
Ama ben her ikisine de aitim.
Biri benim bedenime sahip.
Kalbim diğerinde.

***Adil uyarı: Bu, 18 yaşından büyük okuyucular için açık cinsel içerikli ve garantili bir HEA içeren öfkeli bir aşk üçgeni romantizmidir*

Şimdi okuyun

Onun hayatını mahvettim.

Babasını hapse gönderen benim soruşturmamdı. Kısa bir süre sonra annesinin intihar etmesi benim hatamdı. O zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum. Gazetecilik dersimde ortaya çıktığında, başımın belada olduğunu biliyorum.

Cullen Ayers bana ödetmek istiyor.

Onun işkencesi benim hayatım oluyor ve her anına katlanıyorum çünkü bunu hak ediyorum. İntikam olarak başlayan şey hızla şehvete dönüşüyor. O sadece on sekiz yaşında ve yalnızken bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden utanmalıyım, ama kendime engel olamıyorum. Çok derindeyim.

Ailesinin sırlarının ilk düşündüğümden çok daha derin olduğunu keşfetmeye başlıyorum. Ben daha fazlasını ortaya çıkardıkça, o da beni cezalandırmak için daha fazla yol buluyor.

Cullen beni hayatım boyunca mahvetmek istiyor ve korkarım çoktan mahvetti.

Bu başlık daha önce Tangled Sheets antolojisinde Spitfire olarak yayınlanmıştı ancak yeni bir başlığa, kapağa ve ek içeriğe sahip!

Uyarı: Bu, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek müstehcen içeriğe sahip, karanlık, zorba bir romantizmdir.

Cinayet. Cullen Ayers'ın her tarafı kırmızı bayraklarla kaplı ama zorba ne kadar büyükse, kefareti de o kadar iyi olur.

Şimdi okuyun

SARA CATE TARAFINDAN DA

Salacious Oyuncular Kulübü

Övgü

Gözler

Üzerimde Bana

Daha Fazlasını

Ver

Mercy En

Yüksek Teklifi

Veren

Madam - Ekim 2023'te geliyor **Yaş**

farkı romantizmi Güzel

Canavar Güzel Günahkar

Wilde Boys düeti

Gravity

Freefall

Siyah Kalp Düeti

Dört

Beş

Ukala

Kahramanlar

Kulübü Yakışıklı

Şeytan Zorba

Romantizm Benim

İçin Yan

Kötü Kalpler Serisi

Hassas Tehlikeli

Meydan okuyan

SARA CATE HAKKINDA

Sara Cate, bolca kızgınlık, biraz yaş farkı ve yığınla buhar içeren yasak romantizm yazıyor. Kocası ve çocuklarıyla Arizona'da yaşayan Sara, zamanının çoğunu okuyarak, yazarak ya da yemek yaparak geçiriyor.

Kendisi hakkında daha fazla bilgiye
www.saracatebooks.com adresinden
ulaşabilirsiniz.